Textele biblice şi sensul lor tainic

CAPITOLUL 1

O regulă bună pentru citirea cu folos a Cuvântului Vechi şi Nou

20 decembrie 1843, seara

1. Dragii Mei copii! Prin următoarele „Revelații”, vreau să vă prezint o regulă foarte importantă şi utilă, fără de care nu puteți trage foloase din citirea cărților sfinte. Dacă nu urmați această regulă, veți rămâne mereu în acelaşi loc, chiar dacă ați citi de o mie de ori Sfânta Scriptură şi acest Cuvânt Nou.

2. V-ați umplut mintea până la refuz, prin lectură; însă, dacă întrebați spiritul vostru ce a câştigat el din aceasta, vă va răspunde, înăbuşit, cam aşa:

3. „În mine au fost depozitate haotic tot felul de materiale de construcție, iar grinzile şi pietrele sunt îngrămădite unele peste altele. Din toate aceste materiale de construcție nu s-a putut construi nici măcar cea mai sărăcăcioasă colibă în care aş putea locui. Eu, într-adevăr, adun mereu materiale de construcție - numai pietrele cele mai curate şi cel mai frumos lemn de cedru se află în fața mea, strânse unele peste altele - dar nu pot să le pun în ordine. Şi dacă am început deja să fac puțină ordine, deoarece aduceți o cantitate colosală de materiale noi, eu obosesc lucrând şi mă îngrozesc la urmă văzând cât de mult material care trebuie să fie pus în ordine există şi mă gândesc cu îngrijorare când va putea fi pus odată în ordine tot acest material, sub forma unei locuințe.”

4. Iată, acesta este un răspuns temeinic din partea spiritului, un răspuns pe care orice om care a citit destul de mult trebuie să-l găsească limpede în sine.

5. Dacă un astfel de om a citit de-a lungul vieții sale câteva mii de cărți, la urmă ce haos se află în memoria sa! Iar dacă merge bine, după ce a adunat o bogată erudiție, el va scoate la iveală atât de multe, încât abia atunci îşi va da seama că de fapt nu ştie nimic.

6. Dar ce este această mărturisire? Nu este altceva decât una şi aceeaşi lamentare a spiritului, care doreşte să spună astfel că nu a reuşit să construiască nici cea mai sărăcăcioasă colibă din această imensă cantitate de material de construcție!

7. **De asemenea, există oameni care cunosc pe de rost Vechiul şi Noul Testament, cuvânt cu cuvânt, dar dacă-i întrebați despre semnificația lăuntrică a unui singur verset, ei vor şti tot atât de mult ca şi cei care nu cunosc pe de rost nici măcar un verset şi, adesea, abia au idee că există Sfânta Scriptură.** Deci la ce le foloseşte lor acest nobil material?

8. Spiritul sălăşluieşte numai în ceea ce este spiritual. Dacă din acest material nu se poate construi nici măcar o colibă sărăcăcioasă în spiritul lăuntric al adevărului, atunci unde va locui el, unde îşi va face el socotelile şi din ce punct va putea el să înceapă a face ordine în materiale?

9. Atunci, nu este mai bine să aveți mai puțin material, dar din care să construiți pentru spirit o mică locuință respectabilă, pentru ca spiritul să primească un loc stabil şi liber unde să-şi poată face planurile viitoare şi să folosească apoi un nou material?

10. Ce aspect va avea un ogor, chiar dacă este cel mai bun pământ, dacă voi semănați în acelaşi timp şi în acelaşi loc o mie de feluri de semințe amestecate, în cea mai mare dezordine? Semințele vor răsări bine, dar ce folos pentru semănător? Într-adevăr, recolta acestui ogor abia va fi de folos ca hrană proastă pentru animale. Plantele mai puternice le vor înăbuşi pe cele mai slabe, se vor răspândi buruienile, boabele de grâu vor răsări doar pe alocuri, pipernicite şi năpădite de scaieți.

11. Din toate acestea rezultă însă că oriunde trebuie să iasă un folos pentru voi, trebuie să existe mai întâi o ordine bine stabilită, fără de care vor răsări alandala mărăcini şi buruieni, care nu vă vor folosi în niciun fel.

12. Dar în ce constă această ordine?

13. Dacă aveți grâu curat, semănați-l pe un ogor curat şi bun, şi veți obține o recoltă curată şi bună.

14. Cine are un loc bun pentru construit şi are şi materialele necesare, să nu aştepte până când va fi adunat o grămadă de materiale, ca să înceapă a-şi construi casa; căci el va sfârşi prin a umple întregul loc cu cantitatea prea mare de materiale.

15. Iar apoi, va veni constructorul şi îl va întreba: „Prietene, pe care loc vrei să construiesc casa?" Ce va răspunde el atunci? Desigur, nimic altceva decât: „Chiar acolo, prietene, unde se află grămada aceea mare de materiale!"

16. Iar constructorul îi va spune: „De ce, atunci, laşi să se adune acest material pe locul de construcție, înainte ca noi să fi făcut planul şi să fi săpat temeliile? Dacă doreşti să-ți faci casa pe acest loc, trebuie mai întâi să dai la o parte tot acest material şi să eliberezi tot locul. Abia după aceea voi veni eu, voi măsura terenul, voi schița planul, apoi voi pune să se sape temeliile şi abia la urmă voi verifica dacă materialul va fi pe deplin de folos pentru construirea casei tale."

17. Iată, din această parabolă puteți înțelege destul de clar cât de puțin foloseşte erudiția, dacă omul nu pune ordinea cuvenită în ea.

18. Dar în ce constă această cuvenită ordine? Ea constă în simplul fapt că omul începe imediat să pună în ordine fiecare nouă încărcătură de material pentru locuință şi nu se atinge de a doua încărcătură până ce nu a folosit-o pe deplin pe prima, în acest fel, el va progresa în munca sa şi va avea mereu suficient loc liber în care el poate aşeza în bună ordine destule materiale noi.

19. Spus mai limpede, această ordine constă în faptul că fiecare trebuie să devină activ imediat după cele citite şi să-şi îndrepte viața după acestea. Numai aşa, cele citite îi vor fi de folos, iar dacă nu procedează astfel, cele citite îi vor dăuna. **Căci fiecare trebuie să fie, nu doar un ascultător al Cuvântului, ci şi un înfăptuitor al acestuia!**

20. În continuare, mai multe revelații!

CAPITOLUL 2

O obiecție şi combaterea acesteia

21 decembrie 1843, seara

1. Aici se va spune: „Este sigur că omul poate obține adevăratele roade ale cititului numai printr-o lectură eficientă, dar dacă i se dă cuiva atât de mult material, omul poate să lase totul la o parte de dragul faptelor şi să citească din toate acestea numai pe cele de care este convins că le poate folosi în lucrarea lui.

2. Luând în considerare numai volumul mare al celor date în Sfânta Scriptură din Vechiul şi din Noul Testament, apoi volumul imens de cărți cu adevărat exegetice, dacă cineva ar citi totul numai după gradul de eficacitate, într-adevăr ar trebui ca pe parcursul întregii sale vieți el să citească în cel mai bun caz doar câteva capitole."

3. Însă Eu spun: cel ce priveşte lucrurile în acest fel are dreptate, deoarece dacă omul ar citi numai lucrurile de care este convins că le poate folosi, atunci şi câteva capitole ar fi prea mult! Dar dacă privim din altă perspectivă, materialul dat nu este niciodată prea mult, iar cititorul poate să pună în practică tot ce a citit.

4. Pentru că cineva ar putea să spună şi aşa, de exemplu: dacă un țăran are o bucată mare de pământ pe un ogor bun şi care-i aduce o recoltă însutită, de ce să cultive toată bucata sa de pământ? O zecime din aceasta îi aduce tocmai cât are nevoie țăranul pentru gospodăria lui.

5. Însă Eu întreb: dacă țăranul acesta va semăna tot ogorul său cu grâu bun, iar ogorul îi aduce recoltă însutită, din care îi este de ajuns o zecime pentru gospodăria lui, oare cele nouă zecimi de prisos îi vor dăuna? O, sigur că nu! Căci el poate să împartă săracilor jumătate din prisosul său, şi aceştia îi vor fi recunoscători peste poate, iar cealaltă jumătate de prisos, el poate să o ducă la piață. Şi pentru că sunt cereale bune, el va găsi numeroşi cumpărători care îi vor oferi un preț bun, iar el va putea să prospere şi va deveni un moşier de vază.

6. Iată, din acest exemplu reiese clar că acela care are în sine un ogor bun şi are pentru acesta o mare cantitate de semințe bune, el nu trebuie să facă economie la semănat. **Pentru că acela care seamănă din belşug, va recolta din belşug, însă cine seamănă puțin, va recolta puțin!** Şi atunci,

ce trebuie făcut? Odată ce pământul este bine lucrat, trebuie să semănaţi destul grâu bun, iar grâul nu se va prăpădi în pământul bun, ci din fiecare sământă va ieşi o mlădiţă puternică.

7. Deci, aşa este şi în privinţa lecturii, adică semănatul spiritual al Cuvântului.

8. Pentru lucrul pământului spiritual, omul nu are nevoie decât de cele două porunci ale iubirii. Cu acestea el îşi lucrează cu uşurinţă ogorul spiritual. Dacă acesta este pregătit, atunci se poate semăna doar atât cât poate şi vrea omul, sau el poate să citească din lucrurile bune ce i s-au dat atât cât poate obţine din acestea - din întreaga Sfântă Scriptură şi toate explicaţiile în legătură cu ea; iar el, din toate, nu va lua la sine nimic din ceea ce nu i-ar aduce o recoltă bogată.

9. Pentru că deosebirea dintre lectura rodnică şi cea nerodnică este aceasta:

10. Dacă cineva, de exemplu, va lucra şi se va deştepta pe sine doar prin lectură, el este întocmai ca un om care ar vrea să semene pe un ogor nelucrat, ce nu a fost nici îngrăşat, nici arat. Oare nu vor veni repede păsările cerului, ca să mănânce mai toate seminţele, în puţină vreme? Iar o mică parte din seminţe, cele care au căzut sub buruieni, nu vor fi oare înăbuşite curând de acestea, încât la sfârşit nu se va găsi nici măcar un singur pai de grâu?

11. Însă dacă semănătorul sau cititorul nu va afla niciun câştig după osteneala sa, oare el nu se va descuraja şi nu va blestema ogorul şi tot grâul semănat, care nu i-a adus nici o recoltă?!

12. Spus mai limpede: astfel de oameni vor deveni atunci necredincioşi, se vor îndepărta de lucrurile bune şi la urmă vor considera că toate sunt curată înşelăciune.

13. Dar este cu totul altfel atunci când cineva, prin iubirea adevărată pentru Mine şi pentru aproapele său, şi-a adus spiritul la viaţă sau mai curând la libertate şi şi-a îngrăşat şi arat ogorul astfel; acela nu citeşte atunci scrierile îndurării Mele, pentru că acestea trebuie să fie mai întâi lucrate, ca el să devină un ogor bun, ci le citeşte pentru a putea să Mă vadă mereu în faţă, din ce în ce mai bine, pe Mine, care i-am deşteptat spiritul prin iubirea lui pentru Mine şi chiar să sporească mereu în această iubire, şi astfel, în iubirea pentru aproapele său.

14. În acest caz, oare nu va găsi el viu şi temeinic orice cuvânt al Meu, care să fie dinainte viu în sine? Dar dacă el nu era deja viu în sine, atunci cuvântul cel mai viu nu ar muri în el?

15. Dacă aruncaţi monezi de aur într-o mlaştină rău-mirositoare, sărurile sulfuroase de acolo vor dizolva aurul şi-l vor transforma tot în noroi. Dar dacă, dimpotrivă, veţi arunca metale nepreţioase într-o soluţie din aur veritabil, acestea vor deveni la sfârşit asemenea aurului.

16. Iată, aşa este cazul şi aici! Citind Cuvântul Meu sau ascultându-l, orice om poate cuprinde un câştig de neimaginat, dacă el însuşi s-a transformat mai înainte, prin respectarea celor două porunci, fiind asemenea unei soluţii de aur. Dar dacă el este încă asemenea unei mlaştini, atunci nu va transforma nici o monedă în soluţia de aur.

17. Se cheamă aşa: „***Celui care are, i se va da, ca să aibă pe deplin; însă acela care nu are, va pierde şi ceea ce are***” (Matei 13,12). Prin „a avea” se înţelege aici a fi în posesia unui ogor bun, îngrăşat şi arat, sau a fi el însuşi un vas plin cu soluţie de aur veritabil, adică un spirit liber şi viu. Prin „a nu avea” se înţelege însă aceasta: a împrăştia seminţe pe un ogor nelucrat, de la care semănătorul nu are a se aştepta la o recoltă, ci va pierde şi seminţele pe care le-a răspândit; sau se înţelege şi astfel: a fi, în sine, o mlaştină sulfuroasă, care niciodată nu se va transforma într-o soluţie de aur prin aurul aruncat în ea, ci aurul aruncat se va pierde şi el, pe deasupra.

18. Mă gândesc că lucrul acesta trebuie să fie destul de clar acum! Cel care la lumina acestei făclii încă nu vede adevărul, va fi cu greu vindecat de orbirea sa. Pentru că, aşa cum s-a spus deja, orbul nu are niciodată prea multă lumină; tot astfel, dând acest soare, voi aduna la sfârşit lumina tuturor sorilor centrali într-un singur punct, pentru ca acela care este cu adevărat complet orb să ia ceva din această lumină atotputernică! - În continuare, mai multe astfel de revelaţii.

CAPITOLUL 3

Parabola bărbatului înţelept şi a bărbatului nechibzuit, şi explicaţia acestei parabole.

(Matei 7, 24-27)

22 decembrie 1843, seara

1. În Noul Testament puteți citi pilda despre un bărbat înțelept şi altul nechibzuit: unul şi-a clădit casa pe stâncă, iar celălalt pe nisipul moale. Şi a venit vijelia şi a căzut o ploaie torențială. Casa de pe stâncă a rezistat amândurora, însă casa clădită pe nisip a căzut.

2. Cel care va cerceta mai îndeaproape această pildă va vedea doi sori centrali dintr-o singură privire.

3. Cine se aseamănă cu bărbatul cel înțelept? Desigur, omul care a devenit stabil şi puternic, respectând cele două porunci cunoscute. Iar dacă vin furtunile şi ploaia torențială, acestea nu pot face niciun rău, ci chiar întăresc casa de pe stâncă, pentru că vântul usucă zidurile casei şi le însetează de umezeală. Dacă apoi vine ploaia, aceasta va fi absorbită de zidurile uscate ale casei, va îmbina mai bine rosturile părților, iar zidăria se leagă din ce în ce mai bine cu fiecare astfel de fenomen natural.

4. Puteți găsi exemple materiale pentru acest adevăr la un castel vechi în ruine, care rezistă de sute de ani; iar dacă este să fie vătămat cumva, mai degrabă poate cineva să desprindă o piatră mai nouă decât un astfel de zid. Cauza este ploaia, care, prin puterea sa de a dizolva anumite părți ale pietrei şi a le transforma într-un material calcaros şi lipicios, cu trecerea timpului, leagă întreaga zidărie într-un întreg.

5. Iată, aşa este şi cu un om deşteptat prin legile iubirii! El este asemenea unei clădiri pe stâncă. Vântul care vine şi se loveşte de clădire, şi o usucă şi o însetează, este chiar nobila dorință nestăpânită de a-L cunoaşte mereu, din ce în ce mai bine, pe Creatorul tuturor lucrurilor şi de a putea spori în iubirea pentru El, prin această cunoaştere. Ploaia torențială ce urmează reprezintă lucrările pe care însetatul le primeşte să le citească. El le soarbe cu lăcomie şi va observa mereu că prin influența acestora, spațiile goale din el, fără legătură între ele, se vor completa şi vor deveni o cetate. Şi cu cât mai multe ploi torențiale se vor abate asupra acestei clădiri, cu atât mai puternică va deveni aceasta după fiecare ploaie.

6. Dar vijeliile şi ploile torențiale au cu totul alt efect asupra clădirii care a fost construită pe nisipul moale! Când vin vijeliile şi lovesc clădirea şubredă şi o zdruncină, iar apoi vin apele aduse de ploaia torențială, clădirea îşi află sfârşitul. Pentru că vijeliile distrug zidurile deja fisurate, pline de crăpături şi plesnituri cauzate de terenul rău, iar dacă vin apoi apele, ele vor dărâma cu uşurință întreaga clădire şi o vor arunca într-o apropiată revărsare a osândei.

7. Socotesc că şi acestea trebuie să fie cât se poate de clare, ca un soare central!* Pentru că un om care nu are habar de pregătirea spirituală urmează, evident, să se distrugă, dacă lasă cu bună ştiință să vină peste el vijeliile spirituale şi ploile spirituale, care vin de fapt pentru a face din el o clădire stabilă, sau un om stabil şi înțelept în spirit.

8. Dacă unui om care este al lumii, fie pe de-a întregul, fie doar pe jumătate, îi veți da în mână Biblia şi îi veți spune: „Prietene! Citeşte cu atenție şi vei afla ce-ți lipseşte - o comoară ascunsă pe care ai căutat-o mereu, o comoară din aur, argint şi nestemate, adică viața împlinită a sufletului tău", prietenul acela va pune imediat mâna pe Biblie la sfatul tău şi o va citi cu cea mai mare atenție.

9. Dar cu cât mai lacom şi mai atent va citi el această carte, cu atât mai multe contradicții va întâlni, iar apoi va spune curând prietenului său: „Prietene, am citit cartea recomandată de tine de şase-şapte ori, dar cu cât o citesc mai des şi mai cu atenție, cu atât mai multe contradicții şi nonsensuri descopăr. Ce-i cu aceste fleacuri pestrițe, ce-i cu aceste profeții misterioase, care par a avea tot atâta legătură între ele cum au Munții Chimborazo din America cu Munții Himalaya din Asia?

10. Este clar că aceşti munți se află pe unul şi acelaşi pământ, iar profețiile similare se află în una şi aceeaşi carte. Dar cum se leagă în mod ingenios asemenea locuri profetice între ele, ori cum Munții Chimborazo din America sunt legați de Munții Himalaya din Asia prin punctul central al pământului, aceasta va fi greu de descoperit pentru un naturalist pământean, atât timp cât el se teme de focul pământului şi de apa mării.

11. Îți pot spune, dragă prietene şi frate, că atunci când am citit prima oară această carte, mi s-a părut, sincer, că există un sens înțelept ascuns, dar cu cât reciteam mai des şi mai critic, mă convingeam că toată această carte nu este altceva decât un tezaur de nonsensuri crase. Pentru că, după cum se ştie, un nonsens îl atrage pe celălalt, iar în afară de câteva citate care, la drept vorbind, nu sunt nici ele considerate aurul cel mai curat, cartea aceasta are menirea de a hrăni prostia oamenilor, pentru încă o sută de ani, din cauza formei sale mistice."

12. Din acest raționament, puteți deduce uşor ce-au făcut vijeliile şi ploile din Biblie, din clădirea noastră lumească zidită pe nisip. Dar dacă un asemenea om, asemenea unei clădiri pe nisip,

este odată distrus astfel, atunci să-l adune la loc cine vrea, căci Eu şi îngerii Mei găsim această lucrare ca fiind una dintre cele mai grele şi, vă este mai uşor să oferiți un mare ospăț pentru zece mii de oameni, de pe toate străzile şi străduțele, decât unui singur om care nu vine la ospățul împărătesc, pentru că vrea să-şi încerce boii cumpărați. (Matei 22, 1-14)

13. Însă aşa cum se întâmplă cu citirea Bibliei, se întâmplă şi cu citirea tuturor interpretărilor spirituale. Pentru că atunci, vi se va spune: „Dacă aceasta este semnificația, de ce nu s-a redactat aşa de la bun început?”

14. Iar dacă voi îi veți arăta tot aşa de clar motivul formei sale figurate, el va râde în fața voastră şi va spune: „După desfăşurarea faptelor, e uşor să faci profeții! Pentru că orice fleac poate fi în fel şi chip, ca un aluat, şi se poate face din el ceea ce se doreşte; deoarece haosul este originea tuturor lucrurilor - din haos se formează toate, cu timpul. Dar de ce să nu se dea o profeție aşa cum se întâmplă ea de fapt? Motivul este acesta: pentru că omul nu poate să ştie dinainte; de aceea se dă un nonsens mistic, din care se poate plămădi orice faptă pentru viitor.

15. Aceasta este atunci şi sentința finală, care nu mai poate fi suspendată, luminată de puterea soarelui central. Cred că şi aceasta va fi clar. Cu toate acestea, noi vom reuni mai mulți sori centrali. - În continuare, încă un soare central!

(* - Despre sori centrali şi secundari vezi „Marea Evanghelie a lui Ioan”, n.r.)

CAPITOLUL 4

„***Eu sunt Calea, Adevărul şi Viața; nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine.***”
(Ioan 14, 6)

27 decembrie 1843, seara

1. Va fi oare greu să se mai citeze aici încă un soare central? O, nu, nici pe departe! Pentru că noi putem doar să cităm aici următorul dintre textele cele mai bune din Cartea Noului Testament, iar un nou soare central se află în fața voastră cu aceeaşi lumină primordială. De exemplu: „***Eu sunt Calea, Adevărul şi Viața; nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine.***”

2. Iată, avem deja un soare central! Cel care poate zări în sine lumina acestuia, sigur îşi va da seama în această lumină că lectura singură nu-l va ajuta cu nimic pentru dobândirea vieții veşnice.

3. **Tatăl este iubirea veşnică din Mine, aşa cum Eu sunt în voi desăvârşit, în toată ființa Mea divină, de o veşnicie.** Pentru că Eu şi cu Tatăl Una suntem, sau Eu şi iubirea Mea veşnică suntem Una, ori aşa cum iubirea sălăşluieşte veşnic vie în înțelepciunea voastră, la fel, înțelepciunea sălăşluieşte în iubirea din care provine.

4. Tatăl, adică iubirea, este viața ce stă la originea întregii vieți. Cel care nu revine la această origine vie a întregii vieți, acela va rămâne în moarte şi nu va mai putea primi viață nicăieri.

5. Dar unde se află poarta către Tatăl? Şi care este această poartă? Să fie prin numeroasele cărți şi scrieri pe care le citeşte cineva, sau prin Mine?

6. Da, aici fiecare va fi imediat de acord şi va spune: „Da, într-adevăr, dacă omul se uită cu luare-aminte la învățăturile lui Hristos, nu poate fi de altă părere decât că omul poate dobândi viața veşnică pentru spiritul şi sufletul său doar prin urmarea acestor învățături. Iar în această privință, este corect ceea ce a spus Hristos despre Sine, şi anume, că doar El însuşi este totodată Calea, Adevărul şi Viața!”

7. Însă Eu vă spun, într-adevăr: Sunt mii de ființe umane şi iarăşi mii care renunță la această profesiune de credință, iar aceasta pe motivul înțelegerii lor. Totuşi vă spun: aceştia sunt morți şi n-au găsit nici Calea, Adevărul, nici Poarta şi Viața.

8. Se va spune aici: „Acest lucru sună aspru şi nemilos! Cum se poate să auzim aşa ceva din partea iubirii suverane a lui Dumnezeu? Ce mai poate face omul, decât să ajungă la înțelegerea deplină a marelui Adevăr şi a divinității marelui învățător prin sârguința studiului său? Ce lucru mai mare poate face omul decât să se străduiască a recunoaşte cu adevărat calitatea sacră şi suverană a Cuvântului divin?”

9. Eu vă spun însă: pe de o parte, aceasta este adevărat; este, desigur, mai bine ca omul să facă aşa ceva, decât să respingă totul şi apoi să se lase în voia trufiei lumeşti. Dar în Scriptură scrie: La

vremea aceea, mulţi îmi vor spune: „***Doamne, Doamne!***”; dimpotrivă, se cheamă atunci că Eu le voi spune: „***Daţi-vă înapoi din faţa Mea, căci Eu nu v-am recunoscut niciodată!***”

10. Aceasta este esenţa pasajului din Noul Testament binecunoscut vouă. Prin versetul „***Doamne, Doamne!***” se dovedeşte că Hristos este binecunoscut ca fiind Calea, Adevărul şi Viaţa. Dar la ce foloseşte această recunoaştere, dacă nimeni nu vrea să umble pe Calea aceasta şi nu vrea să cuprindă Adevărul, pentru ca astfel să ajungă la Viaţă?

11. Doar Eu nu sunt actor, ca să Mă mulţumesc cu aplauze fără rost, ci Lucrarea Mea este plină de temeinicia veşnică, şi de aceea cer o activitate temeinică, nu doar aplauze golite de sens!

12. Oare ce-ar face un mire bogat, dacă l-ar lăuda şi l-ar slăvi mai multe mirese. Dar dacă el ar dori să o îmbrăţişeze pe una sau pe alta dintre ele, aceasta ar lua-o la fugă şi pe deasupra ar blama în sinea ei o asemenea îndrăzneală?

13. Spuneţi voi, oare mirele ar lua de soţie o asemenea mireasă necugetată? Într-adevăr, el va ieşi afară şi va căuta o desfrânată, şi-i va spune ei: „Te cunosc, ştiu că eşti desfrânată, dar îţi spun: renunţă la meseria aceasta a ta şi te voi lua de soţie!”

14. Iar desfrânata va renunţa, pentru adevărata sa iubire, trezită de curând, şi va deveni o soţie mult-iubită pentru mirele său, şi se va asemăna unei Magdalena, care odinioară era ultima dintre femeile Israelului, însă când ea şi-a chemat mirele cel drept, a devenit prima între toate femeile, cea care a sărbătorit, împreună cu Mirele însuşi, marea înviere întru viaţa veşnică!

15. Într-adevăr, lucrarea ei nu a fost cititul cărţilor, dar când ea L-a recunoscut pe Cel drept, a renunţat la meseria ei lumească şi a înţeles iubirea puternică şi indestructibilă pentru Cel pe care ea L-a recunoscut ca fiind Cel drept, şi a sacrificat marii ei iubiri tot ce avea pe lume.

16. Iată, pentru asemenea mireasă am fost Eu, în lucrarea Mea vie şi adevărată, Calea, Adevărul şi Viaţa!

17. Însă au fost mulţi alţii în acea vreme care M-au recunoscut ca atare, dar nu au dorit să ştie nimic despre lucrarea Mea. La aceasta se referă şi textul: „***Deci, cei dintâi vor fi cei din urmă, iar cei din urmă vor fi cei dintâi!***”

18. Oare Calea, Adevărul şi Viaţa să fie în faptă şi temeinicie atât de grele? Nu se spune oare: „***Jugul Meu este blând, iar povara Mea uşoară***”? Într-adevăr, aşa şi este! Toată Calea, Adevărul şi Viaţa, şi jugul blând şi povara uşoară, se găsesc în cele două porunci ale iubirii.

19. Oare este atât de greu să-L iubiţi pe Cel care este iubirea veşnică, şi este greu să vă iubiţi fratele? O, într-adevăr! Nimic nu este mai uşor decât aceasta - doar scoateţi Lumea, această veche molimă a spiritului din pieptul vostru şi veţi afla cât este de dulce şi de uşor să iubeşti iubirea veşnică şi să-ţi iubeşti fratele!

20. Dar este foarte greu, ce-i drept, să iubeşti iubirea veşnică şi pe fratele tău când inima este plină de lumea aceasta, plină de socoteli lumeşti, de bani, de speculaţii şi de matematica infernală, care înţelege să socotească până în cele mai mici amănunte câte procente trebuie să renteze pe un an o monedă dată cu camătă.

21. Da, într-adevăr, acolo unde inima este plină de ştiinţă, a spune „***Doamne, Doamne!***” nu va fi de niciun ajutor, iar Calea, Adevărul şi Viaţa se vor dovedi atât de strâmte şi spinoase, încât cu greu se va putea umbla pe ele.

22. Şi atunci, la ce foloseşte să citeşti mii şi mii de astfel de cărţi pline de adevăr? Vor deştepta ele la viaţă pe cineva, care are doar grija să-şi umple inima tot mai mult, de la o zi la alta, cu toate nimicurile acestei lumi?

23. Spuneţi, vreunul dintre voi va zămisli copii cu o statuie? Sau un bob de grâu pictat artistic va încolţi, dacă este semănat pe ogor? Desigur, nu se va întâmpla nici una, nici alta! Viaţa poate crea altă Viaţă doar cu Viaţa; deci şi cuvântul viu poate rodi doar în inimile vii.

24. Pentru cei morţi în spiritul lor, chiar cuvântul viu nu este decât o sămânţă pictată, iar el poate răspândi nenumărate astfel de seminţe şi tot nu va obţine roade niciodată; pentru că el nu însufleţeşte cuvântul, nici cuvântul nu va fi viu în el.

25. Însă cel care aude doar puţine cuvinte şi dă ascultare acestora, acela este făptuitorul cuvântului şi caută cu adevărat împărăţia lui Dumnezeu şi lui i se vor da toate celelalte. Socotesc că şi acest lucru este clar, însă acum, următorul soare central!

CAPITOLUL 5

„Mi-e sete!" - „Săvârşitu-s-a!"
(Ioan 19, 28 şi 30)

28 decembrie 1843, seara

l . Pentru ca voi să nu spuneți la urmă că nu în fiecare text se află un soare central, ci doar în cele pe care Eu le citez, alegeți voi înşivă un text aşa cum îl doriți şi vom vedea apoi dacă el nu iluminează orbitor unul şi acelaşi motiv principal, la fel de mult ca şi un soare central în fața ochilor spiritului. Deci, faceți aceasta!

2. Ați luat cele două mici texte: „***Mi-e sete!***" şi „***Săvârşitu-s-a!***"

3. Dar înainte să le cercetăm, trebuie să vă asigur deja că v-am lăsat alegerea liberă pe deplin; pentru că altfel, ați putea spune la sfârşit că Eu v-am sugerat chiar lucrul de care pot avea Eu nevoie. Şi abia acum ajungem la esență!

4. „***Mi-e sete!***". Sete de ce? De iubire, pe care lumea aceasta nu o are. De aceea ei Mi-au dat atunci, şi de atunci până astăzi, numai oțet şi venin, ca să-Mi potolesc setea, în loc de apă înviorătoare.

5. „***Mi-e sete!***". Sete de ce? De viața care sunt chiar Eu însumi de o veşnicie, pe care Eu am risipit-o atât de abundent, de la începutul începuturilor, pe ființe veşnic nenumărate!

6. Deci Mi-e sete de această viață! De nesfârşite ori, această viață a trecut în moarte. Eu am venit pentru a o smulge din mâinile morții. De aceea M-am însetat atâta de această viață risipită, chiar în clipa marii mântuiri. Dar moartea a preluat superioritatea într-atât, încât sângele veşnic viu al iubirii nu o mai poate deştepta!

7. Atunci când v-am cerut viață ca să-Mi potolesc setea, Mi s-a dat nu viața, ci moartea ca s-o beau! Oțetul şi veninul Mi-au fost băutura. Oțetul, ca simbol al acidității şi al asprimii, iar veninul, ca simbol al urii şi mâniei.

8. Această imagine este reprezentată cât se poate de limpede şi vom vedea cum slujeşte ea temei noastre, de-acum înainte.

9. Iată, Eu strig către întreaga lume, ca şi către voi, neîncetat: „***Mi-e sete!***" sau, ceea ce este unul şi acelaşi lucru, „Iubiți-Mă, dați-Mi să beau din iubirea voastră! Iubiți-L pe Dumnezeu mai mult decât orice şi pe aproapele vostru ca pe voi înşivă! Aceasta este apa vieții şi de ea sunt Eu însetat în voi!"

10. Întrebare: Îmi oferiți voi această apă? Oare nu-Mi oferiți, dimpotrivă, oțet şi venin?

11. Puținul pe care Eu vi-l cer nu este altceva decât iubirea şi fapta iubirii. Dar dacă, în loc să faceți lucrarea vie şi adevărată a iubirii, voi doar citiți şi nu faceți decât ceea ce convine într-un fel sau altul vanității voastre lumeşti, oare nu-Mi oferiți oțet şi venin în loc de apă vie? Da! Eu vă spun vouă: Cu cât voi citiți mai mult, însă fără a face din toate acestea decât ceea ce vă bucură vanitatea lumească, cu atât mai acru va fi oțetul şi cu atât mai amar va fi veninul.

12. Atunci înseamnă într-adevăr: „***Săvârşitu-s-a!***". Dar ce s-a săvârşit? Chiar lupta Mea pentru voi. Căci nu pot face mai mult decât să iau moartea voastră asupra Mea, în calitate de Creator, de Dumnezeu, de Domn al vostru şi de Viață Veşnică!

13. Însă nu mai este nevoie de alte lămuriri, cum că Eu nu pot fi ucis, în Spiritul Meu veşnic. Pot doar să duc lupta pentru viața voastră până la ultima treaptă veşnică, însă, deoarece voi aveți un sfârşit, această luptă trebuie să aibă un scop pe cât se poate măreț. Dacă acest țel este atins, atunci lupta s-a înfăptuit, aşa consider Eu; dar, cu toate acestea, şi pentru voi, cei care îmi oferiți din pură recunoştință - Mie, Celui care luptă pentru viața voastră - numai oțet şi venin în loc de apă vie, scopul trebuie să fie împlinit.

14. S-a împlinit, într-adevăr; dar nu pentru voi, ci, din păcate, doar pentru Mine însumi. Eu am făcut totul pentru voi, dar tot ce se află mereu în puterea divină: de aceea Eu Mi-am împlinit Lucrarea asupra voastră. Dar faceți şi voi asemenea pentru ca lucrarea aceasta să fie împlinită în voi?

15. O, da, voi citiți cu sârguință şi scrieți tot astfel şi vorbiți cu plăcere despre Mine, dar dacă vă spun: „Numai o oră pe zi să-Mi dedicați Mie, în loc să o dedicați obişnuitelor voastre gânduri lumeşti şi numeroaselor voastre distracții lumeşti!", sacrificați această oră în aşa fel încât în acest timp să Mă aflu doar Eu în inimile voastre? O, da, veți găsi o sută de amânări pentru un singur om şi o sută

de gânduri lumeşti se vor învârti ca o vijelie în jurul unuia singur, care este slab din punct de vedere spiritual!

16. Veți scoate la iveală tot felul de motive lumeşti, iar dacă cineva s-ar decide pentru o astfel de oră, el nu se va bucura atât de mult de aceasta, ci va avea mai curând o aversiune pentru ea, iar el va număra cu sârguință minutele de pe cadranul ceasului şi nu rareori el va aştepta cu nerăbdare sfârşitul orei dedicate Mie.

17. Iar dacă ar interveni vreo problemă lumească oricât de mică şi de neimportantă, acea biată oră ar fi ori anulată, ori măcar mutată în altă parte a zilei, în care de obicei somnul binefăcător coboară asupra muritorului şi în care mai ales femeile nu mai aşteaptă vreo vizită plăcută şi nu mai fac plimbări tonice.

18. Iată, aceasta înseamnă oțet şi venin! Şi de aceea împlinirea din voi nu se face doar pentru că Eu fac tot ce se poate imagina, ca urmare a iubirii Mele nesfârşite. Căci pentru împlinirea din voi este necesar ca omul să se lepede de sine, din iubirea sa adevărată pentru Mine, să-şi ia crucea cu sine şi să Mă urmeze cu credință.

19. Dar cine face aceasta? Femeile pot să taie şi să coasă toată ziua pentru a-şi îmbrăca trupul şi se pot spăla şi nu rareori pot să se bucure peste măsură de o vizită oarecare. Dar dacă le-aş spune: „Rămâneți în camera voastră şi gândiți-vă la Mine în inima voastră!”, atunci ele s-ar întrista şi ar spune cu fețele alungite: „Dar altceva nu avem pe lumea aceasta!?”

20. Întrebare: Nu este acesta oțetul şi veninul în toată puterea cuvântului? Aceste femei nu țin în inimile lor o bucurie lumească mult mai mare decât Mine? Oare asemenea oameni sunt împliniți în ei, aşa cum Eu am împlinit pe cruce pentru ei lupta cea mare?

21. Dați-le cărticele plăcute, cu tot felul de povestioare care ar putea avea legătură cu Mine, le vor citi cu plăcere, mai ales dacă ici şi colo este vorba despre o nuntă romantică sau dacă apar acolo basme minunate, însă, dacă le dați o cărticică serioasă, ele o vor citi cu tot atâta plăcere, ca atunci când unui câine obişnuit cu mese bogate îi dai o coajă uscată de pâine, pe care el doar o va adulmeca, dar apoi o va lăsa şi va pleca de acolo cu coada în jos şi cu urechile pleoştite.

22. Însă dacă înfăptuirea unui lucru cinstit este chiar citirea cărții celei mai serioase, atunci se înțelege de la sine, cu ce greutăți trebuie să se lupte înfăptuirea.

23. Sunt mulți care ascultă cu plăcere muzica bună a artiştilor, dar cât de puțini dintre ei vor dori să se dedice cu abnegație unui studiu temeinic, pentru a deveni chiar ei artişti.

24. Este uşor să asculți, nu este greu să citeşti şi este lesne să priveşti, dar a face nu are niciun farmec pentru nimeni. Şi atunci, la ce foloseşte cuiva cunoaşterea, dacă el însuşi nu înfăptuieşte potrivit celor ştiute?

25. Iată, toate acestea sunt oțetul şi veninul, iar acestea nu aduc împlinirea! În Mine da, pentru că Eu dau fiecăruia toate lucrurile imaginabile, dar nu şi celui care nu vrea să folosească aşa cum trebuie ceea ce îi dau Eu.

26. **De aceea, să nu fiți doar ascultătorii, ci şi înfăptuitorii Cuvântului!** Pentru că numai ca înfăptuitori veți stinge voi setea Mea de apă vie; altfel, îmi veți oferi mereu doar oțet şi venin.

27. Consider că şi acest lucru s-a lămurit; dar mai departe, încă un soare central!

CAPITOLUL 6

„Şi văzându-L, I s-au închinat, ei care se îndoiseră.”
(Matei 28, 17)

29 decembrie 1843, seara

1. Şi aici aveți libera alegere a unui text. Alegeți şi vom vedea dacă el ne poate fi util ca soare central, pentru tema noastră.

2. „***Şi văzându-L, I s-au închinat, ei care se îndoiseră.***”

3. Ați indicat acest text şi ați nimerit-o bine din nou. Într-adevăr, acest text ar putea fi considerat un soare central!

4. „***Şi văzându-L, I s-au închinat, ei care se îndoiseră.***” Pe cine au văzut ei atunci şi cu ce ochi L-au văzut şi cum L-au adorat?

5. Ei M-au văzut pe Mine, Domnul lor. Cu ce ochi, atunci? Cu ochii lor. Şi cum M-au slăvit ei pe Mine? Cu gura lor. De ce M-au slăvit ei atunci? Pentru că printr-o minune ei au ştiut cine sunt Eu; ei au ştiut, anume, că Eu sunt Domnul lor. De unde ştiau ei însă aceasta? Ei au ştiut aceasta prin învăţăturile Mele, prin faptele Mele şi prin miracolul învierii Mele.

6. Acum, vom vedea dacă nu veţi face şi voi asemeni!

7. Anume, voi nu Mă vedeţi cu ochii voştri, ci Mă vedeţi cu atât mai bine cu ochii şi cu urechile sufletelor voastre, care vă sunt date spre bună înţelegere. Are dreptate vechea zicală: „Ochii care nu se văd, se uită.”

8. Totuşi, ceea ce voi percepeţi cu urechile voastre este mai durabil, pentru că un cuvânt auzit vi se poate reda oricând tot atât de fidel cum l-aţi auzit. Dar încercaţi acelaşi lucru cu un obiect pe care l-aţi privit. Nici chiar un sculptor sau un pictor foarte talentat nu ar reuşi cu uşurinţă să redea un obiect întocmai cum l-a văzut.

9. Dar cuvintele şi noţiunile pe care le-a perceput urechea rămân întocmai, iar ca urmare voi puteţi vorbi în limbi diferite şi puteţi reda exact cele auzite sau citite odată, şi chiar cele văzute, aşa cum aţi auzit, citit şi văzut, chiar după perioade de timp mai lungi, fără cea mai mică estompare a impresiei, în timp ce voi, cu ajutorul ochilor voştri, nu sunteţi în stare să copiaţi la fel de exact cum vă apare, nici măcar o imagine care se află în faţa voastră.

10. Din aceasta, reiese totuşi clar că perceperea prin auz este incomparabil mai bună decât perceperea prin văz. La fel, este deci mult mai bine să auzi clar tonul unui cuvânt spus, decât să priveşti forma exterioară a unei imagini.

11. Un orb poate fi foarte bine un înţelept, dar un mut nu va ajunge astfel cu uşurinţă; pentru că muţenia este urmarea obişnuită a surzeniei. Şi în consecinţă, muţii au de obicei o vedere foarte bună, care să suplinească auzul.

12. De aici reiese din nou că percepţia prin auz este de departe superioară percepţiei prin văz. Percepţia prin văz poate încânta şi uimi pe cineva, mai ales atunci când îi apar lucruri rare, însă învăţătura poate fi percepută doar de urechi.

13. De aici reiese deci din nou că este mai bine să auzi decât să vezi. Pentru că ceea ce este perceput prin auz, aceasta luminează şi pune ordine în raţiune, însă ceea ce este perceput de văz, aceasta nu rareori zăpăceşte de-a binelea raţiunea.

14. De pildă, dacă o femeie ar auzi ceva, cât de vag, despre un nou model de vestmânt, dar nu l-ar vedea cu ochii ei, mintea ei nu s-ar tulbura şi ar fi greu să o convingi să poarte un nou vestmânt ciudat. Dar dacă ea l-ar vedea, mintea ei bună şi simplă s-ar zăpăci şi acea femeie va deveni foarte curând o vanitoasă mai supărătoare pentru Mine decât zece mii de nebuni.

15. Din aceasta reiese cât de superior este auzul faţă de văz, în orice privinţă.

16. Însă, de asemenea, dacă voi Mă vedeţi şi pe Mine zilnic şi aceasta prin văzul vostru trupesc, voi citiţi Cuvântul Meu şi prin văzul vostru sufletesc, care este raţiunea voastră mai bună. Şi, deoarece Mă vedeţi şi pe Mine, aşa cum Eu înviez pentru voi, atunci voi Mă recunoaşteţi cât se poate de bine şi Mă veţi slăvi, iar aceasta prin raţiunea voastră şi prin cuvintele voastre.

17. Însă acum întreb: Oare a fost suficient pentru cei care M-au văzut după înviere şi M-au slăvit ca să dobândească astfel viaţa veşnică?

18. Faptul că l-am întrebat pe Petru de trei ori dacă Mă iubeşte arată că nu este destul ca omul să vadă şi să slăvească ceea ce vede pentru a dobândi împărăţia Mea şi Viaţa veşnică, tot aşa cum nu este destul să spui: „***Doamne, Doamne!***”

19. La fel, dacă voi citiţi Cuvântul Meu şi dacă Mă slăviţi prin raţiunea voastră şi prin atenţia cu care voi citiţi Cuvântul Meu, puteţi spune: „Noi Te vedem şi Te slăvim!”

20. Însă dacă Eu aş apărea dintr-o dată şi v-aş întreba pe voi, Petrilor, nu numai de trei ori, ci de mai multe ori: „Mă iubiţi voi pe Mine?”, iar gura voastră ar spune: „Da!”, atunci, dacă M-aş uita chiar în inima voastră aş vedea, nu rareori, ceva ca o zi mohorâtă de toamnă, învăluită într-o ceaţă lumească, iar atunci Eu nu voi vedea prin această ceaţă dacă acest „Da” este cu adevărat înscris cu litere de foc în adâncul inimii voastre. Se prea poate ca acest „Da”să fie înscris acolo, înăuntru. Dar de ce există atâtea ceţuri care întunecă inima, nu rareori, încât nu se poate vedea bine această inscripţie vie a iubirii pentru Mine?!

21. Deci, gata cu aceste cețuri! Gata cu contemplarea şi slăvirea fără fapte, pentru ca această inscripție, care este o lucrare a faptelor ce urmează Cuvântul, să fie complet vizibilă şi vie, iar Eu însumi să fiu în inimile voastre, ca urmare a luminii mereu crescânde a acestei inscripții sfințite şi vii!

22. Prin urmare, la ce foloseşte să citeşti şi să ştii multe, fără fapte? La ce foloseşte să vezi şi să slăveşti, dacă vei fi mereu întrebat: „***Petru, Mă iubeşti tu pe Mine?***"

23. M-a văzut şi Magdalena, însă Eu n-am întrebat-o: „Magdalena, Mă iubeşti tu pe Mine?" A trebuit doar să stăvilesc iubirea ei prea mare, pentru că iubirea ei pentru Mine s-a deşteptat imediat, prea năvalnic. „***Nu Mă atinge!***" a trebuit să-i spun Eu celei a cărei inimă s-a aprins cu vâlvătăi de cum M-a văzut.

24. Însă lui Toma a trebuit să-i spun: „***Pune mâna pe semnele rănilor Mele!***", iar pe Petru a trebui să-l întreb dacă Mă iubeşte. Nu a fost nevoie să spun „***Nu Mă atinge!***", pentru că nici în Petru, şi încă mai puțin în Toma, nu a bătut pentru Mine o inimă ca cea a Magdalenei.

25. Deci, nu este nevoie să vă spun nici vouă: „***Nu Mă atingeți!***", ci Eu vă spun vouă mai mult cum i-am spus lui Toma: „Ca şi cum Mi-ați atinge rănile cu mâinile voastre, cercetați cu ochii, cu urechile, cu mâinile şi cu picioarele toată creația Mea, în toate cerurile Mele şi în toate miracolele vieții veşnice dezvăluite vouă, şi gândiți-vă atunci că Eu sunt Cel care vă dă acestea! Iar Eu nu cer pentru aceasta decât să Mă iubiți!"

26. Însă Eu îl văd mereu în voi pe Petru, cel de pe malul mării, pe care Eu îl întreb: „***Petru, Mă iubeşti tu pe Mine?***" Pentru că toți sunteți Petru, în credința voastră, dar încă departe de a fi Magdalena şi Ioan, cei pe care Eu nu i-am întrebat dacă Mă iubesc pe Mine, pentru că Eu ştiam bine de ce M-au urmat, atunci când nu le-am spus, ca lui Petru: „***Urmează-Mă!***"

21. Petru M-a urmat pentru că Eu l-am chemat să Mă urmeze, însă Ioan M-a urmat pentru că inima lui i-a spus astfel. Ce va fi fiind mai bine aici?

28. Petru a fost invidios pe Ioan pentru că el îl respecta mai puțin decât pe sine, însă Ioan a fost apărat de Mine şi lui i s-a asigurat în acelaşi moment Rămânerea, iar aceasta înseamnă mai mult decât „***Urmează-Mă!***" Pentru că este mai bine să spun cuiva „Rămâi aşa cum eşti", decât să-i cer să Mă urmeze.

29. **Deci iubirea adevărată şi plină de fapte este mai bună decât credința, vederea şi slăvirea, şi este mai bună decât dacă voi citiți şi înțelegeți multe despre Mine, dar aveți prea puțină iubire!**

30. Consider că şi acest lucru s-a lămurit; dar mai departe, încă un soare central!

CAPITOLUL 7

„Acesta, venind la Pilat, a cerut trupul Iui Iisus."
(Luca 23, 52)

2 ianuarie 1844, seara

1. Din nou vă este lăsată libera alegere, pentru a cita un astfel de soare central din cartea vieții; deci, alegeți un text!

2. „***Acesta, venind la Pilat, a cerut trupul lui Iisus.***"

3. Voi ați ales textul, însă Eu nu vă pot ajuta, dacă voi alegeți tocmai asemenea texte, care se potrivesc ca o mănuşă temei noastre.

4. Iosif din Arimateea a mers la Pilat şi a cerut trupul Domnului, iar acesta i-a fost dat de către Pilat.

5. Acest Iosif din Arimateea era un prieten al lui Nicodim şi a făcut acest lucru mai mult în numele prietenului său decât în numele său. Pentru că Nicodim era un mare admirator tainic al lui Hristos, dar dintr-o mare teamă față de marii preoți şi față de farisei nu a îndrăznit să întreprindă acest lucru în mod deschis. De aceea, el a încredințat în mare taină această sarcină prietenului său care, de asemenea, era un mare prieten al lui Hristos. Această scurtă explicație este necesară pentru a se putea înțelege mai bine cele ce urmează.

6. Atunci, cum se potriveşte acest text, şi mai ales această scurtă întâmplare, cu tema noastră?

7. Imaginați-vă prin Nicodim Iubirea ascunsă pentru Domnul, iar prin Iosif din Arimateea imaginativă Credința în Domnul.

8. Ce este Credința față de Iubire? Este slujitoarea acesteia. Deci şi Iosif din Arimateea a fost aici un slujitor al lui Nicodim, cel în taină iubitor de Domnul.

9. Însă ce a cerut Credința de la Pilat? Ea a cerut trupul Domnului, l-a înfăşurat, aşa cum îl luase de pe cruce, în pânză albă, după ce a uns trupul cu mirodenii scumpe şi L-a aşezat apoi într-un mormânt proaspăt săpat în stâncă, chiar în grădina sa, unde nu mai fusese nimeni îngropat.

10. Ce înseamnă toate acestea? Înseamnă setea de a cunoaşte credința în împlinirea sa. Această sete de cunoaştere, nobilă în sine, caută tot ce se poate imagina pentru a găsi împlinirea vie.

11. Credința a mers la Pilat şi a cerut permisiunea, înseamnă că această sete de cunoaştere merge în lume şi caută acolo tot posibilul pentru a putea servi confirmării adevărului.

12. Dacă ea a primit tot ce a cerut acestei lumi, atunci ea se întoarce către Răstignit. Dar cum? Ea caută să pună în lumina cea mai strălucitoare toate cuvintele şi toate explicațiile, pentru a se elibera de contradicțiile aparent pline de mister care apar în Sfânta Scriptură.

13. Şi reuşeşte acest lucru. Ea a eliberat trupul de pe crucea care reprezintă chiar contradicția prin sine. Dar ce are acum în fața ei, această nobilă sete de cunoaştere? Iată, un trup mort, în care nu se mai află viață!

14. Această nobilă sete de cunoaştere înțelege şi aceasta, dar ea nu este bucuroasă în sine de această fericită eliberare de pe cruce. Ea unge trupul cu mirodenii scumpe, îl înfăşoară în pânză albă şi îl depune apoi într-un mormânt nou, în care nu a fost depus nimeni până atunci.

15. Ce vrea să însemne aceasta? Prin asemenea iluminare esențială a Cuvântului din Sfânta Scriptură, divinitatea devine pe nesimțite vizibilă, apoi este respectată şi slăvită. Aceasta este ungerea. Pentru că nu rareori cineva se exprimă cu expresia cea mai măreață cu privire la valoarea şi noblețea divină a Sfintei Scripturi. Dar tot acest lucru este şi ungerea trupului.

16. Omul care are această nobilă sete de cunoaştere înfăşoară acest adevăr recunoscut cu respectul cel mai ales şi mai curat. Se înfioară cu gândul la marele adevăr din această carte şi aceasta nu este altceva decât înfăşurarea trupului în pânză albă. Cât de pure şi de curate sunt aceste pânze albe, şi la fel este recunoaşterea smerită. Dar trupul, mirodeniile, ca şi pânza, nu sunt vii şi nu dau viață.

17. Însă acum, trupul va fi luat şi aşezat într-un mormânt nou. Ce reprezintă de fapt aceasta? Recunoaşterea pe care omul şi-a însuşit-o ca urmare a nobilei sale dorințe de cunoaştere nu-i dă lui viață, nu-i dă o convingere vie. De aceea, el le adună pe toate şi le aşează în mormântul minții sale celei mai profunde, aşează deasupra o piatră, care înseamnă că pune deasupra tuturor acestor adevăruri curate recunoscute o grea îndoială, pentru că el spune: „Toate aceste dezlegări ale secretelor ascunse din Sfânta Scriptură sunt foarte uşor de auzit, însă ele nu dau convingerea vie."

18. Şi vedeți acum, aceasta este starea literală a fiecărui cititor pasionat! El poate să înțeleagă toate cele citite atât de bine, de la mintea materială până la mintea spirituală cea mai profundă, însă dacă el vrea o probă reală din toate cele recunoscute, atunci el află că nu se va supune voinței sale nici măcar un firicel de praf strălucind în soare. Iar dacă vrea să privească viața spiritului, atunci el găseşte în loc de aceasta numai bezna mormântului în care el a depus trupul sau, cu alte cuvinte, el nu primeşte despre lumea cealaltă nici o certitudine concretă în sine, ci totul este la el o afirmație nedovedită şi nimic mai mult, deci doar un trup în mormânt.

19. Dar la ce i-a folosit aceasta? Dacă el a citit atât de mult dar nu poate ajunge la o credință vie, atunci el îi seamănă mereu lui Iosif din Arimateea, care ia un trup de pe cruce, dintre celelalte, îl unge şi îl înfăşoară în pânză albă, dar trupul rămâne trup şi este întotdeauna îngropat.

20. Acum să o observăm din nou pe Magdalena! Ea a fost martoră la această faptă, însă nu a înfăşurat trupul, Cuvântul adică, şi nici nu l-a aşezat în mormânt, ci în inima sa strălucind de iubire. Iar când a venit la mormânt, piatra îndoielii fusese dată la o parte prin puterea iubirii. Pânzele erau aşezate frumos în mormânt, ceea ce arată că iubirea ei avea viu în sine cuvântul divin. Ea nu a mai găsit trupul, dar L-a găsit pe Cel Viu care s-a ridicat din mormânt.

21. Şi ce este mai bine: să aşezăm trupul în mormânt sau să-L găsim pe Cel Viu deasupra mormântului? Socotesc că este evident, a doua faptă este mai bună decât prima.

22. Însă de ce a găsit Magdalena ceea ce nu a găsit Iosif din Arimateea? Pentru că ea a citit puțin, dar a iubit mult. Iosif din Arimateea însă a citit mult, ca şi Nicodim, dar a avut mai puțină iubire. De aceea, el a văzut trupul, dar Maria Magdalena L-a văzut pe Cel Viu!

23. Consider că şi acest lucru s-a lămurit; dar, mai departe, încă un soare central!

CAPITOLUL 8

„Şi Iisus însuşi era ca de treizeci de ani când a început să propovăduiască, fiind, precum se socotea, fiu al lui Iosif”
(Luca 3, 23)

3 ianuarie 1844, seara

1. Deci încercați din nou un text ales de voi şi vom vedea dacă în acesta vom găsi vreo lumină pentru problema voastră.

2. „***Şi Iisus însuşi era ca de treizeci de ani când a început să propovăduiască, fiind, precum se socotea, fiu al lui Iosif***.”

3. Textul este dat, iar cu el se află şi o lumină strălucitoare! Într-adevăr, în acest text să căutăm temeiul, chiar din prima secundă, lucrul care serveşte drept scop aici. Dar să vedem dacă, după o mică prezentare, nu veți vedea singuri lumina.

4. El era ca de treizeci de ani când a început să propovăduiască şi era, precum se socotea, fiu al lui Iosif, dulgherul.

5. Cine este „El”? Acest „El” este Domnul Însuşi, care a fost de o veşnicie şi veşnic va fi acelaşi Domn!

6. Cum era însă ca de treizeci de ani, El, care era de o veşnicie? **Cel Veşnic S-a întrupat ca om pentru prima şi pentru ultima oară, iar ca om, el a socotit timpul pentru Sine, care era de o veşnicie.**

7. El era cam de treizeci de ani. Ce vrea să spună aceasta? Putea El să numere pentru Sine, ca Dumnezeu, ce reprezentau treizeci de ani? Sigur că nu putea, deoarece El era veşnic, deci El putea face aceasta doar în chip de om.

8. El a început să propovăduiască. Dar cum? Ca Dumnezeu sau ca om? Prin fraza următoare: „***fiind, precum se socotea, fiu al lui Iosif, dulgherul***” se adevereşte suficient că „El”, cel abia de treizeci de ani, a început să propovăduiască nu ca un Dumnezeu, ci ca un om; căci Dumnezeu din El S-a comportat ca fiul de abia treizeci de ani, al dulgherului, aşa cum se comportă spiritul lăuntric al fiecărui om. Acesta trebuie să fie deşteptat mai înainte prin activitatea exterioară corespunzătoare, care provine din iubire, până când apare, abia atunci, ca ființă arbitrară şi spontană.

9. Acest fiu abia de treizeci de ani, după aparențe fiu al dulgherului Iosif, a început să propovăduiască pe deplin ca om şi deloc ca Dumnezeu. Divinitatea a apărut efectiv în El doar în ocaziile şi în măsura în care El a eliberat aceasta în Sine, ca om prin faptele Sale, dar fără fapte, divinitatea nu apărea,

10. Întrebare: cum putea acest om abia de treizeci de ani să înceapă a propovădui, ceea ce necesită o mare învățătură, care presupune mult studiu şi multă erudiție. De unde i-a venit lui înțelepciunea?

11. Deoarece noi deja îl cunoaştem, el este fiul dulgherului şi a practicat meseria tatălui său destul de des în fața noastră. Noi ştim că el nu a urmat şcoli şi nu ne amintim ca el să fi luat, în vreun moment anume sau cu vreo ocazie, o carte în mână şi să fi citit din ea. El a fost un simplu meşteşugar până de curând şi, iată, acum el este învățător, iar învățătura sa este plină de adâncă înțelepciune, cu toate că el este primit pretutindeni ca dulgher. Oare cât timp a trecut de când el, împreună cu frații săi, a construit un staul lângă noi? Uitați-vă doar la mâinile sale bătătorite, de dulgher, şi iată, el este învățător şi chiar profet, fără să fi învățat la şcoala de profeți a esenienilor. Cum să luăm aceasta?

12. Iată, aceasta este o dovadă absolut reală care a fost dată fiului de dulgher la Capernaum! Această dovadă arată clar că nu trebuie să căutăm a vedea multă divinitate la acest dulgher abia de treizeci de ani; altfel, ar fi fost socotit vrednic de altă dovadă.

13. De unde însă a luat acest om destoinicia de a propovădui, de vreme ce nici nu a studiat, nici nu a citit mult? Acest om ar trebui să mulțumească numai faptei sale pentru destoinicia de a propovădui.

14. Acțiunea sa a provenit numai din marea sa iubire constantă pentru divinitate şi din iubirea pentru aproapele său. El I-a dedicat lui Dumnezeu fiecare faptă şi a folosit-o pentru a avea în fața ochilor numai folosul aproapelui său, niciodată folosul lui. Pe lângă aceasta, acest om folosea zilnic un timp de trei ore pentru liniştea întru Dumnezeu.

15. Prin aceasta, el a deşteptat din ce în ce mai mult divinitatea latentă în el, în toată deplinătatea ei, şi a supus-o menirii sale, după măsura şi gradul activității lui. Iar când el, aşa cum s-a spus, abia ajunsese la vârsta de treizeci de ani, divinitatea din el s-a deşteptat până la gradul la care el a preluat prin spiritul înțelepciunii sale acea sublimă destoinicie, pentru a începe propovăduirea la care el a fost chemat.

16. După această prezentare, Eu vă întreb dacă încă nu zăriți această lumină atât de puternică din acest text. Da, deja o zăriți şi vedeți şi punctul ei de vedere; atunci noi vom înțelege din concluzie, ca să nu mai dăm acestei teme o întindere de prisos.

17. Cum se va numi concluzia? Iată, deci foarte pe scurt: „**Mergeți şi faceți asemenea!**"

18. Să nu vă gândiți că omul poate deştepta spiritul divinității din sine numai prin multă lectură şi mult studiu; pentru că prin acestea, dimpotrivă, ucide acest spirit şi îl duce în mormânt ca pe un trup fără viață. Dar dacă înfăptuiți după regula de bază a vieții, atunci spiritul vostru înviază şi veți găsi în voi tot ce sigur n-ați fi găsit altfel prin citirea a mii de cărți!

19. Însă, dacă spiritul este viu, voi puteți să şi citiți, iar prin citirea sau prin ascultarea Cuvântului Meu, veți culege roadele pe care le dă un sâmbure viu, sau un pământ viu; dar sâmburele este în înțelegerea spirituală vie dinăuntrul vostru.

20. Însă de unde să vină ea atunci când spiritul nu este deja activ în libertate şi viu? Trupul este un înveliş exterior, care se desprinde şi se descompune; sufletul este hrana şi trupul spiritului. Dar dacă voi citiți pur şi simplu, pentru a vă îmbogăți cunoaşterea exterioară obişnuită, ce să mai ajungă la spirit, care încă nu este viu aşa cum trebuie şi de aceea nu vine în întâmpinarea fiecărui cuvânt citit tot aşa de repede cu via sa cunoaştere spirituală, pentru a-l împlini cu sâmburele său viu?

21. **De aceea, nu fiți doar ascultători, ci şi înfăptuitori ai Cuvântului, ca să deveniți conştienți de divinitatea vie din voi!**

CAPITOLUL 9

„Iar făcându-se seară, a venit cu cei doisprezece ucenici"
(Marcu 14, 17)

4 ianuarie 1844, seara

1. Luați din nou un text şi vom vedea cum se potriveşte temei noastre!

2. „***Iar făcându-se seară, a venit cu cei doisprezece ucenici.***"

3. Deci avem textul în fața noastră şi trebuie să fac iar vechea observație, că nu ați putut găsi un text care să nu servească temei noastre cât se poate de bine. Textul de față pare la prima vedere a nu avea legătură cu tema noastră, dar aici nu este cazul câtuşi de puțin. Din contră, are o legătură cât se poate de importantă cu tema noastră, iar dacă voi nu ați fi ales acest text, l-aş fi ales Eu!

4. „***Iar făcându-se seară, a venit cu cei doisprezece ucenici.***"

5. Cine a venit? Domnul Veşniciei a venit.

6. Şi când? Seara.

7. Unde a venit El? În sala de ospețe, pregătită de ucenicii Săi.

8. Cu cine? Cu cei doisprezece apostoli aleşi de El.

9. Şi ce a făcut El apoi în sala de ospețe? El a cinat, iar la această cină, unii s-au săturat, iar unii s-au supărat. În acelaşi timp, în aceeaşi seară, la aceeaşi cină, a fost arătat trădătorul.

10. Iată, tabloul complet se află în fața noastră, iar terna sa este evidentă.

11. Ce este seara? Este o parte din zi luminată pe jumătate, în care lumina este mereu în scădere până când, la sfârşit, nu se mai poate zări nici o acțiune a razelor solare.

12. Dar când este seara omului? Sigur, în sensul spiritual, este atunci când el deja a citit şi a studiat mult, iar lectura intensă şi studiul temeinic sunt asemenea căderii razelor solare de-a lungul întregii zile. Însă aşa cum sunt aceste raze solare în apariția lor de un fel natural, aşa sunt şi razele citirii şi studiului de un fel natural. Dar soarele apune la sfârşitul zilei şi curând vine seara, iar apoi vine noaptea.

13. Deci aşa merge şi cu lumina din lectură şi studiu; cel care citeşte şi studiază, la sfârşit devine obosit şi fără chef, pentru că nu este în stare să sporească lumina sa lăuntrică, cu toată lectura şi cu tot studiul său, tot aşa cum lumina soarelui nu poate fi sporită, ci rămâne constantă. Vara, lumina este mai puternică, iar iarna este mai slabă şi mereu în scădere. Deci şi lumina dimineții este mai slabă, până spre amiază ea este în creştere, iar spre seară, ea este în scădere.

14. Tot aşa este şi cu educația omului prin lectură şi prin studiu. Atunci când el începe să citească şi să studieze într-o bibliotecă bine aprovizionată, el este în dimineața lecturii şi a studiului.

15. Atunci când el, în cursul mai multor ani, a citit până ce l-au durut ochii şi este deja de părere că a mâncat cu lingura din înțelepciunea lui Solomon, atunci el este la amiază sau în plină vară.

16. Apoi, el citeşte şi studiază mai departe, dar nu mai găseşte nimic nou, ci se limitează la ideile pe care deja le cunoaşte bine. Astfel el oboseşte, pentru că mai întâi nu mai poate primi hrană nouă şi înviorătoare, iar în al doilea rând, el nu găseşte în toată lectura şi în tot studiul o dovadă pentru teoriile pe care le-a absorbit, iar nu rareori apar contrazicerile cele mai puternice ale lucrurilor pe care el şi le-a însuşit cu ardoare şi efort.

17. Aurul său pe care l-a presupus a fi veritabil va deveni, nu rareori, doar plumb, iar când el va recunoaşte în sine acest metal fără valoare în loc de aur, el va deveni posac şi descurajat, îşi va pierde orice temei şi la sfârşit va fi asemenea unui călător în Alpi când este înconjurat de cețuri groase.

18. Iată, această stare este seara omului. De obicei, se spune: „Când la om toate sforile s-au rupt, el merge încet către cruce” şi ar fi desigur mai bine dacă s-ar putea spune: „Crucea merge încet pe lângă el.”

19. Deci la greu, omul începe să se gândească dacă învățăturile lui Hristos sunt bune de ceva, iar această gândire este asemenea acestui text: „Iar El, anume Domnul, a venit cu cei doisprezece, făcându-se seară.” Pentru că Domnul este înțeles aici de către cel asuprit, ca întemeietor al învățăturilor, iar cei doisprezece, ca învățăturile în sine.

20. Unde a venit El cu cei doisprezece? În sala pregătită cu mâncare şi băutură!

21. Ce reprezintă această sală? Omul însuşi, în seara sa. Pentru că el are în sine multă hrană şi multă băutură. Dar întrucât nu-L are în sine pe Cel pentru care este pregătit acest ospăț sau pentru care ar trebui pregătit, ospățul va rămâne acolo până când va veni Acela care poate să binecuvânteze ospățul şi apoi să se bucure de el, pentru că fără oaspete, ospățul este zadarnic şi nu are nicio valoare.

22. Tot aşa, toată ştiința şi învățătura nu au nicio valoare, iar omul a comandat în zadar o sală şi o masă de ospăț spiritual, dacă nu se află acolo Acela care să binecuvânteze acest ospăț.

23. Însă Domnul vine seara, împreună cu cei doisprezece, adică întemeietorul, împreună cu învățăturile Sale, intră în sală, se aşează la masă, binecuvântează şi mănâncă la acest ospăț. Dar deoarece ospățul este material, efectul său este acelaşi cu al acelei cine la care Domnul arată lucrările iubirii. Atunci, mulți ucenici se supără şi spun: „Ce învățătură aspră! Cine poate să creadă şi să urmeze această învățătură?” Ucenicii se îndepărtează şi în curând trădătorul va fi numit.

24. Cine sunt ucenicii care se supără şi pleacă? Sunt motivele greşite date de cei care citesc şi studiază mult. Acestea sunt prezentate ca principii opuse învățăturilor lui Hristos, iar atunci se ridică o contradicție generală care sună astfel: „O învățătură care este atât de plină de contradicții nu este cu putință să fie de origine divină; deci, ea este doar un produs temporar şi searbăd al oamenilor lipsiți de educație ştiințifică şi inconsecvenți, care au adunat cu osteneală câte ceva, în străvechile timpuri barbare, pe căile învățăturilor filosofice, pentru a face biata omenire tributară lor şi supusă interesului.”

25. Trădătorul este numit, apoi el se îndepărtează curând şi face lucrul care i s-a spus să-l facă: el predă morții Viața şi se distruge astfel pe sine. Aceasta este noaptea ce urmează serii, adică totul este mort în om.

26. Iar dacă Eu vin cu adevărat seara la fiecare, cu cei doisprezece, Eu găsesc plină masa ospățului, dar este numai un ospăț material. Dacă mănânc sau dacă îl încuviințez, cu condiția ca acest

ospăț să fie transformat în ospăț activ al iubirii şi spun că omul trebuie să facă astfel după Cuvântul Meu sau în numele Meu - şi nu în numele iubirii de sine, al stimei de sine şi al laudei de sine -, atunci ucenicii încep să se înfurie şi îmi devin potrivnici. Apoi Iuda se află în curând acolo şi nu mai este mult până când se declară condamnarea Mea la moarte, pe calea acestei trădări.

27. De aceea nu aşteptați seara, ci chemați-Mă mai bine dimineața, când sunteți în putere şi asimilați mai bine, iar Eu voi veni la voi şi vă voi spune: nu umblați prea mult în razele soarelui, pentru că ele vă obosesc şi fac să fiți inactivi, ci deveniți puternici în umbra răcoroasă a pomului vieții, ca să aveți putere pentru toată ziua! Iar dacă Eu voi veni apoi seara la voi, Mă veți recunoaşte uşor când vă voi întreba: „Cum este pregătită sala voastră de ospețe, oare nu aveți nimic de mâncat? Vă este foame?” Şi chiar dacă voi veți putea să-Mi prezentați doar un ospăț sărăcăcios, Eu îl voi binecuvânta. Mă voi aşeza cu voi la masa la care nu Mă mai aşteaptă niciun trădător, sau puținele cunoştințe pe care voi le aveți Eu le voi extinde sub forma sorilor centrali de la care veți primi lumina într-un nesfârşit belşug.

28. Cred că textul „***Iar făcându-se seară, a venit cu cei doisprezece ucenici***” ar trebui să fie cât se poate de clar în fața ochilor tuturor şi să epuizeze tema pe deplin. Dar cu toate acestea, Eu încă nu voi pune limite generozității Mele.

CAPITOLUL 10

„Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit.”
(Ioan 1, 11)
„Pilat a răspuns: Ce am scris, am scris.”
(Ioan 19, 22)

8 ianuarie 1844, seara

1. Puteți, ca şi mai înainte, să alegeți din nou un text; faceți aceasta cu toată libertatea!

2. „***Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit.***” „***Pilat a răspuns: Ce am scris, am scris.***”

3. Textele sună bine, sunt corect alese şi se potrivesc temei noastre.

4. Cine a venit întru ale Sale, iar ai Săi nu L-au primit? Cine este „El” sperăm că se cunoaşte deja; „ale Sale” sunt chiar oamenii, aşa cum trebuie să fie ei în ordinea creată de Mine, şi anume, activi în iubirea față de frații lor şi plini de iubirea temeinică pentru Dumnezeu, Creatorul lor.

5. „***Dar ai Săi nu L-au primit.***” Ai Săi sunt cei pe care de la început El i-a crescut pentru Sine şi cărora El le-a trimis mereu învățători şi profeți, şi i-a condus într-un chip minunat.

6. Atunci, de ce nu L-au primit ei? Pentru că El i-a învățat pe ei căile adevărate ale iubirii active către viața veşnică; dar ai Săi erau prieteni cu lenea, cu viața de plăceri şi cu puterea, iar acestea nu fac casă bună cu învățăturile smereniei şi ale iubirii.

7. Ei au spus: „Îl avem pe Moise şi îi avem pe profeți, pe care îi citim, de ce altceva am mai avea nevoie? De ce am avea nevoie de tine, care dezonorezi Sabatul şi ai prea puțin respect pentru Moise şi pentru profeți, pentru că nu le respecți legile? Oare nu este destul să citim şi să studiem Scriptura şi să scriem lămuriri nesfârşite despre aceasta? Ce altă activitate mai demnă de Dumnezeu mai vrei tu de la noi?

8. Oare Dumnezeu nu este un Duh a cărui ființă omul nu trebuie să şi-o reprezinte prin chipuri? Cum ar putea omul să-L prețuiască şi să-L laude mai demn, decât atunci când omul citeşte mereu, de la început până la sfârşit, cuvântul Său, pe care El 1-a spus prin gura lui Moise şi a profeților şi el îşi explică, şi explică şi altora, acest cuvânt, pentru ca voința lui Dumnezeu să fie înțeleasă tot mai bine?

9. Ce faci tu din tine însuți? Îl avem pe Avraam ca Tată şi îi avem pe Moise şi pe profeți. Oare tu eşti mai mult decât aceştia? Ce vrei tu să ne înveți, care să nu fi învățat de la ei?

10. Ce este fapta de iubire a omului în fața lui Dumnezeu? Ea nu este altceva decât un gând zadarnic. Omul nu poate face nimic, pentru că toată puterea faptei se află doar la Dumnezeu. Deci tu eşti un fals învățător, un fals profet şi un instigator al poporului!

11. Avem în capul nostru Scriptura, de la Alfa la Omega. Oare aceasta nu este suficientă ca faptă? Sau ar trebui să nu studiem Scriptura şi astfel să preţuim mai puţin Darul sfânt pe care ni l-a hărăzit Domnul Dumnezeu Savaot prin Moise şi prin profeţi?

12. Tu eşti unul care se opune voinţei divine şi totuşi te dai drept un învăţător şi un profet din partea lui Dumnezeu! Oare nu stă scris că orice fals profet şi orice vrăjitor trebuie să fie pedepsit prin arderea pe rug?

13. Acest simplu fiu de dulgher, care abia ştie să citească şi să-şi scrie numele, îndrăzneşte să ne împovăreze pe noi, vechii învăţaţi ai Scripturii, cu o învăţătură care năzuieşte către spiritul lui Moise!”

14. Iată, acestea sunt o mulţime de răspunsuri cu care Cel care a venit întru ale Sale a fost primit de ai Săi.

15. De ce? Pentru că ai Săi nu L-au recunoscut aşa cum stă scris!

16. Însă de ce nu L-au recunoscut? Pentru că ei nu făceau altceva decât să citească şi să înveţe pe de rost cuvântul lui Dumnezeu, dar nu au fost înfăptuitori.

17. În acest fel vin Eu şi acum, mereu întru ale Mele; însă ai Mei nu vor să Mă primească şi să Mă recunoască!

18. De ce nu vor ei să facă aceasta? Pentru că lor, în cel mai bun caz, le place mai mult să citească, să asculte şi să contemple lucrările Mele, decât să facă o faptă cât de mică după cuvintele Mele. Însă astfel, spiritul divin din ale Mele, care este inima, nu este viu şi nu Mă recunoaşte, pentru că ale Mele nu Mă pot primi.

19. Toţi aceşti învăţaţi ai Scripturii vor spune odată: „Doamne! Doamne! Noi am profeţit şi am predicat celorlalţi în numele Tău, din cuvintele Tale!”

20. Însă Eu le voi spune: „Plecaţi din faţa Mea. Eu nu v-am recunoscut niciodată! Eu am venit la voi şi am bătut la uşa alor Mele care se află în voi; însă nimeni dintre voi nu a spus: „Intră şi înviază spiritul nostru, ca să putem deveni activi şi puternici, după cuvântul Tău!” Voi vă mulţumiţi cu comorile din capul vostru; însă aţi uitat de ruşine în inima voastră şi aţi pierdut, din vina voastră, toate ale Mele care se află în voi. De aceea, acum puteţi striga „Doamne! Doamne!” cât vreţi, dar Eu nu vă voi recunoaşte; pentru că pe ai Mei îi recunosc după ale Mele care se află în ei. Însă voi nu aveţi pe ale Mele în voi; de aceea, nici Eu nu vă voi recunoaşte!”

21. Pilat M-a recunoscut în acest fel: el a bătut în cuie dovada recunoaşterii sale despre cel ucis infam, în timp ce mai înainte, pusese ca Cel Viu să fie biciuit şi bătut în cuie. Recunoaşterea sa stă scrisă, de asemenea, deasupra capului Răstignitului, ca şi pentru toţi cei care au în capul lor recunoaşterea lui Dumnezeu, dar nu o au în inima lor. Deasupra frunţii lor stă scris: „JESUS NAZARENUS, REX JUDAEORUM”, iar ei insistă şi asupra acestei inscripţii, care spune tot atât cât şi „Doamne! Doamne!”, dar în inimile lor nu se află nicio inscripţie care ar spune: „O, Doamne, fii milostiv şi îndurător cu bietul păcătos!” „Tatăl nostru” se află în mintea lor, însă „Tată iubit” nu se află în inimă.

22. Pilat a stăruit asupra inscripţiei sale şi nu a vrut să scrie deasupra o alta, pentru că el însuşi a spus: „***Ce am scris, am scris***”, însă de ce nu a arătat el respect Celui Viu, mai devreme, cum a făcut după moartea Lui?

23. Motivul este acela că toţi învăţaţii preferă să rămână la motivele din capul lor şi la veneraţia moartă izvorâtă din acestea, decât să facă fie şi cea mai măruntă faptă a iubirii adevărate, Pentru că ei sunt cei îndoielnici, care gândesc sau sunt de părerea: „Dacă este ceva în acest lucru, nu putem să-i stăm în cale prin recunoaşterea noastră, nu este nimic de acest lucru, atunci şi aşa, nu am pierdut nimic. Pentru că dacă omul aduce o cinste care trebuie să fie acordată, atunci omul are de câştigat dacă”aceasta” există şi nu pierde nimic dacă „aceasta” nu există.

24. La fel a gândit şi Pilat: „Dacă Răstignitul este o fiinţă superioară, atunci eu i-am arătat respectul meu; însă dacă nu este, sunt şi atunci îndreptăţit pentru că în acest caz inscripţia mea serveşte ca pamflet oficial din care fiecare poate să înţeleagă din ce motiv acest om a fost crucificat aici.”

25. Credeţi voi că în faţa Mea va valora primul motiv, dacă acesta şi-a arătat calea prin cel de-al doilea? Vă spun vouă: depinde mai ales de împrejurări, pentru că pe aceia care Mă strigă: „Doamne! Doamne!”, Eu sigur nu-i voi asculta, nu-i voi recunoaşte şi nu-i voi primi. Pentru că recunoaşterea minţii nu va apropia pe nimeni de viaţa veşnică, nici cu un fir de păr; pentru că cine

vrea să vină la Mine trebuie să Mă primească în sine, mai înainte, prin iubirea vie, iar iubirea sa pentru Mine îi va spune că Eu sunt şi vin la el, şi îi dau lui viața veşnică.

26. Însă nimeni nu poate iubi ceea ce nu este; el poate aşeza în mintea lui, înainte de toate, tot felul de fantome ce nu există, şi chiar şi pe Mine printre ele. Însă Eu nu Mă aflu acolo, iar acolo nu Mă va găsi niciodată cineva şi nu va ajunge niciodată la credința vie în Mine şi în viața veşnică; pentru că atunci Eu mă aflu, mort, sub inscripția lui Pilat!

27. Numai cine va fi un înfăptuitor al cuvântului Meu, acela de va merge la mormântul Meu, să caute trupul fără viață, îl va găsi, cu flacăra inimii sale, pe Cel înviat şi pe Cel veşnic Viu!

28. Consider că şi acest lucru ar trebui să fie clar acum, dar mai departe, încă un soare central!

CAPITOLUL 11

„Iar orbul, lepădând haina de pe el, a sărit în picioare şi a venit la Iisus.”
(Marcu 10, 50)

9 ianuarie 1844, seara

1. Dacă ați ales, atunci doar aşterneți pe hârtie, repede, textul ales.

2. „***Lepădând haina de pe el*** (orbul Bartimeu) ***a sărit în picioare şi a venit la Iisus.***”

3. Ați ales un text deosebit de potrivit. Acest text ar trebui să servească drept călăuză tuturor celor care sunt orbi pe lumea aceasta, iar ei să facă aşa cum a făcut orbul, pentru a primi lumina cea adevărată a ochilor spiritului.

4. De ce a lepădat orbul haina de pe el? El ar fi putut şi aşa să se grăbească spre Domnul, cu haina pe el, atunci când El îl chemase. Orbul a fost înțelept, el a ştiut şi a socotit bine, că haina grea de deasupra l-ar împiedica în graba către Domnul. De aceea, el şi-a lepădat repede haina grea eliberându-se astfel de ceea ce-l împiedica şi îi îngreuia paşii, iar avantajul a fost acela că el a ajuns cu atât mai repede la Domnul şi a primit înapoi, de la El, lumina ochilor săi.

5. De fapt, cine este acest orb? Acest orb este un om învățat al lumii, însă care are un lucru bun, anume că este conştient de orbirea sa, iar în acelaşi timp ştie cine-l poate vindeca de orbirea lui.

6. Pe drumuri, sunt mulți astfel de orbi şi mulți bâjbâie în toate părțile. Dar ei stau aşezați în drum, adorm amețiți de opiul învățăturii lor, iar apoi visează că pot vedea. În amețeala visului învățăturii lor, ei nu ştiu când Domnul trece pe Calea Sa pe lângă ei şi nu ştiu nici că sunt orbi; de aceea, ei nici nu strigă: „Fiu al lui David, ajută-ne!”

7. Însă alții, care bâjbâie în toate părțile, şi îl caută pe jumătate pe Acela care poate să le redea vederea, se îndepărtează din drum; iar când fiul lui David trece pe-acolo, ei nu sunt acolo şi pierd, prin căutarea lor prostească, clipa când Fiul lui David merge pe drumul către Ierihon; de aceea, nici ei nu strigă şi rămân în orbirea lor.

8. Atunci, ce este acest „drum”? Acest „drum” este Calea de încercare prin lumea aceasta; iar „Ierihonul” este locul de adunare pentru cei care au parcurs acest drum sau cu alte cuvinte este, înainte de toate, lumea spiritelor.

9. Orbul din pilda noastră nu s-a temut de ucenicii care-l amenințau, pentru că ştia bine că Domnul este mai puternic şi mai îndurător decât ucenicii Săi, care-l amenințaseră; iar când El l-a chemat la Dânsul, el a aruncat de la sine chiar ultimul lucru ce-l împiedica, şi anume haina sa, pentru a ajunge cât mai repede şi cât mai sigur posibil, la Cel care îl chemase.

10. Acest orb este deci un bun model, iar Eu vă spun: să faceți la fel, voi, cei care sunteți, de asemenea, orbi pe drumuri! Aşteptați-L pe Domnul în drumul Lui, iar când El trece, atunci să nu lăsați lumea să vă sperie, ci strigați către El, în inimile voastre, pentru ca El să se îndure de voi şi să vă dea lumina vieții veşnice. Şi cu adevărat, El se va îndura de voi şi vă va da ceea ce i-ați cerut!

11. Orbul şi-a lepădat haina. Ce este haina? Este chiar lumea aceasta, ca şi toată lectura şi tot studiul, pe care le face mintea omului. Dacă le aruncați pe acestea, Eu vă voi chema în fiecare zi, nimic nu vă va împiedica în drumul vostru către Mine!

12. Oare ar fi fost înțelept din partea orbului, dacă atunci când Eu l-am chemat, el s-ar fi acoperit cu încă mai multe haine? Adevărat, acestea l-ar fi împovărat la sfârşit, într-atâta, încât el nu s-ar mai fi putut ridica de jos, şi încă mai puțin ar fi putut grăbi pasul către Cel care-l chemase.

13. Dar dacă Eu vă chem în fiecare zi aşa cum l-am chemat pe orb, ar fi oare înțelept să vă îmbrăcați cu toate hainele învățăturii lumeşti? Fireşte că aceasta ar fi mai mare prostie! Mai bine, dimpotrivă, aruncați toate la o parte şi grăbiți-vă în inimile voastre către Mine, iar Eu vă voi deschide ochii şi vă voi da vederea spiritului vostru viu, ca să puteți rândui, dintr-o privire, mai multe decât ați fi bâjbâit mii de ani, în orbirea voastră!

14. La ce-i foloseşte orbului, vederea sa fantastică din vise? Atunci când se trezeşte, el este tot orb şi încă mai orb decât până atunci.

15. La ce folosesc cuiva toate hainele unei înțelepciuni provenite din învățătura adâncă şi grea? Aceste haine îl îngreunează, încât el nu se mai poate ridica în picioare, când este chemat pentru a primi lumina cea vie.

16. **Spiritul omului le are deja, chiar şi fără aceasta, pe toate în sine; el nu are nevoie de nimic altceva decât de deschiderea ochilor săi, pentru a privi vitalitatea minunată din el însuşi.**

17. Dar ce câştigă spiritul, dacă omul îşi umple mintea numai cu umbre moarte? Nimic, ci el pierde prin aceasta, şi se îmbracă într-un haos de învelişuri exterioare şi de umbre de tot felul, încât el nu poate ajunge cu uşurință la libertate şi încă mai puțin la primirea luminii veşnice a ochilor săi.

18. Presupuneți că ați cunoaşte pe de rost toată Biblia; altul a învățat doar câteva versete, dar şi-a călăuzit viața strict după acestea. Pentru acesta, cele două versete sunt vii şi îi eliberează spiritul; pentru voi însă, toată Scriptura este moartă, iar voi nu înțelegeți viu nici măcar un verset.

19. Ce este mai bine? Să ai cele două mici versete vii şi active, sau întregul talmeş-balmeş de litere din Sfânta Scriptură, însă din care nu a fost adus la viață nici măcar un singur verset? Desigur, ar fi mai bune cele două versete active şi vii!

20. Aici se va spune, de exemplu: „Cu cât cineva ştie mai multe, cu atât mai mult va asimila el în activitatea sa vie!” Însă Eu spun: **Omul este lucrarea Mea şi de aceea Eu ştiu cel mai bine ce-i este lui de folos.**

21. De exemplu, luați un elev, aflat la începutul cursurilor de muzică ale unei şcoli foarte mari; puneți-i dinainte chiar de la început toate cunoştințele acestei şcoli şi puneți-l să înceapă imediat cu toate capitolele. Spuneți, ce va ieşi din aceasta? Desigur, nimic! Pentru că el va obosi în fața volumului de materie şi în curând va pune şcoala în cui.

22. Sau dați-l la o şcoală mai mică şi începeți cu prima gamă şi lăsați-l să o învețe temeinic. Când va putea el să cânte, nu va fi aceasta mai mult decât prima încercare cu întreaga materie a şcolii, dintr-o dată?

23. De aceea vă spun: **aruncați haina de prisos; luați din şcoală doar strictul necesar, şi vă veți ridica, la fel ca orbul, pe calea voastră, în paşi cu atât mai uşori şi mai repezi, acolo unde Eu vă chem acum, ca în fiecare zi.**

24. Într-adevăr, puteți citi toate bibliotecile lumii, şi tot nu veți fi mai buni în fața Mea, şi nu veți şti mai mult decât dacă n-ați fi citit niciodată nimic. Dar de ce? Pentru că voi, dacă vreți să primiți lumina de la Mine, trebuie să lăsați toate; deoarece toate acestea nu sunt decât un înveliş fără conținut, un pai gol, destinat focului.

25. Nu creați din voi înşivă acest înveliş fără conținut, înainte ca lumina flăcării iubirii Mele să vină la voi, pentru că acest foc va cuprinde paiul gol şi în voi va fi un teribil incendiu, însă scoateți afară, mai întâi, toate aceste fleacuri şi aruncați haina greoaie, iar când va veni lumina focului Meu, aceasta nu va pricinui niciun incendiu, ci ea vă va încălzi plăcut şi repede şi va lumina tot spiritul vostru, aşa cum orbul de pe drum a văzut într-o clipă, atunci când a venit la Mine.

26. Consider că această imagine nu poate fi redată mai clar; dar ea trebuie adusă la viață, ca şi cele de mai înainte, dacă ea radiază o lumină vie. Atâta timp cât nu este cazul, o veți citi aprobativ şi veți spune apoi: „Acest lucru este chiar frumos!”, iar Eu nu pot spune decât: Aceasta este o prostie din partea voastră, pentru că atâta timp cât voi nu găsiți chemarea Mea vie, nimic mai mult decât un lucru frumos, voi vă construiți casele pe nisip, iar semințele Mele vii cad în drumul vostru şi sunt cu uşurință strivite şi nu vor rodi.

27. Dar dacă voi le primiți în voi şi faceți întocmai, sunteți înțelepți, pentru că atunci, voi vă clădiți casa pe stâncă, iar semințele Mele cad în pământ bun.

28. **Pentru Mine nu contează dacă voi găsiți cuvintele Mele a fi frumoase sau nu; dar înseamnă totul pentru Mine dacă voi acționați conform acestora; pentru că nu pentru admirația voastră, ci de dragul propriei voastre mântuiri vi le dau vouă.**

29. Aceasta să vă fie vouă spre gândire, altfel, nu vă va aduce niciun folos! - În continuare, din nou despre un soare central!

CAPITOLUL 12

„Nu te teme, Pavele. Tu trebuie să stai înaintea Cezarului; şi iată, Dumnezeu ți-a dăruit pe toți cei ce sunt în corabie cu tine.”
(Faptele Sfinților Apostoli 27, 24)

10 ianuarie 1844, seara

1. Doar scrieți ce aveți!
2. Îngerul lui Dumnezeu a vorbit: „***Nu te teme, Pavele. Tu trebuie să stai înaintea Cezarului; şi iată, Dumnezeu ți-a dăruit pe toți cei ce sunt în corabie cu tine.***”
3. Voi ați ales textul - ce-i drept, de data aceasta nu un soare central, ci un soare secundar; pentru că sorii centrali se află doar la profeți şi la cei patru evanghelişti, atâta vreme cât ei descriu doar cele patru Evanghelii. Ce se află în afara acestora,este doar fapt istoric şi se referă mai puțin la comunitate, cât mai mult la acea sferă în care s-a desfăşurat partea istorică.
4. Şi aşa, textul ales, deşi a fost spus de un înger, este o veste pentru Pavel, căruia el îi apare total închis, şi nu este, prin urmare, aşa cum ați putea înțelege cu uşurință, un soare central, ci numai unul auxiliar sau planetar.
5. Însă, cu toate acestea, el are în sine spiritul şi în jurul său are lumina; pentru că este o mare diferență, dacă un înger vorbeşte sau înfăptuieşte de la Domnul ori dacă Domnul însuşi vorbeşte sau făptuieşte de la Sine.
6. Acest lucru trebuie să fie amintit în prealabil, ca să puteți aprecia şi deosebi limpede între cuvintele şi faptele Domnului şi cuvintele şi faptele îngerilor şi apostolilor. Şi deoarece acum voi cunoaşteți aceasta, vom vedea ce şi cât din lumina universală se află în textul citat pentru tema noastră.
7. „***Nu te teme, Pavele***”, vorbeşte îngerul, „***Tu trebuie să stai înaintea Cezarului!***” vrea să spună: „Tu, înfăptuitor al cuvântului Domnului, nu te teme; pentru că Domnul vrea ca lumea să te recunoască în fapta ta. Iar dacă lumea te va recunoaşte, ea te va urma!” Iar în acest adept se află şi înzestrarea promisă acelor oameni care sunt pe aceeaşi corabie cu Pavel. Pentru că ea vrea să spună că şi aceşti oameni, ca şi Pavel însuşi, nu vor fi doar ascultători, ci şi adevărați înfăptuitori ai cuvântului lui Dumnezeu.
8. Din această scurtă prezentare, reiese tot aşa de limpede că Domnul nu a vrut să-i dea de înțeles lui Pavel că el urmează să stea în fața Cezarului ca un orator renumit sau ca un actor, ori că Domnul i-a dăruit lui oamenii de pe corabie pentru ca Pavel să-i formeze ca oratori sau ca trupă de actori, care să dea reprezentații sub îndrumarea sa, în fața Cezarului Romei.
9. Domnul nu i-a dăruit lui Pavel pe tovarăşii săi de pe corabie, în vreun scop de a lumina slab lumea, şi nici ca sclavi, ci darul era în aceea că Domnul a încălzit inimile celor de pe corabia lui Pavel, iar astfel ei au înțeles învățătura sumară a lui Pavel, şi curând au început a înfăptui după aceasta.
10. Deci, darul Domnului pentru Pavel a fost urmarea vie a exemplului acestuia de către tovarăşii săi de pe corabie; iar astfel, Pavel nu a trebuit să stea în fața Cezarului ca filosof învățat şi orator talentat, ci ca înfăptuitor al binelui, şi anume, prin mărturiile tuturor oamenilor de pe corabie, care au fost feriți de naufragiu, prin înțelepciunea activă a lui Pavel, spre binele Romei, ca şi al Cezarului.
11. **Din aceasta, puteți înțelege încă mai clar că la Mine nu se ajunge cu multe vorbe, nici cu vreun fel de spectacol ceremonial, pentru a dobândi adevărata lumină, ci doar prin înfăptuirea cuvintelor Mele.** Pentru că dacă ar fi de ajuns numai vorbele multe, îngerul trimis lui Pavel ar fi putut vorbi trei zile în şir; dar el a vorbit puțin, iar Pavel a făcut mult, după aceste vorbe. Şi a fost mai bine decât dacă îngerul i-ar fi vorbit mult lui Pavel, dar acesta ar fi făcut apoi puțin.

12. Deci, în faţa Mea nu puteţi veni ca avocaţii lumii acesteia, care scriu mult şi vorbesc mult, iar la urmă, după ce se vor fi scris şi spus multe, faptele care decurg din acestea, pentru client, vor fi prea puţine.

13. Şi, de asemenea, nu puteţi veni în faţa Mea ca predicatorii lumii acesteia, care strigă în gura mare, de la amvon, câte o oră întreagă, lucruri fără importanţă, însă la sfârşitul predicii, chiar ei pleacă de la amvon fără a materializa măcar puţin din ceea ce au predicat, iar nouă ascultători din zece pleacă din casa de rugăciuni fără a fi reţinut măcar trei cuvinte din întreaga predică, iar al zecelea ascultător, care va fi reţinut ceva din predică, va spune la sfârşit: „Astăzi a ţinut încă o predică frumoasă!"

14. Însă, când la câţiva paşi de la ieşirea din casa de rugăciuni, el întâlneşte un nevoiaş care îi cere de pomană, acesta va primi, ca urmare a frumoasei predici, în cel mai bun caz, un gologan de aramă, pe care darnicul îl caută nu rareori cu multă osteneală prin punga sa plină de monezi valoroase; sau cel căruia i se cere, va spune celui care cere de pomană: „Domnul să te ajute! Altă dată; azi nu am la mine mărunţiş!"

15. Iată, din aceste exemple, luate din viaţă, va reieşi poate destul de limpede cât de măruntă este fapta care urmează unei predici atât de mărețe. Oare nu ar fi mai bine dacă predica ar consta în câteva cuvinte, însă după aceste cuvinte, predicatorul însuşi ar merge înaintea ascultătorilor săi cu o pildă ca predică reală, ca şi Pavel? Acest exemplu ar atrage un mare număr de ascultători să facă asemenea, apoi Eu aş putea să spun predicatorului: „Iată, pe toţi cei care sunt aici, în această casă, ţi i-am dăruit ţie, pentru că i-ai transformat în înfăptuitori ai cuvântului Meu, prin fapta ta."

16. Stă scris, ce-i drept, că omul trebuie să facă binele pe ascuns. Şi aceasta este corect şi adevărat. Dacă este vorba doar despre ajutor, atunci fapta trebuie să rămână ascunsă, însă când fapta trebuie să fie o pildă, atunci lumina sa nu trebuie să fie ascunsă, ci este nevoie ca Pavel să stea în faţa Cezarului. **Iar cel care îi învaţă pe ceilalţi prin faptă, aceluia trebuie să-i fie dăruiţi cei pe care i-a deşteptat prin fapta sa!**

17. Însă, când cineva a fost convins doar prin vorbe să facă o faptă bună, atunci rămâne de obicei la acea faptă, şi dacă face a doua faptă bună, atunci va fi iar o discuţie nesfârşită, iar voi găsiţi exemplele cele mai grăitoare în acest sens în numeroasele apeluri la binefacere care există.

18. Dacă vreun şarlatan privilegiat lansează un asemenea apel la binefacere, în vreo gazetă, de obicei ca urmare a unei solicitări publice, atunci mulţi fac ceva, pentru ca numele lor să devină cunoscut poate şi la gazetă, şi poate pentru ca autorităţile publice să-l vadă cu ochi mai buni pe acest binefăcător, însă nimeni nu face ceva doar din iubire adevărată. Iar odată ce apelul s-a stins, atunci nimeni nu se mai sinchiseşte de nevoiaşii pentru care s-a făcut apelul.

19. Oare aceşti binefăcători vor face daruri şi şarlatanului? O, nu. Ei se adresează lui tot atât de puţin cât vă adresaţi voi centrului acelui soare, care în curând va apune, numai atâta timp cât lumina lui atinge pământul vostru.

20. Consider că lumina acestui „soare secundar" va fi şi ea destul de clară; cine o foloseşte, va fi răsplătit cu un soare central. Dar să trecem la alt soare central, indiferent de această claritate!

CAPITOLUL 13

„Şi precum a fost în zilele lui Noe, aşa va fi şi venirea Fiului Omului."
(Matei 24, 37)

11 ianuarie 1844, seara

1. Aşterneţi doar pe hârtie ceea ce aveţi!

2. „***Şi precum a fost în zilele lui Noe, aşa va fi şi venirea Fiului Omului.***"

3. Aţi stabilit voi textul şi iarăşi l-aţi găsit pe cel potrivit; doar că tema acestui text este prea evidentă, adică acest soare central se află atât de aproape, încât este cu adevărat de mirare ca voi să nu-l zăriţi din prima clipă, mai ales din motivul şi mai de mirare că voi aveţi deja în faţa voastră, aproape dezvăluită cu totul, vremea lui Noe.

4. Ştiţi deja cum, şi la vremea lui Noe, oamenii au creat toate felurile de literatură şi de ştiinţă. Un rege de pe atunci, cunoscut vouă, a fost un mare scriitor. Exemplul său a fost urmat de mii de oameni, iar în scurt timp, lumea de atunci a fost inundată de o sumedenie de cărţi şi de scrieri.

5. Cu cât a sporit această literatură, cu cât au citit şi au studiat oamenii mai mult, cu atât mai reci au devenit ei în inimile lor şi totodată cu atât mai rafinaţi în a inventa toate răutăţile imaginabile.

6. S-a început prin a lua prizonieri cu ajutorul politicii şi, în curând, nu a mai existat teama de niciun fel de mijloace, nici chiar de cele mai revoltătoare, pentru a-şi atinge astfel orice scop van şi pentru a domina. În final, s-a ajuns atât de departe, încât oamenii au fost apreciaţi numai după aur. Cel care nu-l avea, devenea sclav, era chiar considerat pur şi simplu un animal de povară, iar omul a provocat în acest fel scene de groază până într-atât, încât Eu la urmă mi-am pierdut răbdarea şi am putut să ocrotesc pământul de scufundare, doar printr-o judecată generală.

7. Aşa stăteau lucrurile - aşa cum ştiţi destul de bine - la vremea lui Noe. Şi cum stau ele acum?

8. Deja de multă vreme v-am arătat, în aşa-numitele „Douăsprezece ore”, cum stăteau lucrurile. Dacă v-aş face din nou o astfel de dezvăluire, atunci voi aţi descoperi progrese însemnate ale politicii universale şi ale cruzimii; iar Eu vă spun vouă: nu mai este mult până când veţi ajunge complet în vremea lui Noe, când omul trebuia, la urmă, să ridice case din sticlă, pentru ca politicienii cei mai perfizi să poată urmări mereu, fără mare greutate, ceea ce fac supuşii lor.

9. Însă nu este nevoie de casele de sticlă. Politica secretă a progresat şi în vremea voastră atât de mult, încât ei nu lasă necercetat niciun mijloc prin care îşi pot atinge scopul de dominare. Dacă ei vor fi iniţiaţi în secretele altor state, într-adevăr, veţi striga în mare grabă: „Doamne, loveşte-ne odată! Pentru că nu poate fi mai rău decât aici, nici chiar în adâncurile infernului!”

10. Însă Eu nu vă voi iniţia în aceste secrete, pentru că dacă vă veţi îndrepta atenţia, chiar numai puţin, asupra urmărilor, cu siguranţă nu vă va scăpa din vedere să cercetaţi în care spirit îşi au originea aceşti profeţi, care scot la iveală urmări atât de mari. Şi care este motivul, înainte de toate?

11. Să mergem în acel regat înconjurat de mare. În acest regat, veţi găsi biblioteci şi reviste în asemenea cantitate, că s-ar putea acoperi de trei ori Europa şi Asia, cu foile acestora, şi nicăieri nu se citeşte atât de mult ca în acest regat; însă nu veţi găsi cu uşurinţă, pe undeva, inimi mai aspre ca în acest regat! Un mare învăţat erudit şi plin de aur poate vedea cu cea mai mare indiferenţă cum mor de foame o mie de săraci care se tânguie, lipsiţi de pâine şi de adăpost, în faţa palatului său, fără să fie cât de puţin mişcat, chiar numai pentru a da unui muribund o bucată de pâine.

12. Întrebare: Nu este aceasta o urmare minunată a erudiţiei şi nu rareori a ştiinţelor matematice şi mecanice?

13. Oare nu este minunat că omul, prin ştiinţele sale matematice şi mecanice, poate construi maşini de lucru, din cauza cărora mii de săraci sunt lăsaţi fără pâine şi expuşi morţii prin înfometare dintr-o singură lovitură?

14. Oare nu este minunat să se construiască numeroase căi ferate, din cauza cărora în primul rând îşi pierd pâinea nenumăraţi căruţaşi şi alţi meşteşugari, iar în al doilea rând sunt distruse atâtea terenuri ale ţăranilor, încât ei devin cerşetori? Şi încă un mare folos apare în al treilea rând, anume că pe aceste drumuri pot fi transportate toate obiectele de lux tot mai repede, pentru ca biata omenire să fie distrusă cu atât mai repede, trupeşte şi spiritual, iar inimile celor bogaţi devin cât de curând tot atât de dure ca şi străzile pe care aceştia circulă, prin comerţ, prin schimb şi prin înşelăciune.

15. Oare nu sunt acestea urmări minunate ale ştiinţei şi culturii?

16. Oare nu se numeşte om deştept, acela care poate face bani cu ajutorul raţiunii sale?

17. Însă chiar pentru că raţiunea renteazǎ atâţia bani, iubirea a ieşit din cursul său, iar acţiunea după aceasta, aproape că nu se mai cunoaşte. Pentru că omul are deja suficiente maşini care sunt active fără raţiune; la ce bun mâinile omeneşti?

18. Pentru că mâinile omului ar putea, prin activitatea lor, să deştepte într-un mare comerciant, sau în altul, iubirea pentru lucrătorii săi. Pentru a nu se expune acestei primejdii, omul construieşte maşini, pentru că ele lucrează mult mai repede şi nu solicită sentimentele proprietarului, ci doar uneori, dacă întâmplător se defectează ceva din ele, solicită raţiunea, care eventual repară paguba printr-o reducere a salariilor.

19. Spuneţi, oare nu se întâmplă la voi întocmai aşa?

20. Cerşitul este interzis, însă construirea maşinilor este răsplătită cu premii. Ce se întâmplă apoi cu cei săraci? O, da, lumea are grijă şi de aceştia! Există o mulţime de azile pentru săraci făcute de filantropi; se fac colecte şi se dau baluri şi spectacole în scopuri caritabile. Astfel, lumea are grijă de săraci atât de bine, încât unii devin un fel de prizonieri, iar ceilalţi, încă liberi, primesc lunar o uimitoare sumă, cu care pot mânca o dată pe zi, şi să se sature pe jumătate. Cât primeşte un sărac din cutia milelor, nu mai trebuie să vă spun, sper că ştiţi deja.

21. Dacă alăturaţi nevoia omenească şi interdicţia de a cerşi, vă asigur cât de admirabil are grijă lumea de săracii care încă sunt, din fericire, beneficiarii unui astfel de fond. Însă ce mai rămâne pentru cei care încă nu au găsit ascultare la filantropi?

22. Iată deci roadele minunate ale literaturii şi ale marii culturi a minţii!

23. Oare n-ar fi mai bine ca omul să citească şi să înveţe mai puţin? Şi să se insiste asupra a ceea ce se ştie că este datoria omului, adică să fie un adevărat creştin?

24. Cum am spus, oare n-ar fi mai bine să se acţioneze pe baza unei cunoaşteri restrânse, dar utile, şi astfel să se îndeplinească datoria adevărată a unui om, decât acesta să-şi petreacă întreaga viaţă citind şi scriind neîncetat, dar să uite cu totul să acţioneze după cuvântul Meu?

25. Am spus: „**Nu fiţi doar ascultători, ci şi înfăptuitori ai cuvântului!**”, dar unde sunt acum aceşti înfăptuitori? Oare sunt fabricanţii de maşini şi de obiecte de lux? Sau directorii de căi ferate şi întreprinzătorii? Oare sunt marii industriaşi sau plantatorii de trestie de zahăr din America? Sau este preoţimea cea avidă de bani, aur şi putere? Într-adevăr, am trecut pretutindeni cu privirea Mea pătrunzătoare şi chiar şi Eu aş avea nevoie de o lunetă puternică, pentru a-i căuta pe pământ pe înfăptuitorii cuvântului Meu. Şi mărind de un trilion de ori, tot n-aş găsi mare lucru; pentru că numărul lor este atât de mic, încât într-adevăr, nici măcar nu-mi pot da seama dacă este vorba de o mie, o sută, sau zece, sau chiar de zero.

26. De aceea, am pus în lucru acum, o lunetă mult mai mare! Veţi înţelege, desigur, ceea ce vreau să spun cu aceasta, pentru că şi voi lucraţi puţin la aceasta. Un întreg disc al soarelui central va servi ca obiectiv. Prin aceasta, Eu voi privi cu atenţie numărul de înfăptuitori ai cuvântului Meu. Dacă întregul pământ va fi reprezentat de zece oameni, atunci Eu voi amâna judecata Mea, pentru încă o mie de ani. Însă dacă numărul este mai mic de zece, atunci Eu îmi voi restrânge răbdarea până la o mare judecată generală la numărul înfăptuitorilor cuvântului Meu, iar aceasta înseamnă câte un an pentru fiecare înfăptuitor.

27. Fireşte, se va spune: „Doamne! Dar mai sunt oameni care fac bine!”, însă Eu răspund la aceasta: „Da, sunt mulţi, multe sute de miimi, zeci de miimi şi miimi, ca şi sutimi de înfăptuitori ai cuvântului Meu. Însă dacă-i adun pe toţi laolaltă, abia dacă ar ieşi unul întreg!”

28. Dar de ce? Ce este unul care are sute de mii şi din acestea dă anual săracilor cel mult a mia parte din averea sa, deşi cunoaşte cuvântul Meu, pe care Eu l-am spus tânărului cel bogat? Întrebare: Oare este acesta mai mult decât un înfăptuitor a mai mult de zece miimi din cuvântul Meu? Într-adevăr, Eu nu întreb de aceştia, nici aceştia nu vor fi observaţi de luneta Mea, ci doar cei întregi!

29. În vremea lui Noe, de asemenea, am îndreptat un astfel de ochean şi întrucât n-am mai găsit mai mult de opt înfăptuitori ai cuvântului Meu, atunci Eu am lăsat să se facă Judecata. Acum, mă tem că voi vedea şi astăzi tot numărul de la vremea lui Noe, şi aceasta din motivul că politica şi industria au ajuns acum deja la o culme mult mai înaltă decât la vremea lui Noe, iar în ce priveşte cruzimea care există pretutindeni, Hanoh nu se află la nici un fir de păr mai departe! Doar luaţi în mâini cele „douăsprezece ore” şi comparaţi!

30. Deci, acum este ca în vremea lui Noe, o bogată recoltă a literaturii şi erudiţiei. Şi de aici este clar, de asemenea, că mântuirea oamenilor niciodată nu ţine de multă citire şi de multă ascultare, ci de faptele după legea iubirii!

31. Cred că şi aceasta ar trebui să fie clar; - dar, în continuare, încă un soare central, din cauza măririi obiectivului lunetei Mele.

CAPITOLUL 14

„Deci, de vă vor zice vouă: Iată este în pustie, să nu ieşiţi; iată este în cămări, să nu credeţi.”

(Matei 24, 26)

„Căci unde va fi stârvul, acolo se vor aduna vulturii.”
(Matei 24, 28)

12 ianuarie 1844, seara

1. Numai aşterneţi pe hârtie ceea ce aveţi!

2. „***Deci, de vă vor zice vouă: Iată este în pustie, să nu ieşiţi; iată este în cămări, să nu credeţi***.” - „***Căci unde va fi stârvul, acolo se vor aduna vulturii.***”

3. Aţi ales iar asemenea texte care poartă ce este necesar temei noastre. Într-adevăr, ar fi de mare mirare dacă voi n-aţi percepe chiar de la prima vedere, cu mintea voastră.

4. Atunci, ce este pustia? Pustia este un pământ unde nu se află viaţă. Şi ce este pustia spirituală? Sigur, nimic altceva decât un câmp sau un pământ pe care Eu nu umblu şi, ca atare, nu pot fi niciodată întâlnit.

5. Însă unde este acest câmp sau acest pământ, pe care se umblă atât de des, pentru a se căuta acolo adevărul şi temeiul vieţii? Acest pământ sau acest câmp nu este altceva decât toată literatura! Şi de aceea, acest text se mai poate chema şi aşa.

6. Dacă vi s-ar spune: „Iată, adevărata înţelepciune, adevărul cel viu se află în cărţi; citiţi-le şi le veţi găsi!”, atunci Eu v-aş spune: „Nu ieşiţi în această pustie; pentru că acolo nu se poate găsi nici înţelepciunea, nici adevărul lăuntric viu!”, ci vă spun: „**Mergeţi în Iubirea pentru Mine şi pentru aproapele vostru; de căutaţi în faptă împărăţia Mea, vi se vor da toate celelalte, din belşug!**”

7. Consider că nici pentru acest text nu vor mai trebui alte lămuriri, pentru că sensul său este evident, însă cât de uşor este primul text, tot atât de uşor este şi cel de-al doilea, prin urmare nimeni să nu creadă că Eu Mă aflu în cămări, dacă se spune aceasta despre Mine.

8. Atunci, ce sunt aceste „cămări”? Sunt încăperile secrete din sfera naturală, în care nu iese uşor la iveală ceva cunoscut de toţi. De obicei, acestea sunt atelierele unei mai mari sau mai mici falsificări politice. Tot aşa are orice om câteva cămăruţe ale inimii şi nu ştie niciodată ce se petrece în ele. Acum, am şti ceva despre importanţa naturală a unei cămăruţe. Chiar şi aşa-numita debara de vechituri conţine de obicei obiecte care sunt izolate de evidenţă, iar proprietarul acestei debarale de vechituri, adesea abia ştie ce catrafuse inutile se află acolo, inutile în putrezirea şi în mucegăirea lor.

9. Însă ce este o cameră spirituală, după o asemenea pildă naturală? Nu este nevoie să vă dau vreo lămurire anume pentru aceasta, ci doar să citez câteva astfel de cămăruţe, iar voi veţi şti îndată, în cele mai mici amănunte, cum staţi la acest punct. **Aceste camere spirituale sunt: toate felurile de confesiuni, secte, uniuni monahale, conclavuri, toate felurile de misticisme, concilii, consistorii.** Avem destule, pentru că şi voi puteţi să vă amintiţi de o mulţime de uniuni, congregaţii şi frăţii. Şi toate acestea se potrivesc aici.

10. Aşadar, textul ar putea spune astfel: „Dacă v-ar spune cineva că Împărăţia lui Dumnezeu sau adevărul cel viu, ori învăţătura pură a lui Hristos se află în confesiunea sau în secta aceasta ori în cealaltă etc., sau Aceasta este cămara cea singură mântuitoare!, atunci voi să nu credeţi; pentru că Dumnezeu este doar la cei care îl iubesc cu inima şi cu fapta!”

11. Acolo unde doi sau trei lucrează împreună în numele Meu sau în iubirea Mea (se înţelege de la sine), acolo Mă aflu şi Eu printre ei. Însă, desigur, nu Mă aflu acolo unde, în loc să se discute despre cuvântul Meu şi despre iubirea Mea, se discută despre afaceri lumeşti, militare şi băneşti, acolo unde cei care îşi spun preoţii Mei proiectează şi fortăreţe, inginerie mecanică şi căi ferate.

12. Şi aici, din nou socotesc că textul este dat atât de clar, încât oricine îl poate înţelege, cum se potriveşte şi temei noastre, şi anume, că nu este destul ca omul să intre în taina sa ca într-o cameră, ci ca omul să acţioneze ca atare.

13. Toate acestea sunt corecte, însă mai avem şi un al treilea text. Oare cum vom găsi că şi el se potriveşte temei noastre? Aceasta va merge încă mai uşor decât cu primele două!

14. „***Căci unde va fi stârvul, acolo se vor aduna vulturii.***”

15. Oare ce este „***stârvul***”, acum în lumea aceasta, în faţa căruia ea îşi astupă nările şi de care îi este silă? **Din păcate, chiar Eu însumi am această cinste.**

16. Oare cine sunt vulturii, care au devenit, ce-i drept, cam rari? Aceştia sunt puţinii iubitori pe de-a întregul ai Celui care vă vesteşte aici! Aceşti puţini iubitori au un chip ascuţit şi un nas ascuţit;

ori ei au un sentiment viu şi profund şi, prin aceasta, o neîndoielnică putere de judecată, care provine dintr-o credinţă vie.

17. De ce oare se adună vulturii acolo unde se află un stârv? Pentru că instinctul le spune: „**Iată hrană care este vie pentru noi!**”. De aceea ei zboară într-acolo şi se satură.

18. Deci şi devotaţii şi iubitorii Mei ştiu că Eu sunt pâinea adevărată a vieţii veşnice şi că această pâine este iubirea Mea; aceştia gustă din ea cu înghiţituri mari şi se hrănesc astfel pentru o viaţă, care nu se va lua niciodată de la ei.

19. Deci, cel flămând ştie că el trebuie să mănânce din pâinea cea adevărată, atunci când vrea să fie sătul, însă va fi el sătul dacă în loc de pâine i se va da o carte de bucate, să o citească?

20. Sau ce-ar face un vultur, dacă ar fi prins şi apoi închis într-o debara de vechituri? Se va sătura el din lucrurile mucegăite şi putrezite? Sigur că nu; el va slăbi şi moartea va veni la el!

21. Deci nu mergeţi nici voi în camere în care putrezeşte un stârv al morţii, un stârv al lui Balaam, un stârv al păgânismului şi al idolatriei, ci zburaţi cu vulturii în înălţimea cerului şi veţi înţelege unde se află stârvul care vă aduce viaţă!

22. **Înălţimea cerului se află în recunoaşterea curată a cuvântului Meu**, iar stârvul este cuvântul viu, de care lumii îi este silă, şi de care lumea fuge ca de flagel, acolo unde îl adulmecă. Dacă voi vreţi să aflaţi aceasta, doar începeţi să vorbiţi cu un om al lumii, mai întâi despre Biblie şi apoi despre posibilitatea unui cuvânt lăuntric de la Mine, iar el vă va găsi, în cel mai fericit caz, numai bun pentru casa de nebuni; sau, dacă merge ceva mai rău, atunci va spune tuturor că sunteţi nebuni periculoşi pentru stat.

23. Însă din aceasta reiese destul de clar ceea ce înseamnă aici „stârv” şi ce înseamnă „vultur” şi ce sunt „camerele” şi ce este „pustia”!

24. De aceea, dacă nu mergeţi nici în pustie, nici în camere, ci căutaţi stârvul în libertatea spiritului, veţi găsi viaţa cea adevărată!

25. Consider că şi aceasta va fi acum limpede; însă despre acestea şi despre altele, în continuare încă un soare central!

CAPITOLUL 15

„Au adus asina şi mânzul şi deasupra lor şi-au pus veşmintele, iar El a şezut peste ele.”
(Matei, 21, 7)

13 ianuarie 1844, seara

1. Ca de obicei, doar aşterneţi textul pe hârtie.

2. „***Au adus asina şi mânzul şi deasupra lor şi-au pus veşmintele, iar El a şezut peste ele.***”

3. Textul este scurt, dar bun. Putem să-l folosim foarte bine, pentru că arată o imagine vie şi limpede, evidentă şi utilă temei noastre.

4. Ei I-au adus asina şi au pus deasupra ei veşmintele lor, apoi Domnul a şezut pe asină.

5. Asina era legată atunci când au găsit-o ucenicii şi se afla în proprietatea unui om al lumii. Ce vrea să spună acest lucru? Aceasta denumeşte modestia, smerenia şi iubirea, care sunt încă legate de această lume, sau spiritul din om, care încă nu a fost eliberat, cu toate că el este îndreptat în întregime către Domnul, datorită caracterului său modest şi iubitor, şi astfel se află cu toată hotărârea sa întru şi pentru Domnul, însă când Domnul vede un astfel de spirit, El îi trimite îndată slujitorii săi, ca să-l elibereze şi să-l conducă la El, iar lumea şi-a pierdut de îndată toate drepturile aparente şi toată puterea asupra acestuia despre care Domnul spune: „Am nevoie de acesta!”

6. Oare de ce este vorba despre o asina şi nu despre un asin? Pentru că partea femeiască semnifică aici, încă mai pronunţat decât partea bărbătească, modestia cea mai profundă şi iubirea rodnică.

7. Acum, asina se află la Domnul, iar ucenicii o acoperă cu vestmintele lor. Aceasta arată cum smerenia cea adevărată şi iubirea cea rodnică, îndată ce ajung la Domnul, sunt acoperite cu adevărata înţelepciune. Pentru că veşmintele reprezintă înţelepciunea, în efectul ei benefic. Cu cât sunt ele mai simple, cu atât mai înalt este gradul de înţelepciune de la Domnul, pe care ele îl reprezintă; pentru că iubirea smerită este lipsită de veşminte.

8. Atunci când deasupra ei (adică deasupra iubirii şi smereniei) se aştern veşminte admirabile şi splendide, aceasta arată cu cât este înţelepciunea mai mare şi mai puternică decât iubirea şi de aceea sunt, de pildă, spiritele îngereşti din cerul înţelepciunii înveşmântate cu un fast exagerat; însă spiritele îngereşti din cel mai înalt cer*, care sunt alcătuite numai din iubirea pentru Domnul, apar cât se poate de modest îmbrăcate, şi adesea goale pe de-a întregul, mai ales când iubirea lor pentru Domnul a ajuns la cel mai înalt grad posibil.

9. Deci şi veşmintele modeste ale ucenicilor, veşminte cu care a fost acoperită asina, reprezintă şi aici înţelepciunea divină pură, iar atunci când o asemenea iubire rodnică, izvorâtă din smerenia lor, este acoperită cu această înţelepciune divină pură, atunci ea este pe deplin capabilă să-L primească şi să-L poarte pe Domnul, iar apoi este una cu Domnul.

10. Această iubire rodnică, îmbrăcată în veşmântul înţelepciunii, îl poartă pe Domnul; însă Domnul o conduce pe dânsa, ca ea să nu poată face vreun pas greşit, iar plimbarea călare duce spre oraşul lui Dumnezeu, ceea ce denumeşte împărăţia veşnică a lui Dumnezeu, sau iubirea cea adevărată şi veşnică! - Iată imaginea şi semnificaţia sa.

11. Se va spune: „Totul este reprezentat corect; dar chiar şi aşa, noi tot nu înţelegem, cum ar putea ajuta aceasta temei noastre!”

12. Însă Eu vă spun: odată ce este lumină, voi puteţi să o aşezaţi aşa cum doriţi, şi astfel ea se potriveşte oriunde, ca şi cum de o veşnicie ar fi fost stabilită pentru acest punct.

13. Încercaţi doar o dată aceasta cu o lumânare, atâta timp cât arde! Aşezaţi-o în diverse locuri din camera voastră, iar ea nu va părea nicăieri străină şi înspăimântătoare, ci se va potrivi oriunde, foarte senină.

14. Deci, diferitele stele de pe firmament îşi schimbă şi ele neîncetat locul (cel puţin vizibil pentru ochii voştri), dar puteţi voi vedea dacă steaua Orion se reliefează mai bine la răsărit sau la amiază sau seara? Acolo unde se află ea, apare deja în locul său cel mai caracteristic. Tot aşa şi soarele se reliefează oriunde la fel de măreţ, iar unde cade lumina sa, acolo se face acelaşi lucru.

15. Însă tot aşa şi cu lumina aprinsă de textul nostru. Puteţi să o aşezaţi, la fel, oriunde doriţi, şi se va potrivi la fel de minunat peste tot, ca şi cum ar fi fost chiar din acel loc. Acum, dacă ea se potriveşte şi temei noastre, putem face imediat o încercare şi o vom aşeza, iar ea se va zări peste tot, ca şi cum ar fi fost menită numai acelui loc. Şi atunci, ascultaţi!

16. Întrebare: oare n-ar fi fost la fel de bine să ceară Domnul să I se aducă un cal sau, cel puţin, un asin voinic în locul asinei? Sigur! În acest caz, fiecare dintre aceste animale ar fi slujit Domnului la fel, cu tot atâta supunere. Un leu, un tigru, o panteră, o cămilă, un elefant, un cal, un catâr, toate ar fi fost, în primul rând, mult mai puternice, şi s-ar fi supus la un semn Domnului Infinitului, Creatorului Atotputernic al tuturor lucrurilor; şi o asemenea plimbare călare ar fi fost, evident, mai de vază decât pe spinarea unei biete asine slabe.

17. Fireşte, aceasta ar fi adevărat, considerând doar *ad hominem*[1]; însă *ad Dominum*[2], lucrul acesta înseamnă altceva. Acela care este Orânduirea şi însemnătatea primordială a tuturor lucrurilor nu se comportă ca un om, căruia îi este destul de indiferent acest lucru, ci la El totul a fost simbolic şi instructiv pentru veşnicie.

18. Aceste animale puternice reprezintă îndeosebi cunoaşterea şi înţelepciunea în sine, însă lor le lipsesc roadele iubirii şi smereniei, cele care se află în modestia lor cea mai profundă.

19. Dacă Domnul ar fi ales un asemenea animal, El ar fi arătat astfel că, într-adevăr, omul ar trebui să alerge primordial numai după îmbogăţirea cunoştinţelor în toate domeniile posibile şi la toată înţelepciunea. Da, El ar fi arătat în acest fel că ar fi trebuit să studieze toate bibliotecile lumii sau măcar cât de mult posibil. Numai că Domnul ştia ce face şi aici a rămas stabilit acel principiu pe care Domnul însuşi l-a stabilit chiar la început, când a spus: „***Îndată ce vei mânca din pomul cunoaşterii***[3]***, tu vei muri!***”

20. Iar prin faptul că Domnul a mers călare pe o asină acoperită cu veşminte simple, El a arătat plastic şi realist tuturor oamenilor că şi ei trebuie să facă acelaşi lucru. Şi ei trebuie să aducă numai din smerenia lor adevărata iubire rodnică şi atunci Domnul îi va elibera de întreaga lume şi îi va îmbrăca în hainele adevăratei înţelepciuni, iar El însuşi îi va conduce, aşa cum poartă ei această iubire în inimile lor, iar pe grumajii lor, smerenia.

21. Însă omul nu ar trebui să umble călare pe cai, elefanţi, cămile, lei, pantere şi tigri sau, mai direct: omul nu trebuie să vâneze cunoaşterea, învăţătura şi înţelepciunea - pentru că toate acestea sunt

roade din pomul cunoaşterii - ci oamenii ar trebui să-L aştepte pe Domnul în adevărata iubire smerită! Iar la timpul potrivit, Domnul va veni şi îl va elibera şi apoi va binecuvânta pomul cunoaşterii; sau asina va fi acoperită cu veşminte, iar omul se va putea bucura pe veşnicie de toate roadele adevăratei înțelepciuni din acest pom binecuvântat.

22. Acum vă întreb dacă lumina acestui text se potriveşte ori nu temei noastre! Consider că este evident; dar în continuare, încă un soare central!

---

[1] la un om, adică dacă este vorba doar despre un om (obişnuit)
[2] la Domnul
[3] adică în starea sa încă pură
(* - Vezi mai în amănunt „Raiul şi Iadul” de Emanuel Swedemborg, n.r.)

CAPITOLUL 16

„Iisus a zis: Ridicați piatra. Marta, sora celui răposat, I-a zis: Doamne, deja miroase, că este a patra zi.”

(Ioan 11, 39)

15 ianuarie 1844, seara

1. Doar aşterneți pe hârtie soarele central, ca de obicei!

2. „***Iisus a zis: Ridicați piatra. Marta, sora celui răposat I-a zis: Doamne, deja miroase, că este a patra zi.***”

3. Dacă voi alegeți mereu texte aşa de uşoare, cu o semnificație evidentă chiar din prima clipă, atunci Eu nu vă pot dicta despre ele mereu câte zece pagini întregi, pentru că acest text are în sine ceea ce Eu vă vestesc în cursul acestei întregi completări, mereu cât se poate de limpede.

4. Şi vă spun vouă: Ridicați piatra funerară a lumii de pe mormântul iubirii voastre! Adică nu încercați să ajungeți la viață prin îmbogățirea minții din învățăturile lumii, ci ridicați această piatră, încât atunci când Eu vin la mormântul vostru, glasul Meu viu să răzbată nestânjenit în mormântul vostru şi să-l trezească din moarte pe Lazărul din voi, cel încătuşat şi legat, care simbolizează spiritul vostru legat cu încă atât de multe legături ale lumii acesteia!

5. Şi vine la Mine şi „Marta”, adică mintea cea interesată de lumea aceasta, şi spune: „Doamne, deja miroase, că este a patra zi!”; Însă Eu, pentru a arăta Slava lui Dumnezeu, îl voi trezi la viață pe cel care deja putrezeşte în mormânt de patru zile, numai să fie piatra dată la o parte.

6. Însă, aşa cum vorbeşte Marta, vorbeşte şi rațiunea omului, şi spune: „Da, ce putem face noi? În copilărie, apoi în tinerețe, apoi ca bărbați şi chiar ca bătrâni, noi ne-am interesat numai de lumea aceasta; deci spiritul nostru se află în aceste patru zile ale vieții în mormântul lumesc legat cu legăturile acestei lumi, şi miroase rău din pricina tuturor păcatelor pe care noi le-am săvârşit în aceste patru zile!

7. Va avea Domnul atâta îndurare, încât să ne trezească la viață, şi pe deasupra, într-un fel atât de minunat şi de vădit? Cum putem noi să aşteptăm aşa ceva de la Cel mai sfânt, când noi am păcătuit atât de des împotriva poruncilor Sale, iar prin aceste păcate am mers atât de departe, încât spiritul nostru a murit şi nici nu mai ştim pe deplin dacă în trupul nostru se mai află sau nu un suflet viu?

8. Şi dacă avem şi un spirit viu, şi un suflet viu (dar sigur spiritul, ca şi sufletul, s-au îngropat prea adânc în carnea noastră şi s-au legat prea strâns în legăturile acesteia), putem să ne aşteptăm ca Domnul cel sfânt peste toate să se coboare atât de adânc pentru a-l trezi din nou la viață, cu atotputernicia glasului Său, pe acest Lazăr din noi, iar apoi să-l conducă la menirea sa veşnică. De altfel, nu putem să ne dezlegăm complet de lume atât de uşor, încât să putem aştepta aşa ceva de la Domnul.

9. Dimpotrivă, Eu vă spun: Nu chem şi nu zic „Eliberați-vă pe deplin din toate legăturile cu această lume, legătură necesară existenței voastre temporare!”, pentru că nici Eu însumi n-am făcut acest lucru atunci când am fost în această lume. Eu însumi am lucrat şi am făcut chiar cu mâinile Mele

multe lucruri bune pentru lume. Şi astfel, Eu nu vă spun niciodată: „Să nu aveți nimic de-a face cu lumea!”, ci vă spun aceasta:

10. Dați la o parte piatra cea grea de pe mormântul Lazărului vostru, iar voi veți cunoaşte curând divinitatea Domnului în voi! Doar că mormântul trebuie să fie deschis, iar atunci cei care sunt în morminte vor auzi glasul Meu şi se vor deştepta!

11. Dar atâta vreme cât voi nu ridicați piatra de pe mormânt, veți fi captivii morții; şi chiar dacă aş striga, asemeni unei străji de noapte, Lazărul vostru nu Mă va auzi, deoarece **piatra este în sine simbolul adevărat al lipsei de iubire.** Piatra poate fi sfărâmată şi distrusă doar prin glasul mâniei Mele.

12. Această piatră este motivarea voastră rațională, învățată în lume; ea este solidă şi grea, şi trebuie mult efort ca să o dați la o parte de pe mormânt, însă, cu toate acestea, piatra trebuie să fie dată la o parte, altfel glasul Meu nu va ajunge la Lazărul mort din voi.

13. Piatra împiedică mirosul greu al Lazărului ce putrezeşte în voi să ajungă la nările lumii. Dar Eu vă spun: Cel care are o piatră în fața mormântului său, iar apoi, când piatra este dată la o parte, nările sale lumeşti sunt atinse de mirosul rău al Lazărului care putrezeşte, atunci chemarea Mea deşteptătoare nu pătrunde în mormântul lui Lazăr cel care putrezeşte şi nu-l va putea trezi şi nu va putea să-l elibereze de legăturile morții! Pentru că acolo unde piatra este înlăturată, omul nu trebuie să se îngrozească în cele lumeşti ale lui, în căința cea adevărată, de cum este chemat Lazărul său acolo.

14. Socotesc că nu s-ar putea vorbi mai limpede decât atât şi că ați primit astfel, spre totala iluminare cu privire la acest lucru esențial, lumină puternică mai mult decât suficientă.

15. Acum depinde numai de voi să vă purtați aşa cum trebuie. Dacă vă veți purta astfel, veți dobândi convingerea vie că această revelație nu vine din gura unui om, ci chiar din gura Mea. Însă dacă o veți citi ca pe orice carte lumească, atunci ea va fi şi pentru voi doar o carte lumească şi lucrarea unui om!

16. Şi cu aceste cuvinte închei şi acest mare dar al Meu pentru voi. Dar dacă voi doriți mai multă lumină decât această completare extraordinară, Eu vă las în iubirea voastră şi în rugăciunea voastră; însă Eu voi fi mereu Dătătorul cel bun. Amin.

CAPITOLUL 17

„Nu trebuia, oare, ca Hristos să pătimească acestea şi să intre în slava Sa?”
(Luca 24, 26)

17 ianuarie 1844, seara

1. „Nu trebuia oare, ca Hristos să pătimească acestea şi să intre în slava Sa?”

2. În textul de mai sus se arată cât se poate de evident că slava vieții veşnice nu poate fi obținută prin erudiție şi prin studii, ci doar prin fapta iubirii.

3. Aici se va spune poate: „Hristos a fost El însuşi oricum viața veşnică şi a avut în Sine toată slava acesteia; atunci de ce a trebuit ca El să sufere apoi, pentru a ajunge la această slavă?”, însă Eu spun: **Hristos a fost doar un om şi a trebuit să-şi însuşească toată Slava lui Dumnezeu abia prin faptele sale, ca model fundamental original.**

4. Iar dacă El nu ar fi făcut astfel, s-ar fi zis cu întreaga creație; pentru că abia în El Tatăl şi Fiul au fost din nou Una sau - ceea ce este acelaşi lucru - **Iubirea divină şi Înțelepciunea divină.** Pentru că mai înainte, iubirea se dezbrăcase de înțelepciune, deoarece înțelepciunea, în sacralitatea ei, se aşezase la o înălțime inaccesibilă, iar pretențiile ei erau aşezate deasupra oricărei posibilități de îndeplinire.

5. **Însă înțelepciunea a fost pustie fără unirea cea mai profundă cu iubirea Sa; dar cum putea ea să se reunească cu iubirea? Înțelepciunea trebuia să îndeplinească în oamenii lui Iisus chiar condițiile de împăcare stabilite de ea. Aceasta trebuia să se smerească până la cel mai mic punct şi abia atunci, şi doar astfel, ea a fost pe deplin Una cu iubirea sa, care este „Tatăl”.**

6. **Astfel, şi Hristos, care este însăşi înțelepciunea primordială atotputernică şi veşnică a Tatălui, a disprețuit toată înțelepciunea lumii; şi toți învățații au trebuit să fie o groază pentru el, dacă faptele lor nu erau potrivite cu scrierile din temeiul vieții.**

7. **El, ca înțelepciunea veşnică a Tatălui, a trebuit să facă lucrările iubirii şi să-i învețe pe oameni legea unică a iubirii. El a trebuit la urmă să lase înțelepciunea învățaților preoți să-L ia prizonier şi să-L crucifice, şi a trebuit în acest fel ca lumina primordială veşnică a Tatălui să îndure cea mai mare umilință şi cea mai mare întunecare asupra Sa; de aceea El a strigat: „Tată! De ce M-ai părăsit?”**

8. Că El, însăşi lumina primordială şi veşnică a întregii nemărginiri, a trebuit să îndure o totală eclipsă, o dovedeşte acea clipă neînțeleasă de vreun om până acum, în care, după ce Hristos s-a stins pe cruce, a avut loc o eclipsă completă, peste întreaga creație infinită şi s-a stins nu numai lumina soarelui pământesc, ci şi lumina tuturor sorilor din toată nemărginirea, timp de trei ceasuri!

9. Iar acest moment de eclipsă a fost acelaşi pe care voi îl ştiți, când sufletul Lui a coborât în iad pentru a mântui spiritele* ce erau închise în vechea înțelepciune şi pentru a le aduce în lumina cea noua, care a început să inunde toată nemărginirea, din reunirea Fiului cu Tatăl.

10. Hristos a trebuit să împlinească vechea lege a înțelepciunii în Sine însuşi, până la ultimul piron, pentru a ispăşi astfel toate greşelile față de aceasta, în fața Tatălui. Toată înțelepciunea a trebuit să fie crucificată, pentru ca astfel iubirea Tatălui să fie îndreptățită.

11. Acum, acest lucru l-a făcut deci însuşi Dumnezeu; atunci, ce doriți voi să faceți? Oare socotiți că prin justificarea înțelepciunii voastre voi veți ajunge la slava vieții veşnice?

12. Dacă Hristos, înțelepciunea divină, a trebuit să facă şi să predice cât se poate de însuflețit lucrările iubirii, să-Şi crucifice toată înțelepciunea Sa şi să treacă peste marea eclipsă, pentru ca astfel să treacă din nou în Slava Tatălui, care era iubirea izolată în Hristos însuşi, atunci va trebui ca şi oamenii să umble pe această cale şi să-L urmeze pe Hristos, dacă vor să ajungă, împreună cu El, la slava iubirii Sale părinteşti.

13. În biserica originară a lumii, se spunea: „Voi oamenii, numai prin iubirea lui Dumnezeu puteți ajunge la înțelepciunea divină, care altfel este inaccesibilă!” Însă la Hristos, se spune astfel: „Acum Eu sunt înțelepciunea divină, Calea şi Viața, şi astfel, Poarta către Iubire sau către Tatăl. Cel care vrea să ajungă la Tatăl, trebuie să treacă prin Mine!”

14. Dar cum? Oare prin înțelepciune, pentru că Hristos este Poarta şi înțelepciunea divină? O, nu! Pentru că tocmai această înțelepciune El a micşorat-o până la ultimul atom, Ea, ca sfințenie de neatins a lui Dumnezeu, a coborât mai jos decât toate păcatele; acea înțelepciune, care odinioară nu putea să privească vreun spirit îngeresc atotdesăvârşit în lumina sa primordială, a mers acum la păcătoşi şi i-a hrănit sub acoperişul lor şi la urmă a trebuit să lase mercenarii şi zbirii să o răstignească pe cruce!

15. **Însă din această smerire nesfârşită a înțelepciunii divine însăşi, reiese mai mult decât clar că nimeni nu va ajunge la slava vieții veşnice prin înțelepciune exagerată. Pentru nimeni, cărțile şi scrierile studiate nu vor deveni trepte către împărăția cerurilor, ci numai adevărata lui smerenie şi iubire activă pentru Tatăl.**

16. La Hristos, toată înțelepciunea străveche divină a trecut în iubirea pentru Tatăl; astfel, Fiul şi Tatăl au devenit Una. Tot aşa trebuie să fie şi în cazul omului, înainte ca el să se smerească până la ultima picătură, în mintea lui trufaşă şi în toate dorințele acesteia, care duc la tot felul de necinstiri, da, până când el nu pune totul la picioarele iubirii, şi astfel să se purifice - când va fi o scurtă eclipsă a întregii sale înțelepciuni lumeşti -, până atunci el într-adevăr nu va ajunge la Slava Tatălui.

17. Hristos a trebuit să îndure şi să facă toate aceste lucruri pentru a ajunge la Slava Tatălui; aşa trebuie să facă orice om, să-l urmeze pe Hristos, dacă vrea să ajungă la Slava Tatălui.

18. Dar Hristos nu studiase la şcoli înalte pentru a ajunge astfel, ca un înțelept erudit, la Slava Tatălui, ci învățătura Sa a spus: Smerenia şi iubirea activă! Iar dacă Hristos a mers înainte, cu această învățătură, cum să ajungeți voi pe altă cale în împărăția lui Dumnezeu?

(* - Vezi coborârea în Iad a Domnului în „Evanghelia lui Nicodim”, n.r.)

CAPITOLUL 18

„Iar dacă Eu, cu degetul lui Dumnezeu, scot pe demoni, iată a ajuns la voi împărăția lui Dumnezeu.”

(Luca 11, 20)

18 ianuarie 1844, seara

1. „***Iar dacă Eu, cu degetul lui Dumnezeu, scot pe demoni, iată a ajuns la voi împărăția lui Dumnezeu***.”

2. Acest text spune ceea ce vă spun şi Eu, mereu. Ce este „degetul lui Dumnezeu”, ce este „demonul” şi scoaterea acestuia, şi ce este „împărăția” care ajunge la voi? Ce înseamnă, mai ales, degetul?

3. Acest text se referă la activitatea în mic, aşa cum mâna înseamnă activitatea în mare. „Demonul” este lumea care trebuie să slăbească în oameni, prin mica lucrare a iubirii. Împărăția lui Dumnezeu, care vine la voi, este lumina îndurătoare a iubirii şi darul vieții veşnice, legat de aceasta.

4. Deci aici, degetul lui Dumnezeu reprezintă fapta grijii Mele iubitoare pentru voi, oamenii, iar darurile pe care Eu vi le dau sunt urnite de degetul Meu. Pentru că dacă v-aş spune: „Scot demonii din voi cu mâna Mea!”, aceasta ar însemna: „Trimit asupra voastră judecata Mea generală, aşa cum a fost în vremea lui Noe!” Însă Eu scot lumea din voi doar cu degetul Meu şi astfel voi primiți nu judecata, ci o lumină îndurătoare.

5. „***Iar dacă Eu, cu degetul lui Dumnezeu, scot pe demoni, iată a ajuns la voi împărăția lui Dumnezeu***” mai înseamnă şi că: îi caut pe cei care sunt mai buni în spirit, dar cu toate acestea trăiesc în asuprirea lumii. Pe aceştia Eu îi ating cu degetul Meu, pentru ca asupra lor să se abată lumina Mea îndurătoare.

6. În această lumina îndurătoare Eu vă arăt ce aveți acum de făcut şi cât este de uşor să obțineți viața veşnică şi să cuceriți împărăția lui Dumnezeu, aşa cum vine ea la voi, în această lumină îndurătoare. Şi mai înseamnă că Eu nu cer de la voi lucrarea mâinilor, ci doar a unui deget, adică voi trebuie să Mă iubiți mai mult decât lumea şi că trebuie să faceți bine, după puterile proprii, pentru frații şi surorile voastre.

7. Dacă aş cere activitatea în mare, voi ar trebui să faceți ceea ce a trebuit odată apostolii să facă, şi anume, să părăsiți lumea cu toate ale ei şi la urmă să gustați chiar din moartea pe cruce.

8. Deci, Eu scot doar cu degetul lumea din voi, iar vouă vi se pare deja prea mult acest lucru! Atunci ce-ați spune voi dacă aş ridica mâna Mea? De oricâte v-aş scuti Eu, totuşi vouă vi se pare mult cât vă cer.

9. Vă spun vouă: Nu faceți eforturi din cauza lumii; pentru că ea nu merită aceasta! De ce să vă umpleți capul cu tot felul de fleacuri învățate din lume? Căci Eu vă ofer şi vreau să vă dau aurul vieții din belşug, dacă lăsați lumea şi Mă cuprindeți în inima voastră!

10. Ce-ați spune voi, oare, despre un om care avea în grădina lui un pom roditor? Fructul acestui pom era copt, iar omul ar fi putut să ajungă la el doar întinzând puțin mâna, iar la atingerea unui deget, fructul ar fi fost în mâna lui.

11. Însă ce a făcut acest om nerod pentru a ajunge mai uşor la acest fruct şi pentru a arăta astfel ce valoare mare a pus el pe acest fruct copt? El a pus să se sape o temelie şi sub fruct a pus să se zidească un altar cu trepte, ca pe aceste trepte să poată urca şi să ajungă la fructul copt. Altarul a fost terminat după câteva săptămâni; dar între timp, fructul se stricase şi, astfel, după toată osteneala sa mare şi zadarnică, el a primit un fruct stricat, adică mort, al pomului.

12. Acestui om nerod i se aseamănă toți cei care caută în învățătura cea mare împărăția adevărului, care ar fi aşa de uşor de primit doar prin înălțarea inimii către Mine. Aceşti învățați sapă temelie după temelie şi construiesc pe acestea altare cu trepte, cu mare efort şi mare cheltuială, iar când au terminat, pentru tot efortul şi pentru toată munca lor ei nu au ajuns decât la un fruct stricat şi mort, care nu are vreo valoare pentru lume, şi încă mai puțin pentru spirit. Nu are valoare pentru lume, deoarece aceasta spune: „La ce folos atâtea cheltuieli şi atâta efort pentru un câştig atât de mic?”, iar pentru spirit, valoarea este încă mai mică, deoarece spiritul spune, din sfera sa vitală: „N-am nevoie de un lucru putrezit şi mort!”

13. Însă fructul odată copt este chiar spiritul bine orânduit din om. De ce atâta osteneală pentru a elibera spiritul copt pe care omul poate să-l ajungă cu destul de puțină osteneală, ca atingerea unui deget? La ce bun să aduni în cap biblioteci întregi, când este prea de-ajuns: „Iubeşte-L pe Dumnezeu mai presus de orice şi pe aproapele tău ca pe tine însuți”?

14. N-am nevoie de oşti înarmate pentru a scoate demonii, ci doar de un deget, care este voința Mea iubitoare şi total serioasă; de aceea faceți şi voi astfel; fiți doritori de a iubi şi faceți după

sfatul Meu cel bun, şi veți fi eliberați cu cel mai mic efort al lumii întregi, iar împărăția Mea va veni sigur la voi! Amin.

CAPITOLUL 19

„Nu vă voi lăsa orfani, voi veni la voi."
(Ioan 14, 18)

19 ianuarie 1844, seara

1. „***Nu vă voi lăsa orfani, voi veni la voi.***"

2. Acest text spune acelaşi lucru pe care îl vedeți de prima dată, ceea ce vă spun mereu şi ceea ce acum confirm din nou, viu şi cinstit, cu acest dar nou.

3. „***Nu vă voi lăsa orfani***", ci, cum se spune, „***voi veni la voi***"; dar, fireşte, nu în înțelepciunea lumească şi în marea erudiție, care pentru Mine nu sunt importante, ci în iubirea şi smerenia inimii voastre.

4. „***Nu vă voi lăsa orfani, voi veni la voi***" nu înseamnă: „**Vă voi înzestra cu cărți de tot felul, apoi cu case de rugăciuni pline de sculpturi şi de picturi, în care Eu sunt pictat şi sculptat în toate situațiile posibile şi care aparțin împărăției păgânismului! Pentru că orice contemplare exterioară aparține lumii şi împiedică deschiderea văzului lăuntric, ce este asemenea acelui om care nu închide ochii, nu doarme şi prin urmare nu are vise, ci are o contemplare interioară, ce aparține lumii spiritelor.**

5. Deci, pentru că nu vreau să vă las orfani, Eu nu înțeleg să vă permit să organizați o mulțime de spectacole exterioare, care poate au legătură cu Mine, iar în acelaşi timp să puteți scrie din mintea voastră o grămadă la fel de mare, dacă nu mai mare, de cărți, în care se cercetează după adevăr, în acelaşi fel în care voi jucați la loterie, unde nimeni nu ştie dacă va ieşi numărul pe care el l-a jucat. Şi dacă întâmplător iese numărul, atunci el cunoaşte motivul acestei reuşite tot atât de puțin cât ar fi cunoscut motivul nereuşitei, dacă numărul nu i-ar fi ieşit. Pentru că fiecare jucător este de părere că numărul său este cel mai bun; altfel, sigur că nu l-ar fi jucat. Abia urmarea îi arată o altă lumină, şi anume, că ar fi fost bun un alt număr. El spune, fireşte: „Dar am avut deja acest număr pe hârtie, de ce să aleg altul?"

6. Şi iată, acest exemplu se potriveşte întocmai marelui număr de scriitori. Fiecare crede într-un fel sau altul că el a nimerit-o. Dar nu trece mult până când apare un altul, care dovedeşte celuilalt că a făcut o gafă enormă. Şi tot aşa se întâmplă, iar la urmă, ultimul ştie tot atât de puțin ca şi primul, dacă a nimerit-o sau nu.

7. Dacă unul sau altul reuşeşte uneori să descopere adevărul într-o ştiință sau alta, el nu ştie totuşi dacă acesta chiar este adevărul sau nu. Singurul criteriu este că el, cu lucrarea sa, a atras aplauzele întregii lumi; însă el nu se gândeşte că nu este prea greu să atragi aceste laude.

8. Deci, omul nu trebuie să facă în privința scrisului aşa cum fac jucătorii la loto, înainte de extragere, cu numerele lor de loterie, pentru că astfel ei le amestecă pe toate, încât nimeni nu înțelege de aici ce a vrut scriitorul să spună de fapt cu aceasta; criticii unei lucrări atât de mărețe amuțesc, iar scriitorul a făcut din lucrările sale un loz câştigător al aplauzelor lumii.

9. Dar, întrebare: „**Oare Sfântul Duh promis de Mine stă în asemenea lucrări?**" O, nu! Într-adevăr, sunt orfani cei cu care nu sunt Eu! Dar nu la aceştia se referă textul despre care este vorba aici.

10. Însă poate că el se referă la pictorii, gravorii în aramă, sculptorii şi poleitorii, care se ocupă mai ales de reprezentarea plastică a aşa-numitelor subiecte sfinte; atunci când ei sunt plătiți, ei furnizează şi reprezentări indecente de tot felul. Eu spun: aceştia sunt tot orfani, iar textul nu are nimic de-a face cu ei.

11. Atunci, se referă textul la scriitorii de cărți de predici şi de rugăciuni şi la compozitorii talentați ai aşa-numitei muzici bisericeşti? O, nu! Nici la aceştia nu se referă textul, pentru că şi aceştia se dau după cum bate vântul, iar pentru bani sunt dispuşi la orice. Artistul din prima categorie scrie astăzi un cântec sublim, o rugăciune, un psalm care nu l-ar fi făcut de ruşine nici pe David, ca formă exterioară. Dar mâine el va scrie cu acelaşi entuziasm, dacă este plătit, un poem măreț despre

curtezana unui mai-mare al vremii şi, la nevoie, un măreț epitaf pentru cățelul de salon al unei prințese, însă artistul din cea de-a doua categorie compune astăzi un oratoriu, iar cât de curând, dacă este plătit, el scrie şi muzică de balet.

12. Întrebare: să fie aceasta o lucrare inspirată de Duhul Sfânt? - Eu nu găsesc aceasta; iar dacă Eu nu găsesc aşa ceva, atunci desigur voi veți găsi încă şi mai puțin, chiar dacă ați căuta cu felinare acolo unde în locul unei lumânări arde un soare central.

13. Oare Sfântul Duh se află în înțeleptele legi organice, în legile marțiale, în decretele de tot felul şi poate în legile bisericeşti aspre? Într-adevăr, Eu nu găsesc!

14. De ce? Pentru că în toate acestea temeiul nu sunt Eu, ci doar privilegiile domniei lumeşti; toți vor să domnească: împăratul, regele, prințul, contele, baronul, cavalerul, domnul „cutare”, comerciantul, burghezul şi țăranul, iar de la împărat în jos, toți slujbaşii săi, ca şi cum ei l-ar reprezenta pretutindeni pe acesta.

15. Trebuie desigur să existe un împărat, un rege sau un prinț, însă ei nu trebuie să domine, ci să conducă, pentru ca popoarele, sub conducerea lor, să fie aduse la Mine. Însă dacă acestea sunt adesea abătute de la Mine, ele nu devin mai puternice, ci doar mai slabe, ca să fie cu atât mai uşor de stăpânit în slăbiciunea lor.

16. Întrebare: este o lucrare de la Sfântul Duh atunci când suveranul nu-i consideră pe supuşi decât robii săi, pe care îi poate distruge cu un singur cuvânt? Menirea suveranului este să-şi conducă şi să-şi aline poporul, şi trebuie să-i dea legi care nu sunt derivate de la cele păgâne, ci de la legile Mele; atunci el ar fi un conducător drept, iar Sfântul Duh ar lucra prin el, aşa cum a lucrat prin David şi prin alți mari suverani.

17. Dar Duhul Sfânt niciodată nu lucrează în descoperirile de tot felul, cum ar fi maşinile care înlocuiesc munca umană în dauna oamenilor săraci, căile ferate şi la ridicarea de mari puteri militare! Pentru că aşa cum a fost şi înainte de potopul din vremea lui Noe, prin lucrarea spiritului lumesc, care este diavolul în totalitatea sa, tot aşa s-a întâmplat atât în Sodoma şi Gomora, cât şi în Babilon.

18. Dar cine va afirma că acestea sunt lucrări ale Duhului Sfânt? **Aceste lucrări, contrare Duhului Sfânt, au fost urmate întotdeauna de o mare judecată; o judecată asemănătoare păstrez şi Eu la îndemână, pentru a arăta astfel că Duhul Meu Sfânt nu este prezent în felul actual de a proceda al lumii; de aceea toată această lume este ca şi orfană.** Dar Eu o mai las să urce, câtva timp, până când va fi ajuns la înălțimea potrivită pentru cădere, iar atunci un fulger va străbate de la răsărit până la apus şi în această lumină se va arăta câte dintre lucrările Sfântului Duh se găsesc în lume!

19. Da, însă dacă este aşa, unde sunt cei pe care Eu nu-i voi lăsa orfani?

20. Eu spun: sunt din aceştia ici şi colo; dar ei au devenit acum mai rari şi mai prețioşi decât diamantele coroanei. Aceştia trăiesc modest, retraşi din lume pe cât posibil şi bucuria lor sunt Eu, iar subiectul discuțiilor iarăşi sunt Eu. De ce? Pentru că gura vorbeşte din preaplinul inimii! Deci numele Meu se află şi în inima lor şi pe buzele lor, iar orice altceva pe lume nu înseamnă nici cât un fir de nisip pentru ei.

21. Aceştia într-adevăr nu sunt orfani, pentru că Eu însumi sunt printre ei, vorbesc mereu cu ei şi îi învăț. Ei aud mereu glasul Meu şi recunosc acest glas ca fiind al dreptului Păstor şi nu al unui mercenar pe care ei nu l-ar urma, deoarece acesta ar fi doar un fals profet. Atunci lor li se adresează acest text.

22. Aşadar, Eu nu am nevoie de învățați, de poeți, de sculptori şi compozitori, de inventatori de maşini şi de legislatori, ci doar de inimi smerite care Mă iubesc. Acolo unde găsesc astfel de oameni, Eu le voi dărui toate celelalte, şi sigur într-un mod mai bun decât născoceşte lumea, iar apoi va fi totul o lucrare a Sfântului Duh şi nu va mai fi niciun orfan pe lume, însă sunt foarte puțini cei a căror ureche este receptivă la glasul Meu.

23. Socotesc că din cele spuse veți înțelege foarte uşor care sunt cei pentru care este expus acest text. Că şi voi vă numărați acum printre ei, o dovedeşte ceea ce se află în fața voastră. Dar abia când veți acționa întocmai, marea convingere a acestui adevăr va fi a voastră. Reflectați la aceasta! Amin.

CAPITOLUL 20

„Şi i-a văzut cum se chinuiau vâslind, căci vântul le era împotrivă. Şi către a patra strajă a nopţii a venit la ei umblând pe mare şi voia să treacă pe lângă ei.”
(Marcu 6, 48)

22 ianuarie 1844, seara

1. „***Şi i-a văzut cum se chinuiau vâslind, căci vântul le era împotrivă. Şi către a patra strajă a nopţii a venit la ei umblând pe mare şi voia să treacă pe lângă ei.***”

2. Versetele lungi au nevoie doar de explicaţii scurte, pentru că explicaţia se află de cele mai multe ori chiar în ele. Dar versetele scurte necesită explicaţii mai lungi, în primul rând pentru că ele, din cauza conciziei lor, nu poartă explicaţia chiar în ele, iar în al doilea rând, pentru că de obicei lumina lor este mai concentrată şi mai bine ascunsă, şi de aceea ele necesită mai mult pentru a-şi elibera lumina, decât versetele mai lungi, care oricum luminează destul de puternic.

3. Din acest motiv Eu nu pot să vă dau nici pentru textul de faţă o explicaţie mai lungă, pentru că oricum lumina sa este foarte puternică, iar dacă voi vreţi să vă gândiţi măcar puţin la aceasta, atunci veţi înţelege imediat, însă pentru ca voi să zăriţi aceasta, Eu vă voi îndruma doar cu un mic semn, iar voi veţi înţelege îndeajuns acest text. Şi astfel, ascultaţi!

4. „Marea” înseamnă aici lumea; „vântul” potrivnic este purtarea lumii, precum şi lăcomia acesteia, împotriva cărora trebuie să lupte un corăbier drept, până la a patra strajă de noapte, ceea ce semnifică ultimele patru zile de viaţă, deci în întreaga perioadă a vieţii, pentru că prin „noapte” se înţelege viaţa materială pe această lume.

5. Domnul nu se află pe corabie. Oare de ce nu? Pentru că El nu se află în lume, deoarece corabia semnifică omul ce trăieşte în lume, dar cu care Domnul nu este, din cauza libertăţii Sale.

6. Dar Domnul vine la corăbier în chip miraculos şi trece peste toate valurile şi talazurile lumii, ca şi cum ar umbla pe pământ sigur. El nu se interesează de corăbierii de pe mare. Acolo unde El întâlneşte unul, El trece pe lângă acesta, pentru a nu-l stânjeni în libertatea lui.

7. Dar când El întâlneşte o corabie pe care se află ucenicii Săi, adică oamenii care îl recunosc şi îl cheamă, atunci El se apropie de corabie, cu toate că voia să treacă pe lângă ea, deoarece corabia îi poartă pe ucenicii Săi, adică oamenii cu inimi care-L iubesc pe Domnul, care cred în El şi îl cheamă.

8. Inima se teme, ce-i drept, la început, şi Mă ia drept o nălucă; adică un om care este încă plin de reprezentări greşite despre Mine crede că este imposibil sau că este o himeră că aş putea să Mă apropii de el în lumea aceasta şi să urc pe corabia lui.

9. Totuşi, dacă iubirea lui pentru Mine nu slăbeşte din cauza aceasta, atunci Eu Mă apropii de corabia lui şi Mă arăt lui; iar dacă El a auzit glasul Meu, când Eu îi spun: „Nu te teme; Eu sunt învăţătorul, Domnul, Dumnezeul şi Tatăl tău”, atunci teama lui de năluci va trece, iar omul Mă va primi pe corabia sa cu bucurie nemărginită.

10. Iată toată explicaţia acestui text. Mai rămâne doar o întrebare, şi anume: Cum trebuie să fie corabia care-i poartă pe ucenicii Mei? Să fie cumva un vas cu aburi sau o navă de linie, cu trei catarge şi o sută şaizeci de tunuri sau poate o fregată, o goeletă, un bric sau o navă comercială? - O, nu, niciuna dintre aceste nave nu-i poartă pe ucenicii Mei. Eu ocolesc de obicei aceste nave şi rămân aşa de departe, încât ele nu Mă zăresc nici măcar ca pe o nălucă. Dar, dealtfel, cine ar dori să se apropie de navele care sunt prevăzute cu tunuri? Apărarea lor înseamnă moarte; dar navele care se apără prin moarte, vor merge şi ele sigur în faţa morţii, pentru că moartea nu are a se teme în faţa morţii, însă acolo unde moartea îşi are întinderea largă în jurul unei nave (adică raza de tragere a tunurilor), acolo viaţa pleacă departe de lângă aceasta.

11. Dar cum trebuie să fie nava care-i poartă pe ucenici? Vă spun vouă: foarte simplă! Ea este doar una dintre acele nave alcătuite şi consolidate din mai multe grinzi solide, joasă pe suprafaţa apei, ca o plută, pe care navigatorii se află cel mult la câteva picioare deasupra apei. Ea nu trebuie să aibă pânze, ca să nu poată fi stăpânită de vânt, ci doar vâsle solide pe fiecare parte, ca să poată fi condusă pe cât posibil neatinsă de vânturile lumii, condusă doar de voinţa corăbierului, cu ajutorul vâslelor solide, pretutindeni liberă.

12. Dacă Eu ajung la o astfel de corabie modestă, voi recunoaşte că-i poartă pe ucenicii Mei. Atunci Eu Mă apropii şi urc pe această corabie. Oare de ce? Mai întâi pentru că o asemenea corabie nu se mişcă prea repede, deoarece nu are pânze şi nici motoare cu aburi, ci numai vâsle care nu dau o

viteză prea mare, iar Eu pot să o ajung din urmă cu uşurinţă. În al doilea rând, pentru că această corabie nu este înconjurată de un cerc al morții, al cărei prieten Eu nu pot fi, pentru că Eu sunt însăşi Viaţa; iar în al treilea rând, pentru că pe această modestă corabie, atât de joasă pe apă, Eu pot urca uşor, fără ezitare şi fără efort.

13. Însă Eu sunt pe deplin potrivnic marilor eforturi. Ceea ce nu poate veni la Mine cu cea mai mare uşurinţă, aproape liber de sine, Eu las să meargă aşa cum merge. Veți înțelege cu uşurința de ce. Pentru că fiecare om are libertatea sa deplină, pe care Eu niciodată nu o tulbur.

14. Totuşi, acolo unde Eu întâlnesc o corăbioară aşa de joasă pe valurile lumii şi pe care Eu pot urca uşor şi sunt recunoscut, Eu urc pe corabie, chiar dacă aveam de gând să trec pe lângă ea. Şi odată ce Mă aflu pe coastă corăbioară, se va face imediat ziuă, iar ziua se poate vedea cu uşurință țărmul cel sigur şi Eu, ca un bun învăţător pentru corăbieri, voi nimeri țărmul.

15. Consider că ați înțeles această explicaţie. De aceea, urcați şi voi pe o astfel de corăbioară; cu cât este ea mai joasă, cu atât mai bine, iar Eu Mă voi apropia şi de această corăbioară şi voi urca şi Eu, pe deplin! Amin.

CAPITOLUL 21

„Dar fericiți sunt ochii voştri că văd şi urechile voastre că aud."
(Matei 13, 16)

24 ianuarie 1844, seara

1. „***Dar fericiți sunt ochii voştri că văd şi urechile voastre că aud.***"

2. Ce credeți voi că vrea să spună acest text? Veți spune imediat: „Nu ştim!"

3. Pentru că dacă ați spune: „Ştim!", atunci evident ați minți. Deoarece voi trebuie mai înainte să priviți textul chiar în sensul său literal. Dacă veți găsi că textul este foarte înțelept potrivit rațiunii, sunteți încă departe de adevăr şi de lumina care se ascunde în acest text. Dacă însă găsiți că acest text este un nonsens, examinat cu rațiunea, sunteți mult mai aproape de adevăr şi de lumina acestui text.

4. Aici, desigur, mulți glumeți vor spune: „Sunt de acord cu aceasta; şi cine recunoaşte toată Biblia ca fiind un nonsens, acela este chiar Lumina şi Adevărul în sine". Dar Eu nu gândesc în acest sens glumeț şi lumesc, când spun: „Voi trebuie mai întâi să găsiți textul ca nonsens, cu mintea voastră rațională, dacă vreți să vă apropiați de lumina sa".

5. De ce spun aşa ceva? Pentru că acest text are un sens pur spiritual, care se opune categoric sensului rațional.

6. Însă cum se face că textul este un nonsens din perspectiva rațiunii? - Iată! Eu vă voi arăta.

7. Ştiți că în voi numai inima este capabilă de încântare sau de orice fericire; şi aceasta din pricină că numai iubirea, sau spiritul din om, este viaţa şi doar astfel este în stare de orice sentiment. Ochii şi urechile sunt doar organe de simț, care trebuie să servească doar spiritului, pentru obligațiile sale vii. Nici ochii, nici urechile nu sunt singure capabile de fericire, însă spiritul este, prin ochi şi prin urechi, ca şi prin celelalte organe de simț.

8. Prin urmare, dacă textul spune: „***Dar fericiți sunt ochii voştri că văd şi urechile voastre că aud***", atunci este spus evident ceva absurd, conform rațiunii. Acum vom vedea însă dacă textul conține totuşi ceva!

9. Creştinii obişnuiți, ceva mai buni, înțeleg că sunt fericiți doar ochii şi sunt fericite doar urechile acelora care M-au văzut şi M-au auzit pe când trăiam în lume şi se spune că întregul este doar o figură de stil, mai frumoasă, în care s-a pus semnul în locul lucrului, partea în locul întregului sau, aşa cum spun oratorii erudiți: *Signum pro re; pars pro toto* (semnul în locul lucrului; partea în locul întregului). Însă, în esență, textul spune: „Fericiți sunt cei ce M-au văzut şi M-au auzit!"

10. Nu este aceasta explicația corectă şi nota bene din gura bunilor creştini? Sigur aceasta este; însă Eu trebuie să mai arăt că nici Eu, nici Evanghelistul amintit, n-am studiat retorica şi că n-am luat în seamă vreo sinecdocă şi nici tot felul de silogisme.

11. Figura noastră de stil avea numele unic de adevăr lăuntric divin-spiritual. Iar după această figură de stil, care apare în retorica Mea, textul prezentat mai sus nu aparține de sinecdocă şi nici de

vreun fel de silogism; şi nu este nicio parafrază şi niciun prolog sau epilog, ci, aşa cum am spus, un adevăr pur şi divin-spiritual!

12. Iar aceasta înseamnă că toți oamenii din lume au de obicei o mare teamă de moartea trupului, iar aceasta din motivul că ei aparțin lumii şi de aceasta ei nu pot zări ceea ce ține de spirit, şi nici nu sunt în stare să înțeleagă ce ar însemna o învățătură vie pentru spiritul lor.

13. Dar în acest text se află o slăvire cerească a celor care, printr-o renaştere, văd că lumea, cu noaptea ei, ca un văl gros din fața ochilor lor a căzut, iar auzul spiritului lor a fost deschis pentru a auzi glasul Meu părintesc. Şi spune, în esență: „Fericiți cei ce s-au renăscut!" Nu este vorba doar despre acei oameni care au trăit în acelaşi loc şi timp cu Mine, ci referința se extinde asupra tuturor oamenilor care au trăit sau care trăiesc pe pământ, ca şi asupra locuitorilor celorlalte lumi.

14. Pentru că totul trebuie să fie regenerat înainte să treacă în spiritual, şi astfel, în viața veşnică şi în mântuirea cea adevărată. Astfel, prin „ochi" înțelegem aici recunoaşterea Adevărului divin, iar prin „urechi", asimilarea acestuia şi lucrarea plăcută acestuia; şi înseamnă apoi: „Fericit este omul în înțelegerea spirituală, dacă el recunoaşte pe deplin Adevărul divin. Cu adevărat fericit este el atunci când primeşte Adevărul divin în viața lui şi apoi lucrează doar pentru acesta! Pentru că abia aşa va primi renaşterea spiritului, din care el nu va mai vedea, simți şi gusta moartea."

15. Deci aceasta este semnificația corectă a acestui text! Dar acest text ar fi greşit folosit de către cei care răsfoiesc şi citesc multe cărți şi caută lumina în ele, sau de către cei care, dacă nu pot să citească, ascultă numeroase predici, învățături creştine şi chestionare pentru spovedanie, pentru că ei pleacă de la predică tot aşa cum au venit.

16. Da, sunt destul de mulți cei care, adesea, păşind afară din casa de rugăciuni nu mai ştiu niciun cuvânt din cele predicate acolo. La predici atât de numeroase, urechile ascultătorilor nu sunt fericite, mai ales când, de mai multe ori, un predicator care nu este încărcat cu prea multă iubire frățească, le prezintă ascultătorilor săi un iad cât se poate de încins şi o cale spre rai cât se poate de îngustă, abruptă şi spinoasă, încât la urmă, ascultătorilor săi aproape că le vine greu să aleagă calea pe care trebuie să o urmeze şi gândesc: „Iadul este, ce-i drept, încins; dar într-acolo duce un drum foarte uşor. Raiul oferă cea mai mare fericire; dar cine ar vrea să ajungă acolo, dacă nu există decât o cale aproape imposibil de urmat?"

17. Deci, acele urechi nu pot fi fericite, la fel cum nu pot fi nici ochii celor instruiți care, ce-i drept, văd multe, dar totuşi niciodată nu pot da cu ochii de ceea ce doresc mai mult să vadă. De aceea sunt fericiți doar cei care se străduiesc pentru renaşterea spiritului şi se apropie din ce în ce mai mult de aceasta.

18. Însă nimeni nu va renaşte dintr-o dată, ci doar treptat; dar nici nu începe actul renaşterii mai devreme la nimeni, înainte ca el să fi început a recunoaşte adevărul divin. Nimeni nu va renaşte pe deplin şi în deplina contemplare şi ascultare lăuntrică a cuvântului viu, înainte ca el să fi alungat lumea din sine. Abia atunci se aplică îmbucurător pura lumină cerească, textul citat, şi abia atunci sunt fericiți ochii care văd şi sunt fericite urechile care aud.

19. Consider că şi acest text a fost prezentat destul de clar. Dar încercați să realizați aceasta în voi! Amin.

CAPITOLUL 22

„**Şi le zicea lor: Adevărat grăiesc vouă că sunt unii, din cei ce stau aici, care nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu, venind întru putere.**"
(Marcu 9, 1)

26 ianuarie 1844, seara

1. ***„Şi le zicea lor: Adevărat grăiesc vouă că sunt unii, din cei ce stau aici, care nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu, venind întru putere."***

2. Iată încă un text ceva mai lung, dar explicația va fi ceva mai scurtă. Trebuie doar să se ştie cine sunt cei care nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu în toată slava sa. Dacă se ştie aceasta, atunci se ştie deja aproape toată semnificația acestui text.

3. Deci cine sunt „unii”? **Sunt cei care cred şi cei care speră crezând.** Cel care crede cu tărie, acela va găsi împlinită speranța sa în credința sa, pentru că se mai spune: ***„Dacă ați avea credință cât un grăunte de muştar, ați zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo şi se va muta; şi nimic nu va fi vouă cu neputință.”***

4. Deci prin „unii” se denumesc cei credincioşi, iar aceasta vine din faptul că omul credincios este însuflețit mereu de dorința de a vedea cu ochii săi obiectul credinței sale. De aceea, această făgăduială este prezentată în aşa fel încât arată cum trebuie să fie realizată dorința lăuntrică a unor astfel de credincioşi, iar ei nu vor gusta moartea până când nu vor vedea obiectul credinței lor.

5. Oare in ce credeau „unii”, despre care se vorbeşte? „Unii” credeau cu tărie că Eu sunt Mesia Cel făgăduit şi că prin Mine este întemeiată Slava Împărăției lui Dumnezeu, deci o teocrație completă pe pământ, şi că, de acum înainte, niciodată nu va mai fi un sfârşit. Fiul Omului va lua asupra Sa Slava Tatălui pe pământ, iar în fața puterii Sale vor trebui toate regatele să îngenuncheze, ca şi toți cei care se află sub pământ, pe pământ şi deasupra pământului.

6. Aceasta a fost credința temeinică a „unora”. De aceea li s-a şi spus că ei nu vor gusta moartea până ce nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu venind întru putere ce-i drept, dar nu în felul în care credeau ei, ci doar potrivit credinței lor.

7. Dar ce credeți voi, de ce „unii”, după contemplarea Împărăției lui Dumnezeu, tot vor fi obligați să guste moartea? Motivul este acesta: credința singură nu dă viață, chiar dacă este temeinică, dacă nu are ca temei, mai întâi, iubirea, care este singura fără de moarte!

8. În lume se află asemenea oameni care cred că simpla credință este mântuitoare, dar nu se gândesc că aceasta este doar a rază a luminii îndurătoare din iubirea Mea, ce acționează lăuntric aşa cum lumina acționează natural asupra pământului. Vara, când lumina este puternică, ea încălzeşte pământul şi atrage toate felurile de fructe din acesta; însă lumina nu poate fi mereu la fel, iar dacă se apropie iarna şi razele soarelui devin tot mai slabe, curând mor toate vlăstarele luminii divine şi sunt îngropate sub zăpadă şi gheață.

9. Oare de ce, pe timp de iarnă, pământul nu-şi însuflețeşte vlăstarele, care sunt atât de luxuriante pe timp de vară? De ce trebuie ca ele să guste moartea, chiar dacă au descoperit slava luminii date de soare? Pentru că pământul are mult prea puțină căldură proprie.

10. Tot aşa şi cu eroii credinței. Ei cred cu tărie şi sunt plini de zel şi de activitate, atâta vreme cât razele îndurării Mele îi luminează şi îi încălzesc. Dar atunci când ei sunt puşi la încercare, ca să se vadă dacă au şi ei căldură proprie, ei se vestejesc. Fructele cad printre frunze, pomii rămân goi şi sterpi, iar în locul fructelor de mai înainte, pe ramuri se va aşeza curând zăpada.

11. În bătaia luminii Mele îndurătoare, ca şi în plină vară, ei văd desigur Slava Împărăției Mele în fructele care cresc în această lumină; dar aceste fructe sunt de origine străină, adică ele nu cresc din tăria căldurii pomilor, şi de aceea rămâne la orizont, inevitabil, gustul morții.

12. Însă nu aşa stau lucrurile cu cei care poartă chiar în sine un soare, din marea iubire pentru Mine; acelora, Eu le spun: „Într-adevăr, cei care Mă iubesc şi lucrează potrivit Cuvântului Meu, pe vecie nu vor gusta, nici nu vor simți moartea!”

13. **Omul poate obține credința şi prin cititul cărților spirituale, însă iubirea vine numai din inimi.** De aceea, întrebați-vă mai mult inima, decât cărțile, cum stau lucrurile față de Mine şi astfel nu veți face parte dintre „unii”. Gândiți-vă mereu la aceasta! Amin.

CAPITOLUL 23

„Călăuze oarbe care strecurați țânțarul şi înghițiți cămila!”
(Matei 23, 24)

27 ianuarie 1844, seara

1. ***„Călăuze oarbe care strecurați țânțarul şi înghițiți cămila!”***

2. Şi acesta este un verset care se potriveşte tuturor epocilor şi a cărui semnificație este evidentă, ca şi în cazul altor versete.

3. Oare cine sunt aceste călăuze oarbe? Sunt cei care păzesc şi respectă litera legii. Ei îi dau înainte cu gura toată ziua; dar adesea nu văd deloc greşelile cele mari, de care depinde toată mântuirea şi viața omului, iar când totuşi le văd, închid ochii, din motive politice, ca şi cum n-ar fi nimic acolo.

4. Pentru a clarifica acest lucru pe cât posibil, vă voi aduce exemple! Vom merge de la mic la mare sau de la particular la general.

5. Să ne gândim la o familie, deci la o singură casă! Tatăl are fii şi fiice; băieții, ținuți la o casă destul de înstărită, sunt silitori la carte, iar fetele au, de asemenea, diverşi profesori. Astfel, ele învață să stâlcească nişte limbi străine, învață desenul, muzica şi încă vreo câteva delicate lucruri femeieşti.

6. Fiii se țin de studii, cu tot zelul. Ei trebuie să fie eminenți, altfel orice neglijență este criticată cu asprime, şi nu lipsesc nici pedepsele. La fel sunt greşit folosite şi celelalte aşa-zise reguli ale educației, şi vai de băiatul care păcătuieşte împotriva acestora, prin neseriozitate! Iar cei care aplică pedeapsa sunt tatăl, instructorul şi profesorul public, zi de zi.

7. Cineva o să întrebe: „Ei bine, este aceasta o greşeală?” Iar Eu nu spun decât atât: este un caz în care țânțarul este strecurat, dar cămila este înghițită pe neobservate.

8. Însă ce simbolizează aici cămila? Cămila este chiar educația lumească a tânărului. Din cauza acestei cămile înghițite, tânărul pierde adesea ultimele picături din ceea ce viața spiritului ar fi putut trezi în el şi astfel, el este dezorientat în lume.

9. La fel se întâmplă şi cu fiicele. Mama lor severă vorbeşte toată ziua, până ce o doare gura; pentru că o fiică a făcut un punct de cusătură prea lung, altă fiică a făcut o mică pată pe lucrul ei de mână, a treia nu a ştiut destul de bine lecția la o materie sau alta, una nu s-a pieptănat bine, într-un cuvânt, orice purtare greşită, şi astfel, o mulțime de greşeli mărunte sunt nu rareori admonestate cu severitate şi toată ziua este plină de observații şi pedepse.

10. Iată, astfel din nou sunt strecurați țânțarii; doar că viața interioară şi spirituală a fiicelor este pur şi simplu distrusă în ele, cămila este înghițită fără ezitare.

11. Socotesc că nu mai este nevoie să se adauge vreo altă explicație, după acest exemplu, deoarece el este, în sine, deosebit de clar. Să mergem la un exemplu mai general:

12. Deci, biserica, aşa cum este ea la voi, urmăreşte exclusiv ca în special aşa-numitele legi bisericeşti să fie respectate, mai ales de către oamenii simpli. Se predică în toate duminicile şi în zilele de sărbătoare, cu asprime. Pentru un păcătos sărac, iadul este făcut cât se poate de fierbinte, printr-o asemenea lege bisericească, iar el are de făcut o mulțime de lucruri până obține din nou îndurarea bisericii. Pentru păcătosul bogat, lucrurile merg, desigur, ceva mai uşor; dar cel sărac are dezavantajul sărăciei sale!

13. Dar cum rămâne cu înțelegerea Cuvântului Meu şi cu purtarea conform acestuia? Deci creştinul trebuie să îndeplinească doar obligațiile bisericeşti, însă poate să păcătuiască împotriva poruncilor Mele, şi poate fi sigur că nu va primi o pedeapsă prea aspră.

14. E suficient să se poată dovedi că el a asistat la ceremoniile bisericeşti de duminică dimineața şi apoi el poate să meargă după-amiaza, fără ezitare, la cazinouri şi în cârciumi, ca şi în ringul de dans. El poate să se joace şi să se îmbuibe, să danseze şi să se desfrâneze toată noaptea; poate să înşele, să calomnieze, să mintă, poate să fie avar, să aducă prejudicii altora, fireşte, pe căile corecte din punct de vedere legal şi politic.

15. Peste toate acestea se trece la prima spovedanie, mai ales dacă este vorba despre un duhovnic discret, cu cinci „Tatăl nostru” şi „Ave Maria”, şi sigur cu o slujbă plătită. Dacă fiul nostru duhovnicesc trebuie să se legitimeze cu o iertare a păcatelor, atunci el pleacă neprihănit ca soarele de pe scaunul de spovedanie la masa Domnului, iar de acolo, ca un înger din biserică.

16. Cine nu va zări în acest exemplu că țânțarul este strecurat şi cămila este înghițită cu totul?

17. Desigur, Eu nu voi face acest reproş tuturor duhovnicilor; pentru că ici-colo mai sunt şi din cei buni; dar acesta este cazul în general.

18. Nicodim făcea parte dintre farisei şi învățați; dar el a fost o excepție şi astfel nu era unul care să strecoare țânțarul şi să înghită cămila; pentru că el Mă cunoştea şi respecta Cuvântul Meu. Pentru duhovnicii credincioşi, iertarea va fi suficientă. Acum să trecem la un mare exemplu general!

19. Astfel, prinții acestei lumi dau îngrozitor de multe legi, a căror încălcare - fie ea intenționată sau nu - este aspru sancționată după articolele legii. Dar în ce priveşte legile Mele, sunt primite ca legi ale statului doar cele care se pot folosi pentru siguranța lumească. Astfel sunt în special

porunca a şaptea, a cincea şi a şasea; de celelalte şapte statul nu se sinchiseşte prea mult, doar considerațiile politice l-ar determina la aceasta. Astfel, statul nu se îngrijeşte mai deloc să îndrume popoarele după Cuvântul Meu şi spune în această privință: „Pe celelalte, le vom lăsa în seama preoțimii!”

20. Atunci, din ambele părți, sunt strecurați țânțarii şi sunt înghițite cămilele, iar soiul fariseilor nu piere niciodată; pentru că dacă este prinsă de o parte, cealaltă parte îşi face mai mult loc, iar omul poate să facă ceea ce doreşte, şi astfel, omul ajunge de cele mai multe ori din lac în puț.

21. Lumea vrea să stăpânească şi în acest caz ea poate face orice; legile divine şi cele lumeşti sunt puse la acelaşi jug, iar ele trebuie să ducă poporul la pierire.

22. La ce foloseşte oare că omul este şlefuit şi priceput în lume? La ce foloseşte că într-un stat există cea mai bună constituție, dacă este totuşi mereu neglijat principiul în jurul căruia se roteşte toată viața spiritului?

23. Eu consider că ar fi mai bine dacă cineva intră în viață ca un infirm al lumii, decât să intre, ca om şlefuit al lumii, în moartea veşnică.

24. Ar fi inutil să se mai adauge ceva la aceasta. Dar dacă şi voi dați mai puțină atenție țânțarilor şi aveți mai mult grijă să nu înghițiți cămila, atunci veți avea viața veşnică! Amin.

CAPITOLUL 24

„Şi a lăcrimat Iisus.”

(Ioan 11, 35)

29 ianuarie 1844, seara

1. ***„Şi a lăcrimat Iisus.”***

2. Acest text este deosebit de scurt, doar patru cuvinte; dar cu toată scurtimea sa spune şi semnifică atât de multe, încât, dacă Eu v-aş reprezenta acest text doar întrucâtva explicat, o lume întreagă ar avea de scris cărți. Dar întreaga lui dezvăluire nu veți fi în stare să o înțelegeți niciodată în toată profunzimea!

3. De nenumărate ori apare în Scriptură cuvântul de legătură „şi”; totuşi, nicăieri el nu leagă atât de multe lucruri ca aici, deoarece aici el leagă două lucruri nesfârşite - şi anume, **iubirea nesfârşită şi nesfârşita înțelepciune şi putere a lui Dumnezeu** - în una singură, pentru că Iisus este înțelepciunea şi puterea, iar prin aceasta El este stăpânul absolut al tuturor lucrurilor care umplu, spiritual şi material, veşnicia şi nemărginirea.

4. Dar acest Iisus a plâns. Oare cum şi de ce? Pentru că El împreună cu Tatăl şi cu iubirea veşnică erau Una, pe deplin. Odată i s-a spus lui Moise, atunci când el a cerut să-L vadă pe Dumnezeu: „***Nimeni nu poate să-L vadă pe Dumnezeu şi să rămână în viață!***” Dar în Iisus, mulți L-au văzut pe Dumnezeu şi El a devenit viața lor; iar ei nu au plătit cu viața pentru aceasta.

5. În vremea lui Moise, divinitatea nu plângea. Aceasta îi condamna la moarte pe cei care încălcau legea şi niciun om care cădea odată în puterea morții nu mai era reînviat. Aici, divinitatea a fost aceeaşi; dar ea n-a mai ascuns iubirea şi îndurarea în centrul său de nepătruns, ci ea a plâns şi apoi a dezlegat legăturile morții din jurul celui care putrezea în mormânt.

6. Acum înțelegeți ce înseamnă aici plânsul lui Iisus. El semnifică o îndurare nesfârşit de adâncă a iubirii veşnice din Dumnezeu!

7. Pentru cine se îndură Acesta? - Pentru cel ce putrezea deja de patru zile în mormânt.

8. Cine dintre voi are oare atâta înțelepciune, încât să înțeleagă această imagine plină de o semnificație nesfârşită? Credeți voi că Iisus a făcut aici doar un miracol local, mai întâi ca să dea înapoi celor două surori îndurerate pe fratele lor mult iubit, iar apoi pentru a aduce iudeilor o dovadă cum n-a mai adus nimeni înainte de El?

9. O, vedeți, acestea sunt circumstanțele cele mai neimportante; pentru că, mai întâi, Iisus făcuse deja destule lucruri minunate, la fel de grele ca şi acesta; iar în ce priveşte mângâierea adusă celor două surori, El, care ține în mâinile Lui inimile tuturor oamenilor, sigur ar fi putut, cu o singură privire, cu cel mai mic semn, să le fericească, pentru ca ele să nu se mai gândească cu durere la fratele lor mort, ci doar cu bucurie!

10. Aşadar, nu acesta a fost principalul motiv; atunci, care? - Da, există un motiv intrinsec în această faptă a lui Dumnezeu, de o profunzime de necuprins pentru voi! Eu pot doar să vă dau de înțeles prin semne vagi, dar nu vă pot explica pe deplin, pentru că lumina completă în acest lucru v-ar costa viața. Această faptă se petrece pentru ca Slava Tatălui să se reveleze în Fiu.

11. Ce reprezintă cele două surori îndurerate, Marta şi Maria? Ele sunt imaginea epocii vechi şi a epocii noi; una exterioară, deci simbolică, iar cealaltă interioară, şi astfel spirituală, adică însuşi adevărul complet. Într-un sens mai profund, Marta reprezintă întreaga creație naturală, iar Maria, toată creația cerească şi spirituală. Iată, acestea sunt cele două surori îndoliate!

12. Şi pe cine jelesc ele oare? Jelesc un frate care putrezeşte în mormânt de patru zile întregi. Cele patru zile reprezintă aici cele patru stări ale creației*.

13. Cine este aşadar fratele? Dar de aici, nu mergem mai departe! - Acela dintre voi care are înțelepciune, chiar numai de o para, ar putea socoti; însă ar fi primejdios pentru viața voastră să vă dau mai multe amănunte.

14. Dar din cele spuse, voi puteți oricând să deduceți cât de mare profunzime şi nepătrundere se află în cele patru cuvinte: „***Şi a lăcrimat Iisus***”. Dacă vă gândiți cine este Iisus, veți fi în stare măcar să bănuiți că lacrimile Lui înseamnă cu totul altceva, un lucru mult mai mare decât lacrimile unei cititoare de romane. Sufletul lui Iisus nu a fost unul emoționat de o lectură, ci a fost însăşi Iubirea veşnică, aşa cum este Tatăl în Fiu!

15. Dar lacrimile arată că şi voi trebuie să fiți miloşi pentru adevărata viață; pentru că mila deşteptată de lectura unui roman nu are nicio valoare în fața Mea şi nu este cu mult mai bună decât iubirea dintr-o piesă de teatru. Unor astfel de „miloşi” Eu le voi da odată şi răsplata care s-a aflat la temeiul milei lor. Iar pe lumea cealaltă, ei vor găsi mari biblioteci cu nenumărate romane şi nu vor ajunge la mântuire până când ei nu vor afla că iubirile şi viețile din cărți nu înseamnă adevărata iubire şi adevărata viață.

16. Cel care nu Mă iubeşte şi nu învață de la Mine, acela face tot ce face ca un mort şi nu se va ridica din mormântul său până când Iisus nu va plânge deasupra acelui mormânt. Să înțelegeți bine acest lucru; înăuntru se află o mare profunzime, şi aşa să fie şi viața voastră. Amin.

(* - Vezi şi „Secretele Vieții”, n.r.)

CAPITOLUL 25

„Deci, nu duceți grijă, spunând: Ce vom mânca, ori ce vom bea, ori cu ce ne vom îmbrăca? Că după toate acestea se străduiesc neamurile; ştie doar Tatăl vostru Cel ceresc că aveți nevoie de ele.”

(Matei 6, 31-32)

31 ianuarie 1844, seara

1. ***„Deci, nu duceți grijă, spunând: Ce vom mânca, ori ce vom bea, ori cu ce ne vom îmbrăca? Că după toate acestea se străduiesc neamurile; ştie doar Tatăl vostru Cel ceresc că aveți nevoie de ele.***”

2. Iată, dragii Mei, încă două texte mult mai lungi; dar tocmai de aceea, ele sunt prezentate liber şi deschis în toată semnificația lor şi îşi poartă sensul spiritual într-un mod atât de deschis, încât îl poate înțelege aproape oricine pentru folosința sa. Dar mai ales, puteți observa că nu în învățăturile Mele, ci întotdeauna în faptele Mele se află ce este mai greu de înțeles. Oare de ce?

3. Învățătura a trebuit să fie dată în aşa fel, încât să poată fi înțeleasă şi de lume, fără mare efort; pentru că la ce ar folosi lumii întregi o învățătură concepută în cea mai profundă înțelepciune? Ar fi pentru lume cam ceea ce este pentru voi limba japoneză; lumea n-ar înțelege nicio iotă din această învățătură.

4. Luați, de exemplu, revelația lui Ioan, care este învăluită într-o înțelepciune ceva mai profundă! Ați citit deja atâtea explicații despre aceasta şi de fapt nu ştiți ce să faceți din această revelație şi la ce este ea bună, alături de Evanghelie.

5. De aceea, învăţătura Mea a fost astfel arătată, încât să poată fi înţeleasă de toată lumea, imediat, în adevărata ei semnificaţie. Cel care ia în considerare sensul literal extrem de util şi uşor de înţeles, va ajunge cu atât mai uşor la sensul spiritual care se află acolo cât se poate de deschis.

6. Deci, aceste două texte nu provin din acea parte a învăţăturii Mele pe care ucenicii Mei au numit-o dură; şi nici dintre pildele pe care ucenicii Mei nu le-au înţeles întotdeauna; cele două texte aparţin de acea parte a învăţăturii Mele unde ucenicii Mei au spus: „Acum ai spus deschis ce doreşti şi noi Te înţelegem!"

7. Aşadar, ce conţin aceste texte? Nimic altceva decât o avertizare simplă, frăţească şi prietenească pentru lume, iar Eu vă voi arăta prin ele că oamenii trebuie să lase pe seama Mea toate grijile şi să caute Împărăţia Mea doar în faptă; toate celelalte vor fi pentru ei o liberă adăugire.

8. Aceasta este aşadar semnificaţia materială a acestor texte; însă, în acest text, este evidentă şi semnificaţia spirituală. Pentru că ceea ce este nerecomandat pentru trup, la fel este şi pentru suflet şi pentru spirit, şi ar putea suna cam aşa:

9. Nu vă preocupaţi de a vă forma puterile spirituale ale sufletului prin tot felul de studii obositoare! Nu vă preocupaţi de universităţi şi de tot felul de diplome de doctorat, ci iubiţi-Mă pe Mine, Tatăl vostru, iar Eu vă voi dărui înţelepciunea îngerilor; şi aceasta va fi mai mult decât dacă aţi fi obţinut toate diplomele din lume!

10. Pentru că toţi marii învăţaţi din lume nu descoperă, cu toate diplomele lor, ce se petrece cu omul, după ce trupul său trece în moarte, în timp ce acela căruia Eu i-am dat înţelepciunea, poartă aceasta la degetul cel mic, cu siguranţa cea mai convingătoare.

11. Da, vă spun vouă: în această privinţă, animalele, cu aptitudinile lor de a presimţi, sunt mai bune decât numeroşii înţelepţi ai lumii. Tot de aici face parte şi textul: „La ce foloseşte omului să câştige lumea întreagă, dacă deasupra sufletului său se află umbre?"

12. Cel care nu ştie ce va fi odată cu el, acela arată deja că are un suflet defectuos. Dar aşa cum un artist nu poate realiza nimic important cu un instrument stricat, tot aşa şi un spirit nu poate face nimic important pentru viaţa veşnică, dacă sufletul său este deteriorat din cauza lumii; pentru că el trebuie să-şi folosească puterea pentru a completa golurile sufletului. Dar cum ar trebui el să înfăptuiască, la fel ca un veşnic cârpaci, o gheată completă şi solidă, în care piciorul să găsească o protecţie dreaptă şi un sprijin solid?

13. De aceea, nimeni nu ar trebui atunci să se preocupe în ceea ce priveşte trupul, ca şi în ce priveşte sufletul, de ceea ce el mănâncă şi bea, şi cu ce se va îmbrăca; deoarece pentru toate acestea Mă voi îngriji Eu, dacă el lucrează din iubirea pentru Mine, după învăţătura Mea.

14. Aceasta este întreaga semnificaţie, uşor de înţeles; cel care îi va da atenţie în timpul vieţii, acela va fi mai bun decât toţi speculanţii, cămătarii şi savanţii de tot felul. Amin.

CAPITOLUL 26

„Iar pe acei vrăjmaşi ai Mei, care n-au voit să domnesc peste ei, aduceţi-i aici şi tăiaţi-i în faţa Mea."

(Luca 19, 27)

3 februarie 1844, seara

1. ***„Iar pe acei vrăjmaşi ai Mei, care n-au voit să domnesc peste ei, aduceţi-i aici şi tăiaţi-i în faţa Mea."***

2. Textul de faţă este aproape mult prea uşor ca să mai aibă nevoie de o explicaţie lungă şi face parte tot dintre cele despre care ucenicii nu au întrebat: „Cum să înţelegem aceasta?" Pentru că acest text a fost înţeles chiar şi de fariseu orbi, care ştiau bine că Eu, prin orăşenii ce aveau să fie tăiaţi, Mă refeream la ei.

3. Dar aceasta ar fi, ce-i drept, o semnificaţie mai restrânsă; cu toate acestea, nici sensul mai general nu ar fi neapărat greu de recunoscut, doar că omul trebuie să ştie că „a tăia" înseamnă aici „a judeca" şi astfel se înţelege toată semnificaţia.

4. Oare cine sunt orăşenii care nu-l vroiau pe rege? Priviți în jurul vostru în lume şi veți zări pe toate străzile, pretutindeni, mulți astfel de oameni care nu-l vor pe rege! „Oraşul" înseamnă chiar lumea; „orăşenii" sunt oamenii lumii care nu vor să ştie nimic de Mine.

5. Cei zece slujitori cărora li s-au dat talanții sunt puținii aleşi care trăiesc printre aceşti locuitori ai lumii; dar chiar şi printre ei se află un leneş, care nu vrea să administreze talantul ce i-a fost încredințat.

6. Acesta îi reprezintă pe cei care primesc şi recunosc Cuvântul lui Dumnezeu, dar sunt prea leneşi ca să-l folosească; de aceea, la urmă, li se va lua şi ceea ce au şi li se va da celui care are zece talanți.

7. Oare de ce? - Pentru că aceluia care a trăit pe deplin după Cuvântul Meu, şi care tocmai de aceea se află în deplina iubire pentru Mine, i se cuvine lumina completă a unui soare.

8. Însă cel care nu are în el flacăra şi nici lumina se aseamănă unei planete care străluceşte doar la lumina alteia, iar această lumină nu-i poate rămâne. Dacă ea este luată de lângă soarele său, atunci ea pluteşte în aer ca un bulgăre întunecat, aruncându-se de la o nemărginire la alta!

9. Din cele spuse aici se poate recunoaşte foarte uşor ce poartă în sine textul de mai sus; nimic altceva decât judecata a tot ce este lumesc.

10. Acum, apare şi un al treilea fel de făpturi, anume, cele cărora Domnul sau regele le spune: „Aduceți-i în fața Mea pe orăşenii care n-au voit să domnesc peste ei şi tăiați-i în fața Mea."

11. Cine sunt aceştia? Cine alții decât îngerii din ceruri, despre care voi ştiți deja, de multă vreme, că sunt pretutindeni conducătorii Judecăților Mele. Aceştia vor judeca mereu lumea.

12. Oare de ce? Pentru că ei, în primul rând, sunt Una cu Mine şi apoi, în al doilea rând, ei sunt antiteza cea mai dură a lumii. Ei sunt Una cu Mine şi au toată puterea de la Mine; astfel sunt cea mai dură antiteză a lumii şi de aceea lumea este mereu judecată de ei*.

13. Aceasta este semnificația simplă, uşor de observat, a acestui text.

14. Uneori, prin talanții împărțiți se înțeleg diferitele talente ale omului. Totuşi, aceasta este o interpretare total greşită. Pentru că dacă aşa ar sta lucrurile, atunci cel mai hulitor St. Simonism (comerțul cu funcții şi ranguri clericale, N. Tr.) ar fi un lucru plăcut lui Dumnezeu, iar pregătirea talentului de hoț şi de ucigaş ar fi privită ca un lucru drept. Dar sigur nu aceasta este semnificația talanților sau a monedelor.

15. Aceşti talanți sau aceste monede ce s-au împărțit semnifică doar Cuvântul lui Dumnezeu răspândit în lume. Cel care îl are în timpul vieții, acela are cele zece monede; însă el are viu acest Cuvânt atunci când îl are în iubirea sa ori în inima sa.

16. Cel care are cinci monede, acela are Cuvântul în credința sa vie, Cuvânt pe care îl poate urma în iubire.

17. Cel care are trei monede, acela are în conştiința lui Cuvântul lui Dumnezeu, iar dacă lucrează după acesta, atunci el dobândeşte înțelepciunea.

18. Cine are doar o monedă recunoaşte, de asemenea, Cuvântul lui Dumnezeu; însă Cuvântul nu-l neliniştеşte. El nu are nimic împotriva acestuia, dimpotrivă, îl consideră ca fiind frumos, bun şi adevărat; însă, dacă trebuie să lucreze cinstit, potrivit Cuvântului, atunci el spune:

19. „Da, dacă omul nu ar fi limitat la această lume şi n-ar trebui astfel să facă cele lumeşti din cauza lumii, atunci ar fi foarte lăudabil să trăiască pe deplin după această învățătură, însă omul trebuie să trăiască în lume, iar astfel, trebuie să se orienteze şi după ea; altfel, el este declarat cu uşurință ca fiind un excentric; omul îşi pierde onoarea şi reputația şi se izolează într-atât, încât nu mai este în stare să acționeze în lume, acolo unde ar fi fost necesar să lucreze într-un scop benefic!"

20. Bogatul spune: „Aş fi vrut să mă port aşa cum spune Evanghelia, după puterile mele, dacă împrejurările vremii ar fi fost altele; dar lumea este acum odată lume, şi înseamnă că omul trebuie să facă în aşa fel cu averea lui, mal întâi ca să nu ducă lipsă la bătrânețe, iar în al doilea rând, pentru ca fiii lui să aibă cele necesare ca să nu depindă de lume."

21. Iar funcționarul spune: „Doamne! De unde să fac rost de timp? Slujba la birou sau la stăpân vine înainte de slujba lui Dumnezeu! Când mă voi retrage la pensie, atunci sigur că voi lua mătăniile în mâini, în numele lui Dumnezeu, adică voi trăi cum spune Evanghelia, atâta vreme cât pot face aceasta fără a-mi restrânge prea mult averea!"

22. Preotul spune: „Dacă omul îşi îndeplineşte doar sarcinile impuse de situația lui socială şi sacrifică totul lui Dumnezeu, atunci omul a făcut destul!"

23. Însă Eu spun: „Aceştia sunt doar oamenii ce se aseamănă celui cu talantul îngropat şi lor le va merge aşa cum s-a spus despre cel cu un talant, din Evanghelie!”

24. Oare de ce? - Pentru că în niciunul dintre ei nu se poate găsi măcar o scânteie de iubire activă pentru Mine! Aceştia preferă mereu comoditatea sigură a vieții lor lumeşti.

25. Bogatul este mulțumit de Mine atâta vreme cât prin banii săi se vede foarte bine asigurat, pe sine şi familia sa; însă ce iubire vie are el de arătat şi ce încredere în Mine, în faptă, dacă el însuşi are grijă, din toate puterile sale, ca el şi familia lui să nu cumva să ducă lipsă de ceva? Pentru o asemenea încredere, oricine va fi mulțumit.

26. Dacă un agent de schimb dă o comandă unui mandatar, dar nu-i încredințează serios niciun bănuț, mandatarul nu va spune oare curând: „Cum, prietene, atunci tu mă iei drept hoț şi consideri nulă marea mea garanție bănească, încât nu ai încredere să-mi dai nici măcar un bănuț? Țineți averea pentru tine; dar eu vreau înapoi garanția mea bănească.”

27. Acelaşi lucru îl voi face Eu cu astfel de creştini bogați şi le voi lua înapoi garanția pe care le-am dat-o, pentru că nu vreau să Mă considere nerod şi, încă mai puțin, drept un mincinos şi un înşelător, încât să Mă țină activ, dar fără să creadă în Mine şi de aceea să-şi facă griji pentru traiul lor.

28. La fel le voi spune şi acelor funcționari şi acelor preoți ai tuturor sectelor, care, în locul slujbei lui Dumnezeu, îşi îndeplinesc îndatoririle sociale în slujba lumii: „Oare ați slujit în zadar? îndeplinirea îndatoririlor voastre sociale nu v-a adus niciun câştig? Din iubirea pentru Mine sau din iubirea pentru câştigurile ce urmează îndeplinirii acestor îndatoriri ați îndeplinit voi aceste îndatoriri?”

29. Ei vor spune: „Am făcut bine şi dreptate de dragul dreptății şi putem cu bună ştiință să ne bucurăm de foloasele ce urmează faptelor bune şi drepte.”

30. Dar Eu le voi răspunde: „Voi ați fost lucrători plătiți, deci v-ați primit răsplata, însă cât ați câştigat pentru Mine, din acest talant ce vi s-a încredințat? Arătați-Mi câştigul!”

31. Şi într-adevăr ei vor arăta acel talant singur şi vor trebui să spună: „Doamne, talantul nu a fost folosit în lucrările noastre din lume; dar l-am recunoscut ca lucru sfânt şi de aceea noi nu ne-am atins de el.”

32. Iar Eu spun: Atunci, vi se va petrece şi vouă ce s-a spus despre cel cu talantul din Evanghelie, iar aceşti oameni vor avea pe lumea cealaltă îngrozitor de mult de lucrat, până când ei se vor fi ridicat prin muncă la o para. Până atunci însă vor fi multe plânsete şi multe scrâşnete din dinți!

33. Consider că şi acest lucru a fost lămurit; aveți grijă să nu ajungeți printre cei cu un singur talant! Amin.

CAPITOLUL 27

„Slavă de la oameni nu primesc.”

(Ioan 5, 41)

5 februarie 1844, seara

1. ***„Slavă de la oameni nu primesc.”***

2. Acest text arată în câteva cuvinte ce legătură am Eu cu oamenii, şi anume, cu onorurile pe care Mi le aduc ei. Pentru că oamenii, aşa cum sunt ei, nu-Mi fac onoare şi nici nu i-am creat ca să-Mi facă onoare.

3. Totuşi, Eu am o legătură cu oamenii şi această legătură este iubirea, iar a iubi înseamnă cu totul altceva decât a onora.

4. Cine sunt cei care sunt onorați? Sunt prinții şi mai-marii acestei lumi.

5. De ce sunt ei onorați? Pentru că ei vor să fie mai mult decât oameni, deşi conştiința lor le spune că nu sunt mai mult decât oameni.

6. Ce sunt onorurile pe care le aduce un om altui om? Sunt doar urmarea fricii față de cei mai puternici. Pentru că cel mai slab se teme de cruzimea celui mai bogat şi îl onorează, îl slăveşte de-a dreptul, pentru ca omul mai puternic, mituit prin această linguşire, să-l scutească de bătaie. Dar cu cât mai plin de respect devine cel slab față de cel puternic, cu atât mai dornic de onoruri şi mai nemilos devine cel puternic.

7. Întrebare: o astfel de onorare este fructul unei seminţe nobile sau a uneia rele? Eu consider că aşa cum este fructul, la fel este şi sămânţa!

8. Credeţi voi că Eu aş primi de la oameni ceva ce îmi provoacă cea mai mare silă?

9. Din ce motiv aş primi Eu onoruri de la oameni? Oare pentru că Eu sunt Dumnezeu, iar oamenii sunt creaţia Mea? Sau pentru că Eu sunt atotputernic, iar toţi oamenii nu sunt nimic faţă de Mine?

10. Într-adevăr, ce-aş avea Eu de la o astfel de onorare? Aş fi prin aceasta mai mult Dumnezeu şi oare atotputernicia Mea ar fi mai mare?

11. La oameni acest act este mai scuzabil, deoarece cu cât mai mult îl onorează cel slab pe cel puternic, acesta din urmă dobândeşte astfel mai multă putere şi mai multă vază. Dar pentru Mine, ce câştig ar fi dacă oamenii M-ar onora ca pe un alt mai-mare al lumii? Cred că acest câştig nu l-ar putea găsi nici măcar cel mai ager heruvim, cu cel mai bun microscop, care poate mări un atom până la un soare central principal, pentru că Eu sunt Dumnezeul atotputernic de o veşnicie.

12. Aş fi Eu oare mai mult decât sunt, dacă oamenii Mă slăvesc? Nu cred aceasta; de aceea niciodată n-am dat porunca: „Trebuie să-L slăveşti pe Domnul Dumnezeul tău mai mult decât orice", ci doar să-L iubiţi mai presus de toate. De aceea, versetul de faţă arată că Eu nu caut să fiu slăvit de oameni, deoarece în Mine se află deja Unul care Mă slăveşte cu adevărat de o veşnicie încoace.

13. Cât Mă bucur însă de faptele „*Ad maiorem Dei gloriam*" sau, cum se spune în această lume, „Toate pentru Slava lui Dumnezeu!", puteţi să înţelegeţi cu uşurinţă din acest verset: dacă un om nu Mă onorează în inima lui, aşa cum o mireasă înflăcărată de iubire îl onorează pe mirele ei, slăvirea acestuia îmi face silă!

14. Ce am Eu, dacă oamenii spun de o mie de ori: „Doamne, Te slăvim!", dar inimile lor sunt pline de murdărie? O astfel de slavă este venită din iad!

15. Pentru că toţi cei care Mă onorează în acest fel ceremonios sunt cei care strigă „Doamne, Doamne!", iar ei pot să cânte tare o mie de litanii şi să spună: „Doamne, Te slăvim şi Te lăudăm pentru puterea Ta!", „Doamne, Te rugăm, ascultă-ne!" şi „Doamne, îndură-Te de noi!", şi pot striga de o mie de ori „Slăvit fie Dumnezeu Tatăl!" etc.

16. Căci Eu nu voi asculta niciodată astfel de palavre, iar celor care strigă „Doamne, Doamne!" le voi spune întotdeauna: „Înapoi din faţa Mea, deoarece Eu nu v-am cunoscut niciodată! Voi aţi adus rugăciuni de slavă şi litanii nenumărate; însă de ce n-aţi descoperit o singură litanie în care să se spună cu însufleţire: „Drag Tată sfânt, Te iubim!", în loc de: „Doamne, Te slăvim!"?

17. Aici, ce-i drept, se va obiecta astfel: „Trebuie totuşi să-L slăvim pe Dumnezeu, deoarece slăvirea este fructul nobil al adevăratei frici de Dumnezeu; pentru că cel care nu se teme de Dumnezeu este capabil de toate faptele rele."

18. Dar Eu le spun: „Deşi este mai bine ca omul să se teamă de Dumnezeu decât să facă fapte rele, totuşi o astfel de teamă de Dumnezeu nu a adus nimănui viaţa veşnică, pentru că o smerenie temătoare este deja una judecată.

19. Pentru că cine se reţine de la faptele rele numai din teamă faţă de Mine, acela va avea de trecut o probă grea; deoarece în teama faţă de Mine niciun spirit omenesc nu este în stare de fericire, iar teama sa se va toropi şi el va arăta apoi ce va face dacă nu se teme de Mine.

20. Tot aşa, în lume sunt mulţi deţinuţi în celule, reţinuţi din cauza pedepsei date de lege; dar dacă ei, după ispăşirea pedepsei, sunt puşi în libertate, vor fi de zece ori mai răi decât înainte.

21. Toate spiritele iadului trăiesc şi dăinuie în marea lor teamă faţă de Mine; să Mă vadă chiar numai de departe sau să audă numele Meu este pentru ei cel mai groaznic lucru! Dar care nebun va afirma că spiritele iadului sunt bune, pentru că se tem de Mine atât de mult?

22. Dar iată un exemplu: Să zicem că se află undeva în lume un om foarte bogat şi de asemenea foarte iubitor şi binevoitor, încât oricând el primeşte cu cel mai mare drag orice om care ar veni la el, de orice stare socială şi orice naţionalitate, fie el prieten sau duşman. Întrebare: care om ar fi un nebun atât de mare, încât să se teamă de un asemenea om, mai mult decât de un călău?

23. Dar care om este mai bun, mai iubitor şi mai blând decât Mine? Şi totuşi, omul mai degrabă se teme de Mine, decât să-Mi dea iubirea şi credinţa lui!

24. Totuşi, Eu spun: Cei care se tem de Mine şi Mă slăvesc, par să facă aceasta dintr-un bun motiv, pentru că ei ştiu că inima lor nu are iubire. De aceea ei vor să o înlocuiască cu teama faţă de Mine.

25. Dar lor le merge ca şi unei mirese care a fost necredincioasă mirelui ei şi a devenit o desfrânată. De ce a devenit ea astfel? Pentru că a uitat de iubirea din inima sa pentru mirele ei.

26. Însă când va veni mirele, el va vedea şi va primi o mireasă tremurând de teamă, când ea ar fi trebuit să vină în întâmpinarea inimii sale înflăcărate. Atunci, el îi va spune:

27. „Cum de arăţi aşa? Niciodată nu te-am văzut astfel! De ce tremuri în faţa mea, când eu te iubesc mai mult decât orice? Într-adevăr, în această stare eu nu te recunosc! Ce ţi-am făcut eu ţie ca să te temi de mine? Cum s-a putut ca teama aceasta să ia locul vechii tale iubiri? Cum să te fac fericită acum, eu, cel faţă de care tu nu ai iubire, ci teamă? Deci trebuie să plec de la tine, din iubire pentru tine, pentru ca teama ta faţă de mine să nu mai chinuiască inima ta!”

28. Iată, în acest exemplu se explică limpede afirmaţia: „Nu vă recunosc pe voi, cei care strigaţi: Doamne, Doamne” şi de aceea Eu nu vreau slavă de la oameni, dacă ea vine din teamă, ci doresc de la voi iubirea credincioasă şi filială!

29. Aceasta să încercaţi în inimile voastre, ca să pot să Mă apropii de voi şi nu-Mi daţi slava şi teama voastră! **Fiţi liberi prin iubire, nu prin teamă, înfăptuitori înţelepţi ai Cuvântului Meu; în aceasta veţi găsi viaţa veşnică şi pe Mine, Tatăl vostru! Amin.**

CAPITOLUL 28

„Şi de atunci mulţi dintre ucenicii Săi s-au dus înapoi şi nu mai umblau cu EI.”
(Ioan 6, 66)

8 februarie 1844, seara

1. ***„Şi de atunci mulţi dintre ucenicii Săi s-au dus înapoi şi nu mai umblau cu El.”***

2. Textul acesta se potriveşte de minune, aşa cum se spune, pentru tema noastră, în toate privinţele.

3. Oare de ce mulţi dintre ucenicii Mei au plecat, s-au dus înapoi şi n-au mai umblat cu Mine, când Eu le-am spus că acela care mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu are viaţa veşnică? De vină a fost mai întâi lenea ucenicilor Mei şi abia apoi trufia lor.

4. Lenea a fost un motiv, deoarece ei nu au vrut să-şi dea osteneala măcar de a Mă întreba cum trebuie înţeleasă asemenea învăţătură, aşa cum au făcut apoi fraţii Mei.

5. Dar trufia a avut şi urmarea aceasta: întrucât ucenicii au fost prea leneşi pentru a se strădui într-o mai mare cunoaştere, dar totuşi erau învăţăceii Mei, pe ei i-a supărat faptul că le dădeam o învăţătură care depăşea orizontul cunoaşterii lor. Ei se simţeau ruşinaţi astfel, în faţa poporului, pentru că nu M-au înţeles, iar ca urmare a acestei mândrii, nu doreau să întrebe în faţa poporului, ca să nu dea astfel dovadă că ei, ucenicii Mei, nu M-au înţeles.

6. De obicei se întâmpla ca, după o învăţătură a Mea, ucenicii Mei să fie adesea întrebaţi de popor cum trebuie înţeles un lucru sau altul. Atunci, de multe ori apăreau o grămadă de explicaţii ciudate din partea ucenicilor Mei, iar ambiţia lor tânjea după laude pentru explicaţiile lor înţelepte pentru o oarecare învăţătură mai greu de înţeles pentru popor.

7. Şi cu această ocazie, mulţi dintre aceşti ucenici au fost întrebaţi cu privire la semnificaţia acestei învăţături, dar de data aceasta niciunul dintre comentatori nu a putut spune ceva, pentru că nici ei înşişi nu au înţeles învăţătura; de aceea, ei au ieşit din încurcătură în alt mod. Ei M-au acuzat că dau o învăţătură grea, pe care nu o poate nimeni înţelege şi că nu face cinste nimănui asemenea lucru, în faţa poporului; şi atunci, ei au preferat să Mă ponegrească; ei au explicat toate învăţăturile Mele ca fiind conforme cu aceasta şi nu M-au mai crezut şi M-au pârât.

8. Din această reprezentare luată din viaţa de atunci, oricine poate vedea, cu cea mai mare uşurinţă, că de această rea întâmplare au fost vinovate doar lenea, mai întâi, şi apoi trufia ucenicilor Mei. Lenea, pentru că ei se aflau mereu în preajma Mea şi credeau că înţeleg la fel de bine ca şi Mine; de ce atunci şi-ar da ei osteneala de a pătrunde mai adânc în spiritul învăţăturilor Mele? Dar trufia lor s-a deşteptat atunci când i-am pus prima oară la încercare, să văd cât de mult înţeleg ei şi le-am arătat clar că elevul nu şi-a depăşit cu nimic maestrul.

9. Şi iată, aceste două motive principale se află la baza stricăciunii speciei umane! Mai întâi, deoarece omul este leneş şi stă degeaba toată ziua. Dar când este întrebat: „***De ce stai degeaba toată ziua?***”, el va spune: „***Pentru că nu mi-a dat nimeni de lucru!***”

10. Iar dacă Eu îi spun apoi: „***Atunci, pleacă măcar seara şi lucrează timp de un ceas, iar Eu îţi voi da ceea ce ţi se cuvine!***”, atunci el îmi va spune: „Doamne, cum poţi Tu să mă batjocoreşti şi să mă laşi la râsul celor care au lucrat toată ziua? Dacă vrei să-mi dai ceva, atunci dă-mi degeaba, nu mă face să par un leneş notoriu în faţa lucrătorilor!”

11. Iată, aici leneşul nu vrea să lucreze la început, dar la urmă, el se ruşinează să lucreze în faţa celui harnic. Oare de ce? Pentru că aceştia nu măgulesc trufia sa ascunsă! El ar vrea într-adevăr, pentru binele trufiei sale, să aibă aceeaşi plată ca şi cel harnic; dar pentru a lucra, el este la început prea leneş, iar la urmă prea trufaş.

12. Însă Domnul nu este atât de neînţelept, încât să pună lenea şi trufia la egalitate cu hărnicia şi să le răsplătească la fel.

13. Pentru a vă arăta că toate acestea sunt cât se poate de corecte, vă voi da încă nişte mici exemple:

14. Să luăm cazul a doi studenţi: unul este de la bun început harnic, iar celălalt este leneş. Cel harnic va dobândi la urmă roadele ostenelii sale; dar ce scuză va aduce leneşul, la urmă, şi ce justificare pentru lenea sa? El va spune:

15. „Cel harnic nu era prea deştept şi nu şi-a dat seama că-şi umple mintea doar cu fleacuri prosteşti; însă eu am găsit aceasta ca o prostie de nedescris şi din prima clipă am găsit că nu merită să-mi umplu mintea sublimă cu astfel de prostii. Am găsit că lucrurile pe care le ştiam deja erau mult mai bune decât toate aiurelile pe care urma să le învăţ!”

16. Iată, aşa se trage mândria din lene! Cel care doreşte să se convingă de aceasta, trebuie doar să vorbească între patru ochi cu acel individ şi totul i se va confirma, punct cu punct.

17. Dar să luăm cazul a doi muzicieni; unul a ajuns prin silinţa sa la o mare iscusinţă artistică, atât în teorie, cât şi în practică, iar celălalt, un fiu al lenei, a rămas ca urmare a puţinei sale silinţe un mediocru plin de ifose. Dar întrebaţi-l de ce nu a ajuns tot aşa departe ca şi colegul lui. El vă va spune:

18. „Eu n-am depins de aceasta, ca acel sărăntoc, pentru că eu sunt bogat şi fără aceasta. De ce m-aş chinui astfel? Truda aceasta este doar pentru cei săraci şi atunci ce mai contează dacă cineva poate cânta asemenea fleacuri muzicale dificile sau nu? Dacă le înţelege doar cum se cuvine, e destul; va cânta sărăntocul, ca să câştige o bucată de pâine, în afară de aceasta, toată muzica grea a fost creată de cei săraci şi pentru un om bogat ar fi o ruşine să aibă de-a face cu nişte creaţii ale sărăciei.”

19. Iată aici, din nou, un exemplu luat din viaţă şi veţi înţelege astfel din ce motiv M-au părăsit ucenicii Mei. Dar să mergem mai departe!

20. Tot aşa, spune cineva, care este întrebat de ce nu se îndeletniceşte mai zelos cu recunoaşterea principiilor religiei creştine: „Nu înţeleg aceste lucruri şi niciodată nu m-am ocupat cu aşa ceva, iar aceasta din motivul că, în primul rând, le-am considerat nişte bagatele şi, în al doilea rând, pentru că omul, prin asemenea meditaţii religioase, poate cel mult să înnebunească.”

21. Iată, în cazul acestui om, mai întâi lenea şi apoi trufia rezultată din aceasta au constituit motivul pentru care el spune, cum au spus ucenicii: „Cine poate considera o astfel de învăţătură ca fiind adevărată şi să ia seama la ea? De aceea este mai bine ca şi aceşti ucenici să-L părăsească pe Domnul.”

22. Tot aşa spune şi un vagabond când este întrebat: „De ce ai ajuns atât de sărac? Doar ai avut ocazia, pe care nu o au mulţi, să pui deoparte mulţi bani”. Iar pledoaria sa va fi aceasta: „Am considerat că a strânge bani seamănă prea mult cu cerşitul, iar în numele mândriei mele am ajuns pe drumuri.”

23. Iată, alt exemplu în care un om este, mai întâi, leneş, şi nu poate să se lepede de sine până într-atât încât să se ostenească pentru a strânge avere; dar la urmă, întrucât înţelege că nu are nimic, el devine trufaş şi pe deasupra se prevalează de starea sa jalnică.

24. Consider că am avut destule exemple pentru a înţelege din acestea cât se poate de clar cum Mă părăsesc ucenicii Mei, cu fiecare ocazie, când se spune: „Împărăţia cerurilor cere luptă!”

25. Tot aşa, mulţi drumeţi urcă pe un munte înalt. Atâta vreme cât urcuşul este uşor, ei merg vioi; dar când ajung la urcuşurile înalte, şi se spune: „De aici, e nevoie de multă putere şi de mult

avânt pentru urcare!”, atunci ei se întorc din drum şi doar puţini reuşesc să ajungă pe vârfurile munţilor înalţi.

26. Aceeaşi semnificaţie: atâta vreme cât omul caută Împărăţia Mea de la pupitrul de lectură, merge bine; dar când se spune: „**Cititul nu ajunge, ci doar faptei i se cuvine coroana, deoarece trupul nu este de folos cu nimic. Litera ucide; doar spiritul este cel care dă viaţă!**”, atunci Domnul este părăsit de ucenicii Săi, aşa cum se arată în text.

27. De aceea, dacă luaţi în seamă această explicaţie, voi nu-L veţi părăsi pe Domnul vostru aşa cum au făcut ucenicii! Amin.

CAPITOLUL 29

„Şi (demonii) L-au rugat, zicând: Trimite-ne pe noi în porci, ca să intrăm în ei.”
(Marcu 5, 12)

9 februarie 1844, seara

1. ***„Şi (demonii) L-au rugat, zicând: Trimite-ne pe noi în porci, ca să intrăm în ei.”***

2. V-am spus deja odată că în toate faptele Mele se găsesc tainele ascunse ale existenţei Mele în trup pe pământ, deoarece am pus cuvintele Mele la înţelegerea oricui, dar nu tot aşa stau lucrurile cu faptele Mele. Pe acestea, nici chiar fraţii Mei nu le-au înţeles, înainte să vină Duhul Sfânt asupra lor; şi atunci când ei au înţeles, tot Duhul Sfânt le-a spus că nu trebuie să arate nimănui semnificaţia profundă a faptelor, pentru că lumea nu va putea niciodată să o înţeleagă.

3. La fel stau lucrurile şi cu acest fapt! Dacă Eu aş vrea să vă demonstrez pe deplin semnificaţia cea mai profundă, atunci voi ar trebui să scrieţi de trei ori pe toată suprafaţa pământului, ca să fiţi gata numai cu introducerea. Dar pentru semnificaţia principală a acestui fapt, chiar şi un întreg ţinut solar ar avea prea puţin spaţiu pentru a cuprinde toate cărţile care s-ar scrie despre aceasta. De aici, desigur, puteţi deduce ce se află în spatele acestui fapt.

4. Dacă s-a spus deja despre un cuvânt că se aseamănă unui bob de grâu care este semănat în pământ şi rodeşte înmulţit, ce se poate spune atunci despre o reală faptă a lui Dumnezeu? Pentru că există o diferenţă între „Dumnezeu a spus: Să fie!” şi ceea ce a urmat „Şi a fost”.

5. Pentru ca voi să vă puteţi face o vagă idee despre dimensiunile unei astfel de fapte, Eu vă voi arăta în curând.

6. De ce oare Domnul îl întreabă pe demon, cum îl cheamă, de vreme ce Atotştiitorul ştia sigur că în acest om posedat nu se afla doar un demon, ci o întreagă legiune? Sigur că Domnul nu a întrebat aceasta pentru că vroia să afle numele acestor spirite malefice; totuşi, de ce a întrebat?

7. El a întrebat pentru a vesti acestor demoni cine este El; pentru că se înţelege mai uşor calitatea unei fiinţe din întrebare, decât din răspuns. Întrebaţi un nebun, iar el poate să vă dea un răspuns care vă va stupefia, însă dacă vă întreabă nebunul ceva, voi veţi înţelege imediat întrebarea sa. În cele spirituale, acesta este singurul mod de a se recunoaşte, prin întrebare şi astfel nici Domnul nu a întrebat pentru a primi un răspuns, ci pentru a-i face pe demoni să recunoască, în acest mod spiritual, cine este El.

8. Cunoaşteţi şi voi situaţii asemănătoare şi aţi putut vedea şi aşa-numiţi somnambuli. Pentru că dacă întrebaţi un somnambul, întrebarea voastră nu are scopul de a afla ceva de la el, ci acela de a-l descoperi şi de a-l cerceta lăuntric, iar lipsa pe care aţi descoperit-o în voi este întregită prin activitatea vieţii lui.

9. Această modalitate este, ce-i drept, doar o treaptă intermediară între o întrebare pur lumească şi una pur spirituală; totuşi, ea are în sine caracterul spiritual, pentru cel ce gândeşte mai profund.

10. Deci această întrebare pe care Domnul o adresează demonilor este ca şi cum El ar fi spus: „Priviţi-Mă! Slăbiciunea Mea este că nu se află nimic rău în Mine!”

11. Iar demonii zăresc această sfântă slăbiciune şi curând recunosc în Domnul veşnicia, iar apoi ei spun: „Noi suntem o legiune!” Prin aceasta, ei nu dau numărul lor, ci arată într-un mod spiritual în faţa celei mai mari purităţi a lui Dumnezeu că răul lor se găseşte într-o cantitate enormă.

12. Puritatea Domnului Însuşi îi obligă însă să plece din faţa Sa. Dar cei răi zăresc îndurarea divină în mijlocul purităţii divine şi se adresează acesteia. În această clipă, ei se refugiază în umilinţă şi cer adăpost în porci, aşa cum se potriveşte caracterului lor malefic; iar îndurarea Domnului le acordă ceea ce ei cer din această umilinţă.

13. Însă atunci când ei intră în porci, abia atunci se trezeşte din nou trufia, ascunsă în faţa Domnului, iar ei împing porcii în mare, ca să-i înece.

14. Astfel arată acest tablou. Dar cine este acest om posedat? Acest om posedat este chiar lumea; în aceasta se află această legiune de demoni, aşa cum apare ea în acest om.

15. Domnul vine cu Cuvântul Său în această lume posedată. Lumea vrea să se elibereze de acest chin tainic, iar Domnul eliberează lumea. Dar funcţiunea ei vitală interioară este mai malefică în starea sa liberă decât atunci când era închisă.

16. Atunci când ea este închisă, ea se plânge de constrângere şi chin; dar când Eu o eliberez, activitatea ei intră în porci şi se aruncă în marea osândei. Oamenii ceva mai buni ai lumii acesteia caută să Mă îndepărteze de la sine, pentru că Eu nu consimt la lucrarea lor lumească.

17. Dar demonii care intră în porci sunt filfizonii, epicurienii, desfrânaţii, înşelătorii şi tot felul de intriganţi şi farsori. Dacă voi vreţi să vedeţi în lume aceşti porci, de toate culorile, ce se aruncă în mare, atunci mergeţi în capitalele cele mai mari; acolo veţi găsi turme mari din aceştia, care seamănă în toate scenele vieţii cu cei din Evanghelie. Şi aceştia au în ei o mare legiune; ei sunt posedaţi de cei mai necuraţi demoni, iar aceştia îi împing şi pe ei în marea osândei sigure.

18. Iată, aceasta este semnificaţia acestei fapte evanghelice a Domnului, care vă este utilă dacă o recunoaşteţi. Dar că în spatele acestei semnificaţii se află şi o alta, mult mai extinsă şi mult mai profundă, nu mai trebuie demonstrat a doua oară. Mai întâi, pentru că niciodată nu aţi putea să o înţelegeţi, iar apoi, pentru că aceasta nu v-ar fi de folos, ci doar v-ar dăuna.

19. De aceea, mulţumiţi-vă cu aceasta; pentru că infinitul este prea mare, numărul de creaturi cuprins de acesta este infinit, iar menirea lor este adesea de neînţeles. De asemenea, este imposibil să înţelegeţi cum posedatul reprezintă întreaga creaţie materială, iar posesiunea sa reprezintă vechea captivitate! Acest posedat se odihneşte în morminte şi este rău peste măsură; priviţi numărul infinit al mormintelor din nemărginire! (N.Tr. - aici se referă la întreaga creaţie materială)

20. Dar destul despre aceasta! Pentru voi, în lumea pământească, nu este vremea să înţelegeţi acest lucru în profunzime. Atenţie la primul sens, acesta să vă fie de folos! Amin.

CAPITOLUL 30

„Şi iată, Eu trimit peste voi făgăduinţa Tatălui Meu; voi însă şedeţi în cetate, până ce vă veţi îmbrăca cu putere de sus.”
(Luca 24, 49)

12 februarie 1844, seara

1. ***„Şi iată, Eu trimit peste voi făgăduinţa Tatălui Meu; voi însă şedeţi în cetate, până ce vă veţi îmbrăca cu putere de sus.”***

2. Acest verset are deja evident, în semnificaţia sa literală, ceea ce poartă el în sine, iar în această privinţă seamănă cu un om prietenos, care aşa zicând îi oferă în palmă inima sa prietenului său şi de aceea nimeni nu poate să-l conteste cu uşurinţă şi ghiceşte oricine de la prima vedere ce intenţii are acest om prietenos.

3. Acelaşi caz este, aşa cum s-a spus, şi cu acest text. Deoarece, când Fiul se înalţă la cer, atunci se îndeplineşte făgăduinţa Tatălui pentru cei care au aşteptat cu speranţă adevărată, din iubire, o astfel de făgăduinţă.

4. Dar ce înseamnă înălţarea Fiului, pentru ca prin aceasta, să fie trimisă făgăduinţa Tatălui către cel care aşteaptă şi care mărturiseşte? Voi ştiţi ce se înţelege prin „Fiul”, adică înţelepciunea Tatălui. Fiului îi corespunde apoi şi faptul că în fiecare om se află raţiunea, ca şi ştiinţele de tot felul.

5. Dar această înţelepciune trebuie să treacă prin acea smerenie din fiecare om, ca şi crucificarea; el trebuie apoi să fie depus în inimă, ca un om mort într-un mormânt, să învieze de acolo şi să se dedice, în înălţimi, Tatălui, pe deplin devotat, pentru a deveni Una cu El.

6. Dacă s-a petrecut aceasta, abia atunci se va repeta făgăduința Tatălui, şi anume, viața veşnică în viața omului. Acesta este actul renaşterii.

7. Dar odată cu acest act nu se petrece botezul cu spiritul puterii, aşa cum nimeni nu trebuie să boteze un copil imediat după naştere, ci la cel puțin câteva zile după aceea, cum astfel se obişnuia la iudei, chiar cât mai curând (în a opta, a zecea sau a douăsprezecea zi). Dar uneori, circumcizia avea loc chiar mult mai târziu, şi astfel, se spune aici apostolilor şi ucenicilor că după înălțarea Mea la cer trebuie să rămână împreună în cetate o vreme, până când va veni la ei putere de sus.

8. Fiecare om ar trebui să ia în considerare această condiție şi să nu se încumete, până ce nu va fi primit botezul spiritului! Pentru că fără aceasta, spiritul renăscut seamănă cu un copil fără putere, care este în toate privințele la fel de pur ca un înger, însă căruia îi lipsesc puterea activă şi înțelegerea liberă pe care o necesită aceasta.

9. Voi ştiți că venirea pe pământ a puterii de sus asupra ucenicilor şi apostolilor s-a petrecut în ziua a zecea de după înălțare. Ce vrea să spună aceasta? Aceasta spune şi adevereşte totala oprimare a Decalogului mozaic în viața eliberată a spiritului. Tot astfel trebuie ca spiritul să fie eliberat mai întâi de toate legăturile, astfel încât să se poată îmbrăca în veşmântul puterii divine de sus.

10. Când acesta vine asupra lui, el este o creatură pe deplin nouă, din spiritul iubirii şi al întregii puteri din el, şi abia atunci acționează el în toată puterea iubirii şi îndurării divine. Pentru că abia prin acest botez al Duhului Sfânt de sus omul este eliberat din toate legăturile morții şi devine una cu Hristos şi întru Hristos, iar apoi poate să spună: „Acum nu mai trăiesc eu însumi, ci Hristos trăieşte în mine! Eu nu mai sunt eu însumi, ci Iisus Hristos este acum Eul meu!"

11. De aceea trebuie, mai întâi - după cum s-a arătat mai devreme - ca tot ceea ce se află în om şi corespunde Fiului să meargă pe calea Fiului Omului, căci pentru fiecare se spune irevocabil: „Ia-ți crucea ta şi urmează-Mă, altfel nu poți ajunge la înviere şi la înălțarea la Tatăl!"

12. Iar aici, din nou se potriveşte cu tema noastră, şi anume, că **niciun om nu ajunge la renaştere şi la botezul Sfântului Duh prin instruirea eclectică a minții sale, cu ajutorul unei biblioteci pline şi al unor profesori pompoşi, ci doar prin smerenie şi prin marea iubire a inimii sale.**

13. El trebuie să dea înapoi tot ce a primit de la lume, până la ultima lețcaie, deci şi ştiințele care aduc trufie, altfel renaşterea şi botezul cu puterea spiritului său nu se vor produce!

14. Să nu credeți că un om va ajunge în împărăția cerurilor chiar dacă va fi dăruit întreaga sa avere săracilor, dar el tot la sine se va gândi şi va spune: „Doamne! Pe cât am fost eu de milos, pe atâta fii şi Tu față de mine!" Cel care vorbeşte astfel, acela este încă departe de împărăția lui Dumnezeu, pentru că încă nu este una cu Hristos, ci sunt doi, în mod evident, iar unul dintre ei îi dictează celuilalt condiții corecte.

15. Cel mai sărac dintre voi, oamenii, sunt întotdeauna Eu sau mai limpede spus: în fiecare om, cea mai săracă este puterea vitală adevărată a inimii sale. Aceasta trebuie mai întâi să fie înzestrată temeinic, orice altă înzestrare având o valoare exterioară; adică inima voastră trebuie să devină vie pe deplin, din iubirea pentru Mine. Eu însumi trebuie să scot la lumină întreaga voastră iubire; abia atunci puteți acționa din această iubire, cu adevărat merituoasă pentru viața veşnică, iar aceasta doar pentru că ceea ce este lăudabil vine la Mine. Dar voi rămâneți doar profitorii iubirii, milei şi îndurării Mele.

16. Pentru că atunci când cineva spune: „Eu am făcut şi eu am dat!", el este încă departe de acela care spune: „Am fost mereu un rob leneş şi nefolositor!" şi astfel este încă departe de Împărăția Mea. Dar când el se recunoaşte în viață şi spune: „Doamne, Dumnezeul şi Tatăl meu! Eu nu sunt nimic, aşa cum niciun om nu este nimic în fața Ta, ci numai Tu eşti Tot în Toate!", atunci el este aproape de Împărăția Mea, iar Împărăția Mea s-a apropiat de el.

17. De aceea, dacă sunteți şi voi atenți la tot ce vi se spune, atunci veți ajunge la înălțare şi la botezul cu puterile Duhului Meu; pentru că şi pentru voi se trimite tocmai acum făgăduința Tatălui. Amin.

CAPITOLUL 31

„Şi alergând el înainte, s-a suit într-un sicomor, ca să-L vadă, căci pe acolo avea să treacă."

(Luca 19, 4)

14 februarie 1844, seara

1. ***„Şi alergând el înainte, s-a suit într-un sicomor, ca să-L vadă, căci pe acolo avea să treacă.”***

2. Acest verset cuprinde, ce-i drept, numai comunicarea unui fapt, iar voi puteţi considera, ca urmare a unei învăţături date de la început, că şi în acesta se ascunde o semnificaţie profundă, care niciodată nu poate fi înţeleasă pe deplin; numai că aici nu este cazul, iar aceasta pentru că autorul acţiunii nu este Domnul, ci doar un om. Chiar şi aşa, această scenă aparent neimportantă are un conţinut interior spiritual şi este povestită în Evanghelie pentru că ea cuprinde o foarte bună învăţătură, utilă pentru oricine.

3. Aici, fireşte, mulţi filozofi ar putea spune: „Ce s-ar putea ascunde în spatele acestui lucru cotidian atât de obişnuit? Ce altceva ştia Zaheu despre Hristos, decât ce ştim noi astăzi, în orice caz, despre un aşa-numit scamator?

4. Dar dacă aflăm dinainte că un scamator renumit va trece printr-un loc, atunci toate străzile şi străduţele se vor umple, iar oamenii vor aştepta cu nerăbdare intrarea făcătorului de minuni. Dacă din fericire există copaci pe stradă, în care se poate urca cu uşurinţă, atunci aceştia sunt luaţi în stăpânire de către băieţi şi, uneori, de oameni în toată firea, dar la fel de curioşi.

5. Ce semnificaţie se află în spatele acestei întâmplări? Sigur, nu este altceva decât cea evidentă, şi anume, că mai mulţi nerozi curioşi să-l vadă pe făcătorul de minuni au vrut să dea ochii cu el.

6. Morala ce reiese de aici ar putea suna şi aşa: „Ascultaţi voi, băieţandri şi oameni curioşi, şi voi, cei mici de stat care nu puteţi vedea peste mulţimea mai mare de stat! Daţi-vă osteneala din vreme, la astfel de ocazii, să puneţi stăpânire pe copaci, ca să puteţi să vă potoliţi cheful de gură-cască, fără să ţineţi seama dacă prin luarea în considerare a acestei învăţături sunt vătămaţi atâţia copaci!”

7. Aici am avea o interpretare aşa cum o dă lumea. Eu v-am dat această interpretare cu anticipaţie ca să înlesnesc lumii o treabă uşoară în satirizare la judecarea exegezelor Mele, de neînţeles pentru ea.

8. Dar noi vrem doar să vedem ce semnificaţie total diferită şi ce morală total diferită se află în spatele acestui text simplu. Vrem să începem această explicaţie pe cât de neobişnuită, pe atât de posibilă şi vrem să observăm de la bun început partea practică şi să lăsăm partea teoretică din spatele acesteia să se înţeleagă de la sine.

9. Şi astfel spun Eu: Lumea întreagă este plină de oameni ca Zaheu, iar voi înşivă nu sunteţi mai mult decât atât! Faceţi aşa cum a făcut acesta, iar Eu vă voi spune şi voi face pentru voi ceea ce am spus şi ceea ce am făcut şi pentru acest Zaheu. Calea pe care Eu o urmez, împreună cu ai Mei, vă este cunoscută; voi sunteţi, ca şi Zaheu, vameşii păcătoşi ai lumii acesteia.

10. Dar ce a făcut Zaheu pentru a Mă zări trecând? El fiind mic de statură, a fugit înainte şi s-a urcat într-un sicomor, ceea ce înseamnă că omul păcătos şi-a recunoscut neînsemnătatea în faţa Mea, el a fost plin de umilinţă şi s-a asemănat vameşului din templu, care nu a avut încredere să ridice fruntea.

11. **Însă umilinţa este hrana de bază a iubirii.** Iubirea devine prin aceasta mai puternică pentru Cel în faţa căruia ea îşi simte marea ei neînsemnătate. Şi cu cât mai nevrednică se simte ea, cu atât mai mare devine elanul ei către El, pentru că respectul ei creşte pe măsură ce scade propriul ei merit. Asemenea iubire se gândeşte abia atunci la Cel pe care ea îl preţuieşte ca pe bunul său cel mai de preţ.

12. În această îndeletnicire cu tema cea mai respectabilă pentru această iubire se află o lumină ce devine din ce în ce mai puternică, în care omul gândeşte mereu şi caută mereu cum ar putea să-şi explice, pe înţeles, cel mai sublim obiect al adoraţiei sale. Iar această gândire şi această căutare constantă seamănă cu întâmpinarea grăbită a lui Zaheu.

13. El este pe calea cea bună; dar el mai ştie că Domnul este temeiul tuturor lucrurilor şi este astfel într-o mare mulţime; totuşi pe această cale bună nu este de pândit. Dar dorinţa de a-L vedea pe Domnul este mai puternică decât această obiecţie şi provoacă toate puterile din om, ca să se ridice şi

să ajungă la un punct de vedere din care omul să-L poată vedea totuşi pe Domnul peste mulţime şi în mijlocul mulţimii.

14. Este ales un pom, iar omul urcă în acesta, un sicomor asemănător pomului cunoaşterii, în ale cărui frunze se ascunde ţesătura delicată şi strălucitoare pentru vestmintele regale. Deci, printr-o mai înaltă cunoaştere şi prin lumina credinţei, omul vrea să-L vadă pe Domnul; de aceea, el se grăbeşte înainte şi se urcă în copacul simbolic al cunoaşterii, ce are într-adevăr un fruct dulce, dar care totuşi nu a săturat pe nimeni. El satură aparent, dar după o astfel de aparentă saturare, urmează de obicei o foame şi mai mare decât înainte.

15. Tot aşa sunt şi bogatele cunoştinţe obţinute de mintea cercetătoare. Aceste cunoştinţe par într-adevăr la început să sature surprinzător spiritul; dar la puţin timp după aceea, stomacul său flămând spune: „Puţinele picături dulci nu au făcut decât să mă lenevească, dar nu m-au săturat; am avut într-adevăr impresia că sunt sătul, pentru scurt timp, dar totuşi sunt înfometat!”

16. Iată, aceasta este o imagine clară despre ceea ce reprezintă sicomorul în care s-a urcat Zaheu, într-adevăr cu cea mai bună intenţie, şi ar fi bine pentru toţi păcătoşii şi vameşii dacă ei ar dori să se urce în copacul cunoaşterii, în calea Domnului. Ei ar obţine ceea ce a obţinut Zaheu.

17. Dar din păcate, oamenii se urcă foarte rar în pomul cunoaşterii în felul în care a făcut-o Zaheu, iar atâţia oameni ca Zaheu urcă şi ei în copacul cunoaşterii cu o intenţie ceva mai bună, dar de obicei într-unul care nu se află în calea Domnului.

18. Până aici, totul ar fi clar. Dar acum, întrebare: pentru a dobândi viaţa veşnică este oare suficient ca omul să procedeze în asemenea mod, ca un Zaheu?

19. La această întrebare răspunde pasajul din Evanghelie unde Domnul îi spune lui Zaheu cel urcat în copac: „***Zahee, coboară-te degrabă, căci astăzi în casa ta trebuie să rămân!***”

20. Aceasta ar însemna: „Zahee! Eliberează-te de înaltele speculaţii despre Mine şi coboară în camera iubirii tale pentru Mine; în această casă a ta se află hrană pentru Mine, şi atunci Eu voi intra şi voi mânca în această casă a ta!”

21. Şi încă mai limpede, înseamnă: „Zahee! Coboară în prima ta smerenie şi iubire. Astfel, Eu voi veni la tine şi Mă voi bucura de fructul inimii tale!”

22. Iată, acestea sunt practica şi teoria acestui text, iar morala ar fi, pe scurt: „Dacă luaţi aminte la fratele vostru Zaheu şi urmaţi pilda sa, atunci voi veţi dobândi ceea ce a dobândit şi el!”

23. Consider că orice altă teorie ar fi de prisos aici, deoarece sunt cât se poate de clare cele spuse. Cel care le va citi şi va lua seama la ele, va găsi neclintită şi partea lui Zaheu, iar Eu îi voi spune şi lui ceea ce i-am spus lui Zaheu.

24. Voi toţi să luaţi seama cât se poate de bine la acestea! Amin.

CAPITOLUL 32

„Deci Iisus, văzând pe mama Sa şi pe ucenicul pe care îl iubea stând alături, a zis mamei Sale: Femeie, iată fiul tău!

Apoi a zis ucenicului: Iată mama ta! Şi din ceasul acela ucenicul a luat-o la sine.”

(Ioan 19, 26-27)

18 februarie 1844, seara

1. ***„Deci Iisus, văzând pe mama Sa şi pe ucenicul pe care îl iubea stând alături, a zis mamei Sale: Femeie, iată fiul tău! Apoi a zis ucenicului: Iată mama ta! Şi din ceasul acela ucenicul a luat-o la sine.”***

2. Este un lucru obişnuit la voi, oamenii acestei lumi, când cineva simte că i se apropie sfârşitul, să lase un testament, cu ultimele sale dorinţe. Deci tot aşa a fost şi pentru Mine, deoarece Eu a trebuit să-Mi las un testament cu ultima Mea dorinţă. Maria, născătoarea Mea, a trebuit să aibă un aranjament necesar pentru zilele ce-i mai rămâneau de trăit în această lume.

3. Fireşte, ici şi colo, cineva ar putea să întrebe: „Oare Iosif nu lăsase nimic în urma lui? El însuşi avea copii ai săi şi copii străini, pe care el i-a crescut*; oare aceştia nu s-ar fi îngrijit de Maria?”

4. Despre aceasta, se poate răspunde: „Mai întâi, că Iosif niciodată nu a avut o proprietate a sa şi nu a avut nici ce lăsa în urmă. Apoi, copiii săi, atât cei naturali, cât şi cei adoptaţi, s-au găsit ei înşişi

în mare sărăcie şi M-au urmat pe Mine de cele mai multe ori, iar printre ei s-a aflat şi însuşi Ioan, care a fost crescut în casa lui Iosif. Deoarece tatăl său era chiar mai nevoiaş decât Iosif, l-a dat pe fiul său să înveţe meseria lui Iosif. Iar el a deprins meseria şi a devenit un dulgher foarte priceput. De altfel, el avea nespus de multă iubire pentru Maria, ca şi pentru Mine, şi pentru toată casa lui Iosif, iar Maria nu putea fi încredinţată în mâini mai bune şi mai credincioase decât ale acestui fiu al lui Zebedeu.

5. Iată, acesta este tot testamentul, iar aceasta este semnificaţia autentică a acestor cuvinte pe care le-am spus pe cruce.

6. Dar pentru că aceste cuvinte n-au fost spuse doar de către omul Iisus, ci şi de Fiul lui Dumnezeu, adică de înţelepciunea veşnică a Tatălui, există desigur în spatele lor încă o semnificaţie profundă şi divină, spirituală şi cerească, pe care însă voi, fireşte, veţi fi în stare să o înţelegeţi tot atât de puţin în toată profunzimea ei, cât aţi înţeles şi multe alte fapte ale Fiului Omului.

7. Aşadar, Eu vă pot da numai semne din domeniul înţelepciunii. Dar nu cercetaţi prea mult înăuntru, pentru că ştiţi că lucrurile înţelepciunii nu se lasă niciodată înţelese ca lucrurile care provin din iubirea curată, aşa cum natura vă arată deja.

8. Voi puteţi atinge obiectele care luminează, ca şi pe cele care strălucesc, le puteţi aşeza încolo şi încoace, şi le puteţi privi din toate părţile; dar puteţi voi să faceţi acelaşi lucru cu razele luminoase libere, care sunt emanate de corpurile luminoase?

9. Aceste raze duc cu ele imaginile fidele a nenumărate obiecte, despre care fotografiile nou-descoperite vă dau o dovadă superficială. Dar întrebaţi-vă dacă voi, în ciuda tuturor eforturilor, puteţi să descoperiţi cu ajutorul simţurilor voastre astfel de imagini în razele libere. Sunt sigur că va trebui să răspundeţi negativ la această întrebare.

10. La aceasta se referă şi indicaţia de mai înainte, şi anume, că voi nu trebuie să faceţi prea multe speculaţii cu privire la lucrurile date din înţelepciune, pentru că veţi realiza încă mai puţin decât la eventuala contemplare a acesteia, în razele libere de lumină.

11. Ce-i drept, puteţi face schiţe optice, pentru care este nevoie de raza liberă pentru a purta contemplarea voastră; dar aveţi oare şi o schiţă optică prin care imaginea razelor din lumina primordială să poată fi întipărită în profunzimea lor?

12. Da, voi aveţi într-adevăr o asemenea schiţă spirituală optică în voi, dar aceasta începe a fi activă abia când voi vă eliberaţi pe deplin de lumina lumii acesteia. Mai întâi, lumea trebuie să treacă în întunericul total, înainte ca lumina spiritului să iradieze imaginile sale purtate în spiritul vostru. Chiar visele voastre vă dau despre aceasta o dovadă autentică, iar o dovadă chiar mai solidă şi mai clară o puteţi vedea pe chipurile celor aflaţi în extaz sau a somnambulilor, aşa cum îi numiţi voi.

13. Această remarcă prealabilă a fost necesară şi astfel putem trece la semnele respective cu privire la aceste cuvinte spuse pe cruce.

14. „***Femeie, iată fiul tău!***” înseamnă în profunzime: „Tu, lume, iată-L pe Fiul Omului, iar tu, Fiu al Omului, priveşte lumea şi nu o judeca, ci arată-i iubire!”

15. Sau mai profund: „Înţelepciune divină, apleacă-te spre cauza ta fundamentală, sursa supremă veşnică, iar tu, cauză fundamentală, priveşte şi primeşte-L pe Fiul tău!”

16. Mai departe: „Tu, singura care odată L-a purtat pe Cel mai sfânt, anume, lumina iubirii veşnice!”

17. Iată, în aceste scurte indicaţii se află profunzimea nesfârşită pe care nicio fiinţă dintre cele create nu o va înţelege pe deplin, deoarece cuprinsul acestei profunzimi este nesfârşit în sine şi pentru sine, şi de aceea în fiecare clipă se desfăşoară fără încetare.

18. Dar atât vă pot spune Eu ca să înţelegeţi că Cel care a spus aceste lucruri de pe cruce a fost mai mult decât, cum au crezut mulţi, doar un simplu delincvent israelit sub condamnarea Romei sub acuzaţia că a fost un instigator al poporului şi un rebel împotriva Romei.

19. Aşadar, aceasta este semnificaţia spirituală profundă. Dar vouă vă rămâne testamentul. Pentru că şi voi sunteţi ucenicii Mei, iar săracii acestei lumi sunt asemeni mamei Mele. Şi astfel spun Eu acestor oameni: „Iată, fiii tăi!” Iar vouă, vă zic: „Iată mama voastră!”

20. Într-adevăr, dacă veţi face asemenea lui Ioan, veţi fi veşnic răsplătiţi, ca şi el! Amin.

CAPITOLUL 33

„Iată vine ceasul, şi a şi venit, ca să vă risipiți fiecare la ale sale şi pe Mine să Mă lăsați singur. Dar nu sunt singur, pentru că Tatăl este cu Mine.”
(Ioan 16, 32)

19 februarie 1844, seara

1. ***„Iată vine ceasul, şi a şi venit, ca să vă risipiți fiecare la ale sale şi pe Mine să Mă lăsați singur. Dar nu sunt singur, pentru că Tatăl este cu Mine.”***

2. Acest text spune ceea ce tocmai se află pretutindeni şi este vădit în fața ochilor voştri; şi se află deja acolo, după înălțarea Mea. Tot aşa, acest text este unul dintre cele mai uşoare, pentru că semnificația sa este pretutindeni evidentă.

3. Doar că aici trebuie observată diferența dintre „Vine vremea...” şi „Vine ceasul ...”. Prin „vreme” se înțelege un termen nedeterminat. Dar prin „ceas” se denumeşte un termen precis al afirmației.

4. Ici şi colo, veți putea găsi şi voi în acest text cuvântul „vreme” în loc de „ceas”. Dar aceasta este o greşeală, pentru că trebuie să se spună „Vine ceasul...” şi aceasta pentru că rezultatul a avut loc după această afirmație profetică.

5. Ce se înțelege atunci prin această risipire? Oare despărțirea apostolilor şi ucenicilor Mei, adică fiecare în alt loc? O, nu! Aceasta a fost menirea lor şi la aceasta i-am chemat, ca să meargă în toate țările şi ca să predice Evanghelia pentru toți oamenii.

6. Oare n-ar fi fost absurd din partea Mea dacă aş fi vrut să fac din chemarea lor o profeție rea? Pentru că în acest fel, cei care răspândesc Cuvântul Meu, pentru a nu face nimic rău, ar fi trebuit să rămână împreună cu toții, neîncetat, aşa cum de altfel în vremea voastră fac atâtea ordine, care realizează în existența lor tot atât de puține lucruri folositoare omenirii ca şi o grămadă de pietre meteorice pe fundul mării, lăsându-l pe cel care le vede căzând în mare să bănuiască efecte mărețe şi teribile; dar odată ce au ajuns pe fundul mării, stagnează şi ele, şi cel mult servesc drept suport pentru un coral lacom.

7. Deci nu există nici cea mai uşoară urmă a unei despărțiri şi a unei plecări spre alte locuri, în această prorocire, despre care însă chiar textul arată că se spune: „Dar nu sunt singur, pentru că Tatăl este cu Mine.”

8. Acum, judecați chiar voi: poate cineva să Mă părăsească pe Mine? Unde ar putea el să se ducă, încât să se poată îndepărta sau apropia de Mine? Unde ar fi el mai departe de Mine, fie că se află în America de Sud sau în nordul Asiei? Consider că pentru Mine, Cel Atotprezent, ar fi desigur totuna, Deci, aici nu este vorba, cum s-a mai spus, de o despărțire şi de o plecare.

9. Atunci, despre ce risipire este vorba aici? Vedeți sectele care există în prezent în fața ochilor voştri şi care existau şi în vremea când Eu am trăit pe pământ, printre apostoli. Din ce motiv am făcut Eu şi această prorocire? Dacă vă uitați la discuțiile dintre primii doi apostoli ai Mei, trebuie să vă devină tot atât de clar ce s-a desemnat prin această risipire, iar voi veți înțelege pe deplin, aşa cum s-a observat de la început, despre ce fel de risipire am prorocit Eu ucenicilor şi apostolilor Mei.

10. În câteva secole după înălțarea Mea, risipirea era deja atât de mare, încât nimeni nu a mai ştiut cine pregăteşte şi cine poartă învățătura. A trebuit să se procedeze la concilii mărețe, dar după conciliu oamenii au rămas tot risipiți, ca şi mai înainte.

11. Aşa cum arată lucrurile acum, desigur nu mai este nevoie să vă mai arăt ceva, pentru că oriunde v-ați uita, veți descoperi risipire.

12. Se spune: „Fiecare la ale sale.” Aceasta ar însemna: „Fiecare sectă se pretinde a fi cea mai bună şi mai pură.” Dar sunt Eu singur din această pricină? O, nu! Tatăl este cu Mine, sau prima iubire.

13. **După iubire îi recunosc Eu pe ai Mei, şi nu după sectă!** Cel care Mă iubeşte şi respectă Cuvântul Meu, are în sine iubirea Tatălui, aşa cum Eu îl am pe Tatăl în Mine; iar el este Una cu Mine, aşa cum Eu sunt Una cu Tatăl! De aceea Eu nu sunt singur, pentru că aşa cum Tatăl este în Mine, aşa sunt Eu în fiecare, iar fiecare este în Mine, dacă Mă iubeşte şi Mă urmează.

14. Atunci, secta nu dă nicio diferență şi afurisit fie acela care, din motive lumeşti, preferă o sectă altor secte! Pentru că în nicio sectă nu se află adevărul şi viața; totul este conceput în credința lor

prin constrângere şi convingere, care nu este cu nimic mai bună. Întrebare: unde rămâne, în acest caz, omul liber?

15. Când am silit Eu pe cineva la credință? Am lăsat tuturor libertatea, iar cel căruia nu i-au fost de-ajuns lucrările Mele şi propria sa convingere interioară, nu a fost constrâns prin niciun alt mijloc, pentru că Eu nu am dat învățăturile Mele pentru credință, ci doar pentru fapte.

16. Eu n-am spus: „Cel ce crede în Mine, râuri de apă vie vor curge din pântecele lui”, ci am spus: „Cel care se va purta după Cuvântul Meu, acela va afla dacă învățătura Mea este de la Dumnezeu sau de la oameni!”

17. Dar la ce-ar fi folosit o somație la credință? Pentru că atunci ar trebui să prevăd că una şi aceeaşi lumină luminează diferit obiectele pe care cade, tot atât de diferit pe cât sunt de diferite chiar acele obiecte.

18. Aşa este şi cu lumina credinței! Dacă ea cade asupra unui suflet omenesc diferit colorat, ea trebuie să lumineze tot aşa. Dar pretenția ca una şi aceeaşi lumină să se reflecte doar pe deplin albă, din sufletele colorate în mii de culori, este desigur cea mai mare nebunie.

19. Acțiunea luminii trebuie să fie diferită; dar acțiunea iubirii rămâne aceeaşi, tot aşa cum căldura are asupra sa şi pentru sine doar o singură acțiune, şi anume: ea încălzeşte culoarea roşu în acelaşi fel ca şi culoarea albastru, şi totul poate fi luminat. Ea este mereu una şi aceeaşi, iar aurul strălucitor nu se deosebeşte de o bucată strălucitoare de fier.

20. Iată, aceasta este semnificația acestui text. De aceea, dacă nu vă risipiți, ci rămâneți în iubire, veți trăi! Amin.

CAPITOLUL 34

„Cel ce crede în Mine, precum a zis Scriptura: râuri de apă vie vor curge din pântecele lui.”

(Ioan 7, 38)

21 februarie 1844, seara

1. ***„Cel ce crede în Mine, precum a zis Scriptura: râuri de apă vie vor curge din pântecele lui.”***

2. Acest text se aseamănă unei capcane pentru şoareci, sau unei gropi în care omul prinde lei, pantere şi tigri; este asemenea unei pietre de hotar, de care mulți se împiedică noaptea şi cad rău de tot. Iar Eu spun: „Cel care se împiedică şi cade, aceluia îi va trebui multă osteneală ca să se ridice din nou în picioare”.

3. De ce? Eu totuşi am poruncit credința, dar am predicat pretutindeni iubirea prin faptă şi prin cuvânt. Eu am spus: „***Dacă ați avea credință, ați putea muta munții din loc!***”

4. Eu spun ce arată textul de față, şi totuşi spun din nou: Eu nu am spus ceea ce arată textul, pentru că Eu am spus: „**Fiți înfăptuitori şi nu doar ascultători ai Cuvântului Meu!**”

5. Şi am mai spus că nu vor ajunge în împărăția cerurilor aceia care strigă către Mine: „***Doamne, Doamne!***”, deci cei care doar cred în Fiul lui Dumnezeu, ci numai cei care fac voia Tatălui Meu!

6. Şi am mai spus: „***Cel care trăieşte după Cuvântul Meu, este cel care Mă iubeşte; iar la cel care Mă iubeşte, la acela Eu voi veni şi Mă voi arăta lui!”***

7. Şi am mai spus: ***„Doar o singură poruncă vă dau, şi anume, să vă iubiți unii pe alții aşa cum vă iubesc Eu pe voi! Din aceasta se va cunoaşte că sunteți cu adevărat ucenicii Mei.”***

8. Întrebare: ce-ar trebui să facă omul? Pe de-o parte, ar trebui să se mulțumească doar cu credința care este recomandată pentru el, sau ar trebui doar să aibă iubire şi să nu creadă decât ceea ce-i dă iubirea lui pentru Mine, pe care el şi-a însuşit-o trăind după cuvintele Mele?

9. Pentru că Eu însumi am citat altruismul ca unic criteriu valabil după care omul poate recunoaşte dacă învățătura Mea este umană sau divină; deoarece Eu am spus: „Cel care va înfăptui după Cuvântul Meu, acela va recunoaşte dacă învățătura Mea este de la oameni sau de la Dumnezeu!”

10. Atunci, ce înseamnă: „***Cel ce crede în Mine, râuri de apă vie vor curge din pântecele lui***”? Căci apa vie denumeşte şi înțelepciunea vie din ceruri, care totuşi trebuie să fie un criteriu sigur pentru divinitatea Cuvântului Meu!

11. Şi astfel am avea aici în fața noastră două lucruri, aparent opuse, pentru că prin a spune „***Doamne, Doamne!***” se înțelege şi credința deplină în Fiul Omului. Dar, deşi prin simpla credință nu se obține împărăția cerurilor, în textul de față se promit totuşi simplei credințe „***râuri de apă vie***”.

12. Acum, se poate întreba: Am fost Eu oare un învățător cu două fețe? Sau am fost Eu unul care în orice situație s-a dat după cum bate vântul şi a predicat, după ocazie, unei societăți credincioase despre valoarea exclusivă a credinței, iar unei societăți active, despre valoarea exclusivă a activității? În acest fel, ar trebui să Mă contrazic în mod evident.

13. Fariseii credeau cu tărie în legile lui Moise, din considerații temporale şi spirituale, şi totuşi Eu i-am atacat de mai multe ori, fără excepție, din cauza necredinței lor.

14. De ce nu M-am mulțumit Eu cu prima lor credință şi de ce i-am atacat pentru că n-au vrut să creadă în Mine şi i-am numit „făcători de rău”, deoarece ei trăiau conform legii în semnificația literală a acesteia şi nu vroiau să urmeze învățăturile Mele?

15. De ce l-am lăsat Eu să iasă din templu neîndreptățit pe fariseul mereu temător de lege, şi îndreptățit pe vameşul încărcat de păcate?

16. De ce oare, într-adevăr, Eu n-am respectat poruncile lui Moise, deoarece n-am ținut Sabatul? De ce M-am înfuriat pe farisei şi am dat Eu însumi învățătură: „Vai celui care se înfurie pe aproapele său”?

17. Da, am dat chiar şi o învățătură conform căreia un om trebuie să-şi îndepărteze o parte a trupului său, care îl supără, şi trebuie mai curând să ajungă schilod în împărăția cerurilor, decât întreg în iad. Spuneți aici: Cum se potrivesc toate acestea? În fața voastră se află mai multe contradicții; cum veți rezolva voi toate aceste contradicții?

18. Vă spun vouă: voi înşivă nu veți găsi niciodată ieşirea din acest labirint; însă aici, Eu voi dezlega nodul dintr-o lovitură uşoară, ca eroul Macedoniei (Alexandru cei Mare, cel care a „dezlegat” nodul gordian cu o lovitură de sabie.). Astfel, ascultați!

19. Există o deosebire între ceea ce Eu doar am spus şi ceea ce Eu am poruncit. Dar există şi o diferență între un lucru spus şi un alt lucru spus; un lucru spus poate fi negativ, iar un altul poate fi pozitiv. Un lucru negativ se aseamănă unui lucru material, iar unul afirmativ se aseamănă unui lucru spiritual, în cel material nu se află nicio poruncă, dar se află o poruncă în cel spiritual.

20. De aceea, când se spune: Eu nu am spus, aceasta înseamnă Eu nu am poruncit; iar când se spune: Eu am spus aceasta, înseamnă Eu am poruncit acest lucru.

21. Dar când am vorbit despre credință, atunci Eu mereu am înțeles prin aceasta credința vie, deci credința unită cu iubirea, şi am respins mereu o credință singură.

22. De aceea Eu v-am spus: „***Cel care crede în Fiul Omului, râuri de apă vie vor curge din pântecele lui.***” Aceasta ar însemna: „**Nimeni nu va ajunge la lumină doar prin credință, ci prin înfăptuirea Cuvântului Meu!**”

23. Dar aşa cum spun Eu aici: „***Cel ce crede în Mine, râuri de apă vie vor curge din pântecele lui***”, aceasta înseamnă: „**Cel care are o credință vie, adică unită cu iubirea, acela va fi dus în înțelepciunea cerurilor**”; iar dacă voi puteți să vă gândiți doar întrucâtva, atunci veți înțelege cu uşurință că astfel este făgăduit doar cerul de cel mai mic rang.

24. Dacă pentru simpla credință nu este făgăduit cerul de niciun rang, aceasta vă învață propria voastră experiență. Pentru că voi ați crezut în Mine încă din copilărie; dar întrebați-vă pe voi înşivă, câte picături de apă vie au curs din trupul vostru. Oare prin credința voastră veche de patruzeci de ani ați găsi în voi, ca urmare a picăturilor de apă vie, nemurirea ființei voastre lăuntrice?

25. Acum, Eu v-am dat aşa de mult din apa vie şi voi încă nu aveți înțelegerea cu privire la dăinuirea voastră lăuntrică după moartea trupului. Dar Eu nu mint; Eu am promis râuri de apă vie ca răsplată a credinței. Atunci, unde se află acestea, la voi, cei credincioşi?

26. Din propria voastră experiență, puteți conchide că Eu, veşnicul adevăr şi veşnica înțelepciune, nu am putut să Mă refer în textul de față la simpla credință, ci la cea cunoscută de toți ucenicii Mei, adică cea unită cu iubirea pentru Dumnezeu şi pentru aproape.

27. Deoarece simpla voastră credinţă poate acţiona tot atât de folositor pentru viaţa veşnică, pe cât ar putea un bărbat să conceapă copii cu sine însuşi şi din sine. El trebuie să se cunune cu o femeie şi abia din văpaia iubirii sale el poate concepe copii, împreună cu soţia lui.

28. Copiii corespund, în sensul material, râurilor de apă vie din pântecele omului. Iar aici „trupul" sau „pântecele" reprezintă în acest text, ca imagine materială, chiar fapta iubirii, iar întregul text se dezvăluie astfel: „**Cel care ţine la Mine în inima lui, se va bucura de viaţa veşnică!**"

29. Din această semnificaţie cât se poate de clară reiese tot cât se poate de clar faptul că Eu am vorbit despre credinţa singură întotdeauna doar negativ, niciodată afirmativ, pentru că astfel Eu M-aş fi contrazis vădit, în văzul şi în auzul întregii lumi, cât se poate de ruşinos.

30. Prin urmare, acolo unde în cuvintele Mele este vorba despre credinţă, întotdeauna este ca şi când aţi vorbi despre o pungă de bani, ca atunci când cineva spune: „I-am dat lui punga mea cu bani!" (se înţelege de la sine „plină", deoarece o pungă goală n-ar servi nimănui). Aşa este, după Mine, şi în cazul credinţei. Eu nu înţeleg prin aceasta niciodată simpla credinţă, ci întotdeauna pe cea plină de iubire.

31. De aceea, mai repet o dată, Eu nu am spus: „***Cel ce crede în Mine, râuri de apă vie vor curge din pântecele lui***", ci Eu am spus: „***Cel ce crede în Mine, râuri de apă vie vor curge din pântecele lui.***"

32. În primul caz, de negaţie, se înţelege doar simpla credinţă, care nu dă nici măcar cele mai mici picături de apă vie; dar în al doilea caz, se înţelege credinţa împlinită, căreia îi urmează, fireşte, râurile de apă vie, şi aceasta este cea despre care spun afirmativ: „Cel care face după voia Tatălui Meu, acela va recunoaşte de unde vine învăţătura!"

33. Dar Tatăl este iubire, iar aceasta niciodată nu se mulţumeşte cu umbra străvezie, ci doar cu întreaga fiinţă adevărată. La ce vă foloseşte vouă raza cea mai slabă, ce vine din credinţa neîmplinită a creaţiei? Puteţi să întindeţi mâinile încolo şi încoace, şi să priviţi în toate direcţiile, dar spre voi credinţa neîmplinită prin iubire nu este decât o himeră. Dacă vreţi să curgă râuri de apă vie din pântecele voastre, atunci credinţa voastră trebuie să fie vie prin lucrările iubirii! Amin.

CAPITOLUL 35

„Acestea vi le-am grăit, ca întru Mine pace să aveţi. În lume necazuri veţi avea; dar îndrăzniţi. Eu am biruit lumea."
(Ioan 16, 33)

23 februarie 1844, seara

1. ***„Acestea vi le-am grăit, ca întru Mine pace să aveţi. În lume necazuri veţi avea; dar îndrăzniţi. Eu am biruit lumea."***

2. Acest text este încă unul dintre cele foarte transparente şi poate oricine să înţeleagă semnificaţia spirituală, deja literal, la prima vedere. Eu vă voi arăta aşadar semnificaţia acestui text, imediat, în puţine cuvinte, iar în aceste puţine cuvinte veţi recunoaşte întreaga semnificaţie spirituală a acestui text; aşadar, ascultaţi.

3. Tot ceea ce Eu vă spun chiar acum este tot de aşa natură, că trebuie să vă dea, în orice etapă a vieţii voastre, bucuria lăuntrică a inimii în iubirea pentru Mine, dacă veţi pune în aplicare chiar numai o parte dintre lucrurile spuse aici.

4. Lumea va încerca să vă asuprească din toate părţile; dar ea nu poate face aceasta, pentru că ea este învinsă de Mine. Iar dacă Mă aveţi în voi, prin iubirea voastră, atunci îl aveţi în voi şi pe învingătorul veşnic al acestei lumi. Lumea a aflat despre puterea Mea; de aceea, ea nu poate să clintească niciun fir de păr din capul celui care ascunde cu adevărat pacea Mea în inima lui.

5. Însă, de îndată ce un om vrea să iasă din această pace şi el însuşi aruncă lumii mănuşa, acela va trebui apoi doar să se dedice pe sine, dacă este luat prizonier şi maltratat pe lumea aceasta. Dar cine rămâne cu adevărat în pacea Mea, acela este ferit pe veşnicie şi nici măcar o adiere nu-l va atinge.

6. Desigur, aici vor spune mulţi: „O, Doamne! Iată, apostolii şi ucenicii Tăi, şi atâţia dintre primii creştini şi chiar luptătorii zeloşi de mai târziu pentru Evanghelia cea curată, au devenit martiri,

iar lumea s-a răzbunat îngrozitor de crud pe aceşti oameni ce aveau în ei pacea Ta. De ce, Doamne, puterea Ta nu i-a ferit de ghearele lumii? Deoarece chiar Tu ai spus, înaintea patimilor Tale, că Prințul lumii este condamnat. Atunci, cum să aibă cel condamnat puterea să revolte lumea tot aşa de crud împotriva purtătorilor păcii Tale?”

7. Această întrebare este zadarnică, iar cel care cunoaşte chiar numai elementar istoria va descoperi că toți martirii, începând cu apostolii şi până mai târziu, n-au fost constrânşi în vreun fel sau de vreo hotărâre a Mea, ci de bună voie, din eroismul iubirii lor, au mers la moarte prin martiriu, deoarece chiar Eu, învățătorul lor, am fost crucificat.

8. Eu vă spun vouă: fiecare martir ar fi putut răspândi Evanghelia Mea fără să devină martir, însă ei M-au cunoscut, au avut viața veşnică în fața ochilor, şi astfel, ei nu au mai avut dorința de a mai umbla multă vreme în această lume, ci au aşteptat cu nerăbdare clipa când îşi vor părăsi trupul, ca să poată ajunge şi ei acolo unde Eu am ajuns înaintea lor.

9. Dar Ioan a avut cea mai mare iubire pentru Mine; de aceea, el nu s-a ferit de persecuțiile lumii şi a ales să le soarbă până la ultimele picături, deoarece el ceruse de la Mine ceva pentru viața sa pământească. Astfel, el a fost mulțumit pe deplin cu porunca Mea, în timp ce alții, ceea ce au cerut au primit şi au ales să îndure cele mai îngrozitoare martirii trupeşti, decât să mai lucreze câțiva ani pentru împărăția Mea.

10. Dar pentru că oricine poate dobândi de la Mine ceea ce îmi cere cu sinceritate şi credință, atunci Eu totuşi n-aş putea să retractez față de aceşti primi martori Cuvântul Meu, care spune: „Şi ceea ce-Mi veți cere mereu, Eu vă voi da!”

11. Această clarificare arată că de fapt Cuvântul Meu nu avea nevoie de martiri, adică de mărturia prin sânge, pentru că Eu am făgăduit deja un martor etern, chiar Duhul Meu Sfânt, tuturor celor care primesc învățătura Mea şi vor să trăiască după aceasta. Iar acest martor este cel care rămâne, în timp ce sângele primilor martiri deja a dispărut de multă vreme, pentru toate timpurile târzii, chiar şi din istorie.

12. Iar dacă acest Duh este un martor etern, de ce-aş mai cere Eu mărturia însângerată a urmaşilor Mei? Cel care doreşte să devină martir, trebuie să devină martir; dar să nu creadă nimeni că prin aceasta îmi aduce un serviciu, ci este unul care face aceasta doar pentru sine şi nu pentru Mine!

13. Deci este aşa cum un tată le spune copiilor săi, ale căror haine sunt încă în stare bună: „Vă voi da haine noi şi frumoase când le veți fi uzat mai întâi pe acestea!” Dar unii dintre copii se lasă ademeniți de promisiune, în speranța şi preferința pentru hainele noi, şi nu-şi mai cruță deloc hainele vechi. Dacă hainele se uzează curând, tatăl lor le va da, fireşte, hainele promise; dar câțiva dintre aceştia, care îşi iubesc tatăl mai mult, au grijă de hainele vechi, ca să nu-l pună la cheltuieli pe tatăl lor înainte de vreme.

14. Deci, cu toate că, în cazul Meu, nu poate fi vorba despre cheltuieli, este totuşi un preț, şi anume, cel al îndeplinirii orânduielilor. Pentru că Eu am dat un anumit țel de viață fiecărui om din orânduirea Mea, iar aceasta nu se află nici în sabie, nici în foc; pentru că moartea prin foc şi sabie este o pedeapsă. Dar cel care, de bună-voie şi arbitrar, ia înainte de vreme orânduirea Mea, trebuie să îndure o pedeapsă, în măsura în care el a anticipat această orânduire.

15. Daniel nu a vrut să moară; de aceea, el a fost salvat din groapa cu lei; la fel au fost salvați ucenicii din cuptorul cu foc, şi multe alte exemple asemănătoare. Şi iată, ei n-au fost atinşi, şi foarte mulți dintre cei care Mă îndrăgesc n-au fost atinşi, pentru că ei au păstrat netulburată puterea păcii Mele în inimile lor. Dar orice om care a vrut să iasă din această pace, acela a trebuit să se lovească de discordia lumii.

16. Desigur, aici se va spune: „Dar, dacă se lasă lumea să fie lume, în toată activitatea ei dezonorantă, iar orice om mai bun să trăiască neatins în pacea sa, deoarece aşa este cel mai bine, atunci dacă toți ar face aceasta oare lumea n-ar ajunge în curând să fie plină de grozăvii, care ar ajunge până la cer?”

17. Bine, spun Eu, gândiți-vă la istorie! Din vremurile apostolilor, au existat nenumărați zeloşi care vroiau să facă o lume mai bună, cu săbiile strălucind în mâna lor. S-au vărsat râuri de sânge. Întrebați-vă pe voi, cu ce succes? Priviți apoi în lume şi veți vedea pretutindeni răspunsul limpede ca lumina zilei.

18. Până în vremea voastră, nenumărații zeloşi trebuie să fi făcut atâtea măceluri în rândul potrivnicilor, încât după acestea întreaga lume ar fi trebuit să fie un paradis, şi totuşi lumea este în vremea voastră de zece ori mai rea decât în vremea lui Noe!

19. Oare de ce a spus David: ***„O, Doamne, toți oamenii nu sunt nimic față de Tine şi orice ajutor din partea oamenilor este nefolositor”***? David a spus aceasta pentru că M-a cunoscut; dar voi spuneți altceva pentru că nu Mă cunoaşteți aşa cum M-a cunoscut David!

20. Credeți voi că Eu nu ştiu ce face lumea şi că sunt prea moderat ca să pedepsesc lumea pentru crimele sale? Vă spun vouă: Să credeți altceva, şi lăsați-Mi Mie conducerea lumii!

21. Cel care scoate sabia, de sabie va pieri! Prin violență, nimeni nu va îndrepta nimic în lume; pentru că unde vede lumea violență, acolo ea o întâmpină cu violență, iar în acest fel, mereu, un popor îl ucide pe altul.

22. Dar cine vrea să lupte cu lumea, trebuie să lupte cu arme tainice, iar aceste arme sunt iubirea Mea şi pacea Mea, care se află în voi. Însă fiecare trebuie mai întâi să învingă cu aceste arme lumea din el însuşi şi abia atunci el va putea folosi mereu victorios aceste arme împotriva lumii exterioare.

23. Într-adevăr, cel care nu stăpâneşte mai întâi lumea din el însuşi, acela încă şi mai puțin va putea să stăpânească lumea exterioară. Dar orice om care simte în sine o ardoare blestemată, încă nu este pregătit în lumea sa lăuntrică, pentru că această ardoare provine din lupta ascunsă dintre pacea Mea şi lumea dinăuntrul omului.

24. Lumea este cea care blestemă şi condamnă şi cheamă focul din cer, pentru ca astfel să se ascundă cu viclenie față de Mine; dar spiritul Meu şi pacea Mea nu rivalizează, ci acționează cu putere, în linişte şi total neobservate de lume. Ele nu au un alt însemn în afară de lucrările iubirii şi smereniei. Dar după câte ştiu Eu, pentru adevărata iubire şi smerenie nimeni nu a fost condamnat de lume, de la Ioan al Meu încoace.

25. Iată deci în aceasta constă adevărata pace lăuntrică, iar prin aceasta şi acea mare victorie, pe care nici chiar Eu nu am obținut-o prin luptă. Prin urmare, dacă sunteți atenți la această explicație, veți învinge lumea din voi şi oricare alta, mereu şi veşnic prin numele Meu şi prin pacea Mea! Amin.

CAPITOLUL 36

„Şi închizând cartea şi dând-o slujitorului, a şezut, iar ochii tuturor din sinagogă erau ațintiți asupra Lui.”

(Luca 4, 20)

26 februarie 1844, seara

1. ***„Şi închizând cartea şi dând-o slujitorului, a şezut iar ochii tuturor din sinagogă erau ațintiți asupra Lui.”***

2. Dragii Mei copii! În acest text este reprezentată o faptă materială, care trebuie să urmeze neapărat lucrării de mai înainte, a prelegerii profetului Isaia. Deoarece în fiecare faptă a Domnului se află un motiv lăuntric, atunci şi în această faptă, care pare cât se poate de materială, trebuie să fie o cauză; iar în această cauză trebuie să se afle, de asemenea, un criteriu neîndoielnic prin care este atestată întreaga divinitate a lui Hristos şi prin ea sunt atestate toate acțiunile Sale, pentru toate timpurile şi pentru toată veşnicia.

3. Că acest lucru este adevărat, o vom arăta imediat, cât de clar posibil, în fața tuturor, printr-o mică cercetare şi comparare a acestui text cu circumstanțele următoare. Astfel, ascultați!

4. Iisus a citit cu glas tare din profeții, într-o sinagogă. Ce înseamnă aceasta?

5. „Sinagoga” este chiar lumea aceasta. „Domnul se ridică în picioare şi citeşte cu glas tare din profeții” înseamnă că El, Cel mereu treaz şi cuprinzând cu mintea toate împrejurările şi toate tainele, nu dă lumii Cuvântul Său dezvăluit, ci învăluit în semnificația sa materială. Deoarece „Profetul” denumeşte ceea ce este ascuns, acest lucru nu poate fi dezvăluit altfel nicăieri, şi nu este altundeva împlinit decât în El Însuşi!

6. După ce Domnul a citit din Carte, El a închis-o şi a dat-o slujitorului, iar El S-a aşezat şi toți ochii erau ațintiți asupra Lui. Ce înseamnă aceasta?

7. „Domnul închide cartea” înseamnă că El a închis semnificația spirituală a cuvântului şi pentru posteritate. „Şi închizând cartea şi dând-o slujitorului, a şezut”, aceasta vrea să spună: El dă acum înțelepciunea aceluia care lucrează în templul Său, care este inima omului.

8. După aceea Domnul se aşează în linişte, iar ochii tuturor celor din sinagogă se ațintesc asupra Lui. Acest act este simbolic şi corespunde stării în care se găsesc oamenii de la înălțare, până la această vreme în lume, întrucât Domnul este în repaus şi pentru lumea exterioară, ca după o muncă.

9. Mulți ochi sunt ațintiți asupra Lui, însă El tace şi nu Se lasă văzut trupeşte, ca în activitatea Lui, ci ca în sfințenia Lui, în repaus, văzut doar cu ochii credinței. De ce oare? Deoarece oamenii îşi ațintesc asupra Lui doar ochii lor, adică dorința de a şti, dar nu şi inimile lor.

10. Totuşi, Domnul spune şi câteva cuvinte: ***„Astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta în urechile voastre.”*** (Luca, 4,21) - Iată, aşa este şi pentru voi; pentru că după un îndelungat repaus, Duhul Meu a venit şi la voi, pentru că L-ați căutat, şi vă dezvăluie cartea Mea, pe care slujitorii din toate timpurile au păstrat-o închisă, în camerele lor.

11. Aceşti slujitori seamănă, în sensul material, cu cel căruia i-a fost dată cartea închisă. Ei sunt cei denumiți „preoți”! Aceşti slujitori nu primesc cartea închisă, atâta vreme cât ei sunt slujitori ai sinagogii (Adică ai lumii).

12. Dar fiecare om, dacă este un slujitor drept al adevăratei sinagogi a inimii sale, primeşte şi el, mai întâi, cartea închisă şi nu dezvăluită. Iar dacă el este în acest templu un slujitor credincios, şi mătură şi face curățenie prin templu, şi respectă Cartea sfântă, atunci Domnul vine şi şade în această sinagogă şi se face linişte în jurul Său. Iar când toți ochii inimilor sunt ațintiți asupra Domnului, va spune şi El: „Duhul Domnului a coborât asupra ta şi s-a dezvăluit, şi împlineşte Cartea sfântă în sinagoga ta vie!”

13. Iată, aceasta este semnificația cât se poate de clară a acestui text neremarcabil!

14. Vă spun vouă: Un om ar putea să încerce şi să caute, aşa cum vrea, să deschidă această Carte; el ar putea să întrebe toți oamenii, toate spiritele şi toți îngerii, dar el nu va ajunge la nimic, pentru că doar Eu sunt Poarta!

15. La ce-i foloseşte omului dacă se întreabă: „Am eu o viață veşnică în mine?”, iar la aceasta primeşte răspunsul: „Viața veşnică este pentru mine un mister, o îndoială; despre aceasta nu am în mine decât dorința nestăpânită de a o dobândi!”

16. întrebare: cui poate să-i fie de-ajuns această consolare? Oare nu este la fel cu acele principii cu care se consolează şi filozofii: „Dacă există o dăinuire a eului meu gânditor, atunci eu câştig, iar dacă nu există, atunci Plus şi Minus sunt totuna.”

17. Însă Eu întreb iar: cui îi poate fi suficientă o asemenea consolare, şi anume, că el cunoaşte valoarea vieții? Oare poate să-i fie egal celui viu dacă există sau nu există? Dar mai ales cum poate un om care există, să laude neființa, de vreme ce el totuşi nu poate şti cum este aceasta?

18. Oricine poate înțelege de aici cu uşurință cât de orb trebuie să fie un astfel de cercetător, dacă el, în mijlocul unei existențe nesfârşite, în care nu are loc nicio neființă, poate să se consoleze cu o neființă total imposibilă.

19. Oare credeți voi că în existența Mea nesfârşită este posibilă negarea totală sau că există vreun loc în care neantul ar fi acasă la el?

20. Chiar lumea materială arată că nu poate exista neantul, oricât de departe ar ajunge privirea voastră în adâncurile creației Mele, deoarece acolo zăriți fie corpurile cereşti, fie marele spațiu liber, dar umplut cu eter luminos şi cu puterile Mele care domnesc pretutindeni. Oare aceasta înseamnă neant?

21. Nu este nevoie să mai prelungesc această frază pentru a arăta nebunia unei asemenea teze. Dar pentru fiecare om, vreau ca imediat să adaug verificarea autentică, prin care se poate vedea dacă este vorba despre neant, şi spun:

22. Treci în zbor, cu gândurile tale, prin spațiile infinitului! Dacă vei găsi un spațiu unde gândul tău nu poate să răzbată, atunci poți căuta neantul, însă poți să fii pe deplin sigur că niciodată nu vei putea reuşi aşa ceva! Deoarece acolo unde ajunge gândul, acolo este Ființă; dar unde oare să nu poată ajunge gândul? Eu nu cunosc acest loc, iar un filozof va putea încă mai puțin să ştie.

23. De aceea, renunțați la cercetările vane şi la experiențele nebuneşti, deoarece nu veți dobândi nimic! Nu vă îngreunați zadarnic calea, pentru că ea este uşoară; fiecare om să vină la Mine,

iar el va găsi din plin tot ceea ce pe alte căi nu va găsi în veci; pentru că Eu singur sunt Poarta, mereu şi întotdeauna! Amin.

CAPITOLUL 37

„Dar v-am cunoscut că n-aveți în voi dragostea lui Dumnezeu.”
(Ioan 5, 42)

27 februarie 1844, seara

1. „Dar v-am cunoscut că n-aveți în voi dragostea lui Dumnezeu.”
2. Aşa le-am vorbit iudeilor, pentru că în ei se afla litera moartă a legii. Lucrarea ceremoniei, lucrarea aparenței, valora pentru ei mai mult decât Viața însăşi, care le-a vorbit astfel.
3. De aceea ei au fost loviți şi cu orbirea şi n-au văzut în Cel care este veşnic viu decât un om de rând şi se mirau peste măsură de înfăptuirea unei mari minuni, uneori şi de un cuvânt înțeles, chiar dacă ei erau de față atunci când se întâmpla sau se spunea aşa ceva; iar dacă nu erau de față, atunci ei nu credeau că Eu am spus sau am făcut cutare sau cutare lucru şi căutau pe toate căile să arunce bănuiala asupra acelui lucru. Acolo unde ei nu puteau nega acel lucru şi nici nu găseau o explicație materială a acestuia, ei afirmau că Eu aş fi posedat şi că lucrez prin puterea diavolului.
4. Dar de ce nu L-au recunoscut pe Domnul Vieții, pentru că totuşi ar fi trebuit să recunoască voința şi scopul Domnului? Motivul se află în text, care spune: „N-aveți în voi dragostea!”
5. Oare de ce un om nu-L poate recunoaşte fără dragoste pe Domnul? Aceasta nu se poate din acelaşi motiv pentru care un orb nu poate vedea ceea ce se află în jurul său, iar un surd nu poate auzi glasul prietenului său.
6. Pentru că iubirea este viață; viața singură poate vedea şi auzi, dar moartea nu poate face aceasta. Tot aşa nici iudeii n-au putut să-L recunoască pe Domnul Vieții pentru că n-aveau în ei viața iubirii, căci viața aceasta este o viață liberă de la Dumnezeu, în timp ce orice altă viață este doar una condamnată şi care seamănă morții, nu adevăratei vieți de iubire.
7. Acela care nu are în sine viața iubirii nu este decât o maşinărie vană care este pusă în mişcare doar de mecanismele lumii, iar văzul, auzul şi simțirea sa sunt mecanice şi vane, şi niciodată nu poate să se ridice deasupra sferei condamnate a mărginirii. Numai adevărata viață a iubirii este independentă şi liberă, şi de aceea poate să distrugă singură toate limitele şi poate să se avânte în sus spre Cel care este cel mai profund temei lăuntric al său.
8. Nimeni nu poate zări în sfera sa materială ceva ce el nu are în sine dinainte; dar cum ar putea cineva să zărească şi să recunoască Ființa Mea dacă nu ascunde nimic din aceasta în inima sa?
9. De aceea vă spun: **lăsați toate, păstrați doar iubirea, iar astfel veți recunoaşte ceea ce n-au recunoscut iudeii şi veți zări ceea ce ochii voştri încă nu pot zări.**
10. Acum, de asemenea, sunt în lume mulți oameni care nu au dragoste în ei. De aceea ei iau drept realitate umbra, care nu este nimic, iar pe Mine, care sunt şi umblu mereu printre ei, nu Mă zăresc şi nu Mă recunosc, deoarece nu au iubire.
11. Astfel, se află şi printre voi oameni care caută ceea ce nu este; iar acolo unde este printre ei lumină vie, ei nu o pot zări şi recunoaşte.
12. Aceştia pun mereu diamantele în acelaşi cântar cu cremenea. Dar cum să fie greutatea cremenei alături de diamante? De ce să caute cineva ceața din depărtare şi să treacă indiferent pe lângă aurul din casa lui?
13. Nu este destul ca omul să cunoască valoarea aurului, ci omul trebuie să ştie cum să vadă aurul prin ceață. Aceasta poate s-o facă doar cel care are pe deplin iubirea în sine. Dar cel care rătăceşte încolo şi încoace nu poate face aceasta şi nu va putea face aceasta multă vreme. De aceea îi va merge şi lui ca iudeilor care nu au putut să facă diferența între Domnul şi un om oarecare.
14. De aceea vă spun şi vă amintesc că Eu v-am dat mult; dar va recunoaşte darul ca venind de la Mine numai acela care are iubirea în sine.
15. Cel care socoteşte dragostea şi numără ce face şi ce dă, aceluia îi voi face asemenea, iar socotitorul nu va fi liber de la Mine, atâta vreme cât el nu va alunga socotitul şi număratul de la sine.

Tot aşa, iubirea trebuie să fie liberă, iar pentru activitatea sa lăuntrică nu trebuie să ceară mai întâi sfatul.

16. Pe darnicul înțelept îl voi răsplăti cu înțelepciune; dar darnicului iubitor îi voi fi chiar Eu răsplata! Însă orice om care nu acționează din iubire liberă nu va vedea chipul Domnului înainte ca el să acționeze din iubire liberă.

17. **Aceasta vă spun Eu, Cel veşnic Credincios, Adevărat, Primul şi Ultimul, ca Tată, pentru toată iubirea împlinită în voi! Amin.**

CUPRINS